

Dolores Cannon

JESUS OG ESSEERNE

Utgitt første gang i 1992
Trykt på nytt i 1993
av GATEWAY BOOKS
The Hollies, Wellow,
Bath, England.

Copyright © Dolores Cannon, 1992

Copyright © norsk utgave: Solveig J. Hansen, 1993
ALPHA STAR BASE (opphørt på 90tallet)
Wdm. Thranes gt. 59
0173 Oslo

Trykking: Nypro, Ottestad, ved jan nystad.

Innbinding: Mathisen & Halvorsen, Oslo

Dolores Cannon er regresjonsterapeut. Hun bor og arbeider i Ozark-fjellene i Arkansas, USA. I sitt arbeid kommer hun fra tid til annen over historiske personer og hendelser gjennom sine klienter.

Innholdsfortegnelse

Forord	5
Del 1: De hemmelighetsfulle esseerne	
1. Hvordan det hele begynte	9
2. Klienten	17
3. Møtet med Suddi	23
4. Hvem var esseerne?	33
5. En beskrivelse av Qumran	38
6. Styret i Qumran-samfunnet	57
7. Det mystiske biblioteket	74

8. De tolv budene	85
9. Meditasjon og chakraer	90
10. Suddis første reise til verden utenfor	98
11. Suddis søster, Sara	108
12. Reise til Betesda	112
13. Spørsmål	120
14. Ruller og bibelske historier	137
15. Moses og Esekiel	154
16. Skapelsen, katastrofen og Kabo	166

Del 2: Jesu LIV

17. Profetiene	
18. Betlehemsstjernen	189
19. De hellige tre konger og barnet	195
20. Jesus og Johannes: To elever i Qumran	205
21. Jesus og Johannes: Fullføringen av studiene	210
22. Jesu reiser og Maria	215
23. Jesu misjonsgjerning begynner	220
24. Forberedelser til korsfestelsen	229
25. Korsfestelsen og oppstandelsen	243
26. Hensikten med korsfestelsen og oppstandelsen	258

ISBN 82-992738-3-8

Litteratur 263

Forord

Hvem er jeg som tror jeg kan tillate meg å skrive en bok som vil forstyrre, eller i det minste ryste, trosgrunnlaget til mange, både jøder og kristne? Jeg respekterer tro. Mennesket må tro på noe, selv om det tror at der ikke er noe.

Dette er historien til et folk som viet sine liv til beskyttelse og oppbevaring av kunnskaper. Det angår meg. For meg er tilintetgjørelse av kunnskaper en fryktelig ting. Disse menneskene synes å ha overlevert en velkjent fakkellike til meg gjennom evigheter av rom og tid. Disse opplysningene ble ikke gitt til meg for at de skulle ligge og samle støv på en hylle. De var ment å skulle åpnes igjen, til andre som tørster etter kunnskaper. Det er nesten som om esseerne hvisket i mine ører: "Skriv," sa de til meg, "kunnskapene har vært skjult altfor lenge. Skriv, ikke la kunnskapene gå tapt igjen." Så jeg føler at jeg må overlevere det jeg har fått vite. Hvis det skaker opp noen, håper jeg de forstår at det ikke er min hensikt. Hvis det får noen til å tenke, da er min hensikt oppnådd.

Jeg kan ikke hevde at det jeg fremstiller i denne boken, er den absolutte sannheten. Jeg vet ikke, og jeg tviler virkelig på om noen som lever i dag, har svarene. Men kanskje, for første gang, bryt løs fra mønsteret som har holdt deg fanget siden barndommen. Åpne vinduene til ditt sinn og la nysgjerrigheten og søkingen etter kunnskaper komme inn som en frisk, vårlig bris og blåse bort selvtilfredshetens spindellev. Våg å tenke det utenkelige. Våg å stille spørsmål om det ubestridelige. Våg å vurdere andre oppfatninger om liv og død. Og din Sjel, ditt evige "Selv", vil bli så mye rikere.

KAPITTEL 1

Hvordan det hele begynte

Det er mulig å reise gjennom tid og rom og besøke for lengst forsvunne sivilisasjoner. Det er mulig å snakke med de for lengst døde og gjenoppleve deres liv og død sammen med dem. Det er mulig å reise tilbake hundrevis, til og med tusenvis, av år for å utforske fortiden. Jeg vet det, for jeg har gjort det ikke bare én, men hundrevis av ganger.

Jeg har gjort det ved hjelp av regressiv hypnose. Det er en teknikk eller metode som gir folk mulighet til å huske og ofte gjenoppleve sine tidligere liv. Tanken om at vi ikke lever bare én gang, men mange ganger, kalles reinkarnasjon. Det bør ikke forveksles med "transmigrasjon", som er en misforstått tro på at et menneske kan bli gjennfødt som et dyr. Ifølge min forskning skjer ikke dette. Når menneskesjelen inkarnerer, bebor det alltid en menneskekropp. Mennesket kan dessverre synke så dypt at det blir dyrisk i sin natur, men det antar aldri en dyreform. Det er en helt annen type sjel.

Jeg vet ikke hvorfor noen mennesker finner tanken om reinkarnasjon så vanskelig å forstå, når de kan sette det i sammenheng med sine egne liv. Alle er i konstant endring. Å ikke være i endring betyr at du har sluttet å vokse. På det punktet stagnerer du og begynner å dø. Vi endres så mye at vi mange ganger føler at vi har levd mange forskjellige liv i dette livet. Vi går på skole, gifter oss, får barn, og noen ganger gifter vi oss på nytt. Vi kan endre yrke, noen ganger i en helt annen retning. Vi kan reise og bo i et annet land for en stund. Vi kan oppleve traumer og sorg når de vi elsker dør eller er ulykkelige. Vi lærer forhåpentligvis å elske og oppnå våre mål i livet. Alt dette er stadier i våre liv, og de er helt forskjellige fra andre stadier. Vi gjør feilgrep og lærer forhåpentligvis av dem. Vi hører folk si: "Jeg forstår ikke hvordan jeg kan ha gjort slike dumme ting da jeg var yngre. Det er nesten som om det skjedde med en annen."

Jeg vet at jeg aldri kan bli den unge tenåringen på videregående skole som jeg engang var. Jeg ville ikke en gang kunnet forholde meg til henne, så naiv og sjenert. Vi ville ikke hatt noe til felles nå. Og hun ville ikke ha forstått den komplekse personen jeg er blitt. Likevel er vi én og samme person.

Slik ser jeg på tidligere liv. Vi vet at vi levde dem, på samme måte som vi vet at vi levde vår barndom. Det kan kalles sjelens barndom. Forhåpentligvis har vi lært å bruke kunnskapene vi har oppnådd gjennom hundrevis av år med feilgrep og ved å være menneske. Men på samme måte som det finnes mennesker som trenger lengre tid å vokse opp, finnes det også mennesker som må leve mange liv før de lærer én enkelt lekse.

Vi kan se på våre kropper som en type reinkarnasjon. Vi vet at våre kropper alltid er i endring. Celler dør hele tiden og blir fornyet i en endeløs syklus. Vi har visse ganger ikke den samme kroppen som vi hadde for ti, tjue eller tretti år siden. Den er endret til det bedre eller verre.

Vi kan se på reinkarnasjon som en skole for sjelen, en serie med leksjoner og klassetrinn der vi skal få undervisning og vokse. Da kan vi slutte å forbanne de vonde tidene vi måtte møte, og lære å se på dem som tester og eksamener som vi sto eller strøk til. Vi kan ikke endre det som har skjedd med oss i dette livet eller i andre. Vi kan bare lære av det og gå videre og la fortiden veilede og undervise oss.

Reinkarnasjonsdoktrinen er en filosofi, og som sådan forringer den ingen etablerte religioner. Tvert imot, den forsterker religionen og gjør den helere. Alle som virkelig studerer tanken med et åpent sinn, vil finne at de kan tro på begge deler. De motsier ikke hverandre i det hele tatt. Reinkarnasjon hører ikke til mørke-kunstene. Det bør ikke blandes kritikkøst sammen med det okkulte. Det er en trossetning om kjærlighet og kan derfor forenes med alle religioner der fundamentet er kjærlighet. Mange mennesker som famler blindt i mørket etter svar, kan her finne det de leter etter. Det er som et klart lys i enden av en tunnel.

Du lever faktisk for alltid fordi sjelen er evig, den kan ikke dø. Liv er en uavbrutt eksistens, som går fra én kropp til en annen. Du bytter kropp like enkelt som du bytter klær. Et klesplagg kastes når det blir for gammelt eller utslitt eller for fillete og ødelagt til at det kan repareres. Dette er vanskelig for noen, de er uvillige til å kaste det uansett hvor fillete det er blitt. Du blir knyttet til tingen når alt kommer til alt. Men du har en kropp, du er ikke en kropp.

Det er dem som mener at tanken om gjenfødelse er for komplisert, for radikal, for vanskelig å forstå. Dette er mennesker som kanskje ikke er klare for reinkarnasjonstanken enda. Disse bør bestrebe seg på å leve et liv så godt de kan gjennom sin egen tro, en de kan forholde seg til og føler seg vel med. Ingen bør forsøke å tvinge disse tankene på noen.

Tanken om å gå tilbake i tid virker fascinerende på mange mennesker. Hvorfor? Søking etter sannhet, draging mot det ukjente eller ønske om å se hvordan de gamle virkelig levde? Kanskje en antakelse om at fortiden på en eller annen måte var bedre enn nåtiden? Er det derfor historiene om tidsmaskiner er så populære? Kanskje Mennesket har et hemmelig ønske om å frigjøre seg fra lenkene som binder det til nåtiden, og streife fritt omkring gjennom tid, uten begrensninger eller hindringer.

Jeg er en regresjonsterapeut. Det er et moderne begrep på en hypnotisør som har spesialisert seg på regresjoner til tidligere liv. Jeg hypnotiserer ikke på tradisjonell måte, for eksempel for å få andre til å slanke seg eller slutte å røyke eller for å lette smerter. Jeg har vært sterkt opptatt av reinkarnasjon i over tjue år. Det hele begynte da jeg så på at min hypnotisørrekte mann utførte regressive eksperimenter. Han brukte tradisjonelle hypnosemetoder og støtte "tilfeldigvis" på reinkarnasjon mens han arbeidet med en kvinne som ville slanke seg.

Historien om vårt første eventyr inn i det ukjente, og dets tragiske følger, ble fortalt i min bok, *Five Lives Remembered* (om fem tidligere liv - o.a.). Min mann ble nesten drept i en fryktelig bilulykke og tilbrakte et år på sykehus. Etter en lang, vanskelig rekonvalesens var han ikke lenger interessert i hypnose. Livet hans hadde tatt en helt annen retning.

Men min appetitt var skjerpet av smaken på opplevelser av tidligere liv. Døren var åpnet til en helt ny verden av muligheter. Jeg har alltid elsket historie, og dette var en fascinerende måte å utforske den på. Det ble mer levende enn historie bøkene med sine tørre, kjedelige fakta og data. Denne metoden var som å gå gjennom en tidstunnel og faktisk møte personer som levde i fortiden. Det var mulig å snakke med dem som opplevde historien mens den utspant seg. Ja, døren var åpnet, og jeg hadde fått et glimt av det ukjente. Jeg ville ikke tillate at den ble lukket for meg for alltid. Hvis min mann ikke lenger var interessert, da ville jeg lære hvordan jeg kunne utføre min egen forskning.

De tradisjonelle innledningsmetodene appellerte ikke til meg. Jeg syntes de

var for tidkrevende og trettende - for både klient og utøver. De inneholdt mange tester for å avgjøre dybden på trancen. Jeg har ofte hatt mistanke om at de fleste mennesker ubevisst har en motstand mot å bli testet. Påvirket av mange års skolegang har de motstand mot å bli satt i en stilling der de føler at de enten må stå eller stryke. Det er vanskelig for dem å slappe av hvis de er på defensiven. Testene brukes til å måle dybden på trancetilstanden ut fra den misforståtte troen på at det har noe å gjøre med evnen til å nå det underbevisste. Det har vist seg at det ikke er riktig. Mennesker er i en hypnotisk tilstand flere ganger i løpet av dagen uten å være klar over det i det hele tatt. De tror det skal være annerledes enn det egentlig er, en helt naturlig tilstand.

Minst to ganger i løpet av dagen går alle gjennom den dypest mulige trancetilstanden. Det skjer når de faller i søvn om natten og like før de er helt våkne om morgenen. Det er bevist at hver gang vi ser på fjernsyn og blir oppslukt av historien, har vi gått inn i en endret bevissthetstilstand. Det skjer også mange ganger når vi kjører langs en ensformig strekning på motorveien, eller når vi lytter til en kjedelig preken eller forelesning. Vi går alle svært lett inn i endrede tilstander, og de fleste ville bli rystet hvis de ble fortalt at de uten å vite det hadde vært i en hypnotisk tilstand.

Jeg mente det måtte finnes en raskere, lettere måte å oppnå trance på for regresjonsformål, der man kunne utnytte denne naturlige tilstanden. Jeg studerte de moderne teknikkene og fant ut at det virkelig fantes mange raskere og enklere metoder. Disse metodene blir i øyeblikket brukt av noen leger til å kontrollere sykdommer og smerte. De fleste utnytter visualiseringsområdene i hjernen og lar klienten delta i en lek ved å bruke veiledede bilder. Jeg fant en tilfredsstillende metode og begynte å eksperimentere i 1979. Det var lett å finne klienter fordi det synes å være en interesse for denne filosofiske tanken, selv om interessen bare er nysgjerrighet.

Kritikere hevder at hypnotisøren ber klienten om å gå til et tidligere liv og at minnene er resultater av personenes ønske om å gjøre hypnotisøren til lags. I min teknikk forsøker jeg i det lengste ikke å foreslå noe. Under normale omstendigheter ber jeg aldri klientene om å dra noen steder. Alt skjer spontant.

Min plan var å bruke metoden som et vitenskapelig eksperiment og se om den kunne gjentas. Hvis de samme resultatene ble oppnådd, følte jeg det ville øke berettigelsen av reinkarnasjonsteorien. Jeg forsøkte å forholde meg objektiv, men da nittifem prosent av dem jeg hypnotiserte, fulgte det samme mønsteret - og kom opp med et tidligere liv og bekreftet hverandres historier - var det vanskelig å forholde seg helt nøytral. Folk har sagt at det kan finnes andre forklaringer enn reinkarnasjon. Det er selvfølgelig mulig. Men min forskning får meg til å tro at klientene tilbakekaller virkelige minner fra sin fortid. Etter hvert som jeg regrederte flere og flere personer, fant jeg ut at metoden kunne brukes på alle, selv de uvitende og skeptiske. Ofte trodde ikke klientene på tidligere liv eller forsto ikke hva jeg gjorde. Likevel ble resultatene de samme.

Som andre som arbeider med reinkarnasjonsforskning, håpet jeg å føye mine data til den voksende mengden med materiale som ble samlet av andre. Noen forskere er bare interessert i statistikk, hvor mange mennesker som husker liv i visse tidsperioder. Jeg foretrekker å arbeide med enkeltregresjoner i stedet for med grupperregresjoner. På den måten kan hele historien komme frem. Og utøveren (eller veilederen) har større kontroll med eventuelle traumer som kan

oppstå på grunn av minnene.

Med denne teknikken kan nær sagt hvem som helst huske sine tidligere liv, selv i den letteste hypnotiske tilstanden. Det finnes mange forskjellige nivåer av hypnotisk trance. Disse er blitt målt i laboratorier med vitenskapelige instrumenter. Jo dypere tilstand i regresjoner, desto flere detaljer er det mulig å få frem. Jeg har funnet ut at graden av trance kan måles ut fra de fysiske reaksjonene til klienten og måten de svarer på spørsmålene. I de lettere tilstandene tenker de ikke en gang på at noe uvanlig skjer. De sverger på at de er helt våkne og kan ikke forstå hvor opplysningene kommer fra. Fordi det bevisste sinnet fremdeles er svært aktivt, tror de det bare er deres fantasi. I de lette tilstandene ser klientene ofte på hendelsene i det tidligere livet som om de ser på film. Når den hypnotiske tilstanden er dypere, bytter klientene på å se på livet og delta i det. Når de ser på alt gjennom øynene til den andre personen og opplever følelsesmessige reaksjoner, faller de inn i en lavere tilstand. Det bevisste sinnet blir mindre aktivt, og de blir engasjert i det de ser og opplever.

De beste klientene er dem som oppnår den somnambulistiske tilstanden. I denne tilstanden blir de helt og fullt personligheten og gjenopplever livet så totalt at de ikke en gang har minner fra andre tidsperioder. De blir på alle måter personene som levde for hundrevis eller tusenvis av år siden. De er i en tilstand der de kan fortelle sin versjon av historien. Men de kan bare fortelle det de vet. Hvis de var bønder, hadde de ingen kjennskap til det som foregikk i kongens palass, eller omvendt. De er ofte uvitende om hendelser som står i historiebøkene, men som ikke hadde noen personlig berøring med deres liv den gangen.

De husker omtrent ingenting når de våkner, med mindre de blir bedt om å gjøre det. Klientene tror de bare har falt i søvn, og alle bilder som måtte være i bevisstheden, er som bleke bruddstykker fra en drøm. I den somnambulistiske tilstanden kan de frigi mye informasjon, fordi de på alle måter blir den personligheten som virkelig levde i den forgagne tidsperioden. For en som aldri har opplevd dette fenomenet, kan virkningene være ganske overraskende. Det er en fascinerende, og noen ganger nervepirrende, opplevelse å se en klient endre seg fullstendig og ta manerene og stemmemodulasjonen til en annen.

Somnambulisten er vanskelig å finne. Dick Sutphen, en bemerket reinkarnasjonseksperter, sier at de finnes i én av ti tilfeller. Han sier at hvis det er tretti mennesker i et rom, er tre av dem sannsynligvis i stand til å oppnå den somnambulistiske tilstanden. Mine odds er ikke så høye. Jeg har anslått det til å være én av tjue. De fleste mennesker er så nysgjerrige på det som skjer at de beholder veggene og beskyttelsen, selv i trance. Det hindrer dem i å falle inn i den dypeste tilstanden. Jeg har funnet ut at et element av tillit må bygges opp før disse veggene smuldrer bort. Klientene må vite at de er fullstendig trygge. Jeg tror beskyttelsesmekanismene til sinnet fremdeles fungerer, fordi jeg har hatt personer som har våknet med det samme fra en dyp tilstand fordi de så eller opplevde noe ubehagelig eller skremmende. Det ligner måten vi vekker oss selv på fra mareritt. Min hypnoseteknikk er ikke kontroll over et annet menneskes sinn, men evnen til å bygge tillit og samarbeid i det sinnet. Større tillit fører til større frigivelse av informasjon.

Nei, jeg har enda ikke funnet en Kleopatra eller en Napoleon. For meg er det et tegn på troverdighet at de fleste gjenopplever liv som var enkle og alminnelige.

Jeg tror at hvis noen tok seg bryet med å dikte opp en fantasihistorie for å gjøre hypnotisøren til lags (slik det er antydnet av "eksperter"), ville de finne på et spennende eventyr. For meg ville det være fantasi. De ville ha sett seg selv som en helt som utførte en fantastisk og usedvanlig dåd. Det er ikke tilfelle. De annerledes, spennende livene er enestående. Det er langt flere grå, kjedelige, verdslige liv. Det er det samme som i det virkelige livet. Det finnes mange flere vanlige mennesker som lever helt ordinære hverdagsliv enn de få som greier å få sitt navn i avisoverskriftene.

Regresjonene jeg har utført, er fulle av slike tilfeller. Soldater som aldri dro ut i krigen, innfødte amerikanere som levde fredelige liv i stedet for å slåss med den hvite mann. Bønder og tidlige nybyggere som ikke kjente til noe annet enn hardt arbeid, sorg og ulykke. Noen gjorde aldri noe annet enn å stelle sine dyr, dyrke sine avlinger og til slutt dø, utslitt før tiden. Den mest spennende opplevelsen i deres liv var et bryllup, et barns fødsel, en reise til byen eller en begravelse. De fleste som lever i dag, passer inn i en lignende kategori. Nei, det som gjør mest inntrykk i de fleste regresjonene, er ikke en persons gjerninger og opplevelser, men de svært virkelige, menneskelige følelsene de opplever. Når en person våkner fra trancen med tårene silende nedover kinnene etter å ha opplevd en hendelse som skjedde for over to hundre år siden, kan ingen si at det er fantasi.

Det er det samme som å gjenoppleve en traumatisk hendelse fra barndommen med alle de tilbakeholdne følelsene som kommer opp til overflaten igjen etter mange år. Ingen kan fortelle deg at hendelsen ikke fant sted i barndommen, fordi du ofte kan huske den bevisst, eller andre kan bekrefte den. Regresjon er som å hente frem minner fra barndommen. Man kan plassere minnene der de hører hjemme, se hvordan de påvirker det nåværende livet og forsøke å lære fra de gjenopplevde minnene.

En forklaring på dette fenomenet er "kryptoarnnesi" eller "skjult minne". Det er teorien om at du har lest det, sett det eller hørt det et sted, en gang, og gjemt det i sinnet. Så, under hypnose, passer det å ta det frem og veve en historie ut av det. For meg er ikke det en god nok forklaring. Hvis du bevarer minner skjult, bevarer du også minnene om alt som har hendt deg i dette livet. Det er et faktum. Men den somnambulistiske klienten glemmer alt som ikke angår tidsperioden som gjenoppleves. Det er flere eksempler på det i denne boken. Mange ganger vet ikke klientene hva gjenstandene er som jeg snakker om, fordi de ikke finnes i deres tidsramme. Eller jeg bruker et ord eller uttrykk som de ikke forstår. Det er ofte vanskelig å forklare ting vi er vant til, i enkle ordelag. Prøv det en gang. Hvis klienten bruker skjult minne, hvorfor er da disse moderne tingene glemt? De er også en del av minnet i den nåværende personligheten.

En annen teori er at klientene "holder seg på den sikre siden" og bare går inn i en tidsperiode eller til et land de har kjennskap til. Jeg har motbevist dette mange ganger. Det er ganske vanlig at klientene beskriver et liv i en kultur som er helt ukjent for dem. Ofte vet de ikke en gang hvor de er, ingenting er kjent. Deres fortreffelige erindring av landet, skikkene og troen kan senere kontrolleres gjennom forskning. Dette skjedde mange ganger med klienten som beskrives i denne boken. Jeg vil ikke kalle det å "holde seg på den sikre siden" å beskrive et liv som fant sted for to tusen år siden i et land halvveis rundt Jorden. Hennes utrolige nøyaktighet er bare til å forundres over. Forskning har vist at hennes erindringer er forbløffende. Og dette er bare ett av livene hun fikk frem i løpet av

vårt arbeid.

Fordi jeg er en forfatter med en umettelig appetitt, hadde jeg en hensikt med å bli involvert i dette prosjektet. Jeg ville regredere så mange frivillige som mulig og samle opplysningene i bøker som beskrev forskjellige perioder i historien. Jeg har hatt mange personer som har gått tilbake til de samme periodene, og som bekrefter hverandres historier ved å gi de samme opplysningene om forholdene på den tiden. Dette prosjektet kan enda bli til virkelighet.

Men da jeg møtte Katherine Harris (et pseudonym), innså jeg at mitt arbeid sammen med henne ville overgå tidligere planer og bli til bøker i seg selv. Opplysningene som kom frem fra hennes ubevisste sinn, var enestående og informative, og jeg anså dem for å være svært viktige.

KAPITTEL 2

Klienten

Hvem er Katherine Harris og hvordan krysset våre liv hverandre? Da vi møttes, hadde jeg ingen anelse om hva skjebnen hadde i vente for oss. Jeg hadde ingen anelse om at vi skulle legge ut på en reise som skulle vare et helt år og ta oss med tilbake til Kristi tid.

Jeg var i et selskap som ble gitt av en gruppe mennesker som var interessert i metafysikk og psykiske fenomener. Det var mange der som jeg allerede hadde arbeidet sammen med i hypnotisk regresjon, men det var også mange jeg ikke kjente. Katherine, som var interessert i og nysgjerrig på det ukjente, var der sammen med en venn. I løpet av kvelden kom samtalen inn på mitt arbeid, og som vanlig var det mange som tilbød seg å bli klienter. Det er langt større interesse for dette enn de fleste tror. Ofte ligger det et oppriktig ønske bak en regresjon, for eksempel å finne karmiske forbindelser eller bli kvitt en fobi, men de aller fleste er bare nysgjerrige. Katherine var en av dem som tilbød seg å delta, og vi gjorde en avtale.

Katherine, eller Katie som hun ble kalt blant venner, var bare 22 år gammel da jeg møtte henne denne viktige dagen. Hun var kortvokst og heller ferm for alderen, med kortklipt, blondt hår og øyne som gnistret og syntes å se under overflaten. Det var som om personligheten strålte ut av hver pore i huden hennes. Hun virket så lykkelig og levende, så interessert i mennesker. Senere fant jeg ut at det ofte var en fasade som skjulte hennes sjenanse og usikkerhet. Hun var kreps, og de som er født i dette stjerne-tegnet, er vanligvis ikke så selskapelige. Men hennes oppriktighet var ekte. Hun brydde seg om mennesker og var villig til å gjøre hva som helst for dem. Hun hadde en medfødt sans for visdom som ikke passet helt med alderen. Umodenheten som noen ganger kom til syne, virket malplassert. Jeg måtte stadig minne meg selv om at hun bare var 22 år gammel, samme alder som min sønn. Likevel var de totalt forskjellige. Hun syntes å være en gammel sjel kledd i en ung kropp. Noen ganger lurte jeg på om andre hadde det samme inntrykket.

Katherine ble født i Los Angeles i 1960. Hennes foreldres arbeid førte til mange reiser og stadige flyttinger. De var medlemmer i en kirkelig menighet som

ikke oppmuntret til tanker om reinkarnasjon og hypnose. Hun fortalte at hun alltid hadde følt seg utenfor under gudstjenestene. Mange av lydene og bevegelsene skremte henne. Som ung pike følte hun sterk trang til å gjøre korsets tegn når hun kom inn i kirken, slik katolikkene gjør. Det føltes helt naturlig for henne, men etter strenge reprimander fra sin mor fant hun ut at det var best å ikke gjøre dette offentlig. I hennes foreldres øyne var hun den som var annerledes i familien. De forsto ikke hennes uvilje mot å bli som dem. Det var først og fremst hensynet til foreldrene som gjorde at hun ville være anonym i denne boken. Hun trodde ikke de ville forstå, selv om tanken om flere liv var helt naturlig for henne. Hun ville ikke ha forstyrrelser i sitt privatliv. Jeg har respektert hennes ønske om å la hennes identitet forbli en hemmelighet.

Familiens stadige flyttinger gjennom mange stater i USA førte dem til slutt til Texas da Katie var 16 år gammel. Hun hadde flyttet to ganger i løpet av det andre året på videregående skole og igjen på begynnelsen av det første året på college. Hun var trett av stadig å måtte tilpasse seg nye skoler, nye undervisningsmetoder og midlertidige venner. I protest mot foreldrene sluttet hun på skolen, og hennes formelle utdanning var to år på videregående skole. Dette viste seg å være fordelaktig for vårt arbeid. Vi kunne være sikre på at tingene hun snakket om under hypnose, ikke var noe hun hadde lært på skolen. På den annen side vet jeg heller ikke om noen skoler som underviser i slike emner. De legger heller ikke så stor vekt på geografi som de gjorde før. Hun er en særdeles intelligent pike, men hennes kunnskaper kommer ikke fra bøker.

Da hun hadde sluttet skolen og oppnådd tilsynelatende frihet, oppdaget hun at det ikke var så lett å finne arbeid med så lite utdanning og praksis. Etter ett år med skuffende simple jobber besluttet hun seg for å gjennomgå en GED-test (tilsvarende test for videregående skole) og gikk inn i flyvåpenet for å få praksis. Hun var der i to år og spesialiserte seg innenfor data. Et annet viktig punkt i vårt arbeid var at hun aldri var utenfor USA mens hun var tilknyttet flyvåpenet. Likevel kunne hun under hypnose beskrive mange fremmede steder til minste detalj.

Da hun avsluttet militærtjenesten, flyttet hun og hennes familie enda en gang, denne gangen til en by i Midt-Vesten, der jeg traff henne. Hun bruker nå sine datakunnskaper på kontoret der hun arbeider. Hun virker veltilpasset og har et normalt sosialt liv. I fritiden leser hun romantiske romaner og fantasiromaner som er så populære nå. Tanken på å studere bøker og fordype seg i den type informasjon som fremkom i regresjonene, har hun ingen interesse av.

Fra første sesjon av visste jeg at dette ikke var en alminnelig klient. Hun gikk fort dypt, var følsom overfor smak og lukt, viste følelser og husket ingenting når hun våknet. Hun hadde alltid trodd at det ville være lett for henne å gå inn i trance, men også hun var overrasket over hvor lett det gikk. Jeg visste at jeg hadde funnet den perfekte somnambulistiske klienten. Dette er de klientene det er lettest å arbeide med, og jeg ville ha flere sesjoner med henne hvis hun selv var villig. Hun var også nysgjerrig og sa seg villig til å delta så lenge foreldrene ikke visste om det. Jeg håpet at det ikke ville føre til noen problemer, men ifølge loven var hun voksen og kunne ta sine egne avgjørelser. Hun innrømmet deretter at hun hele livet hadde hatt minner som syntes unaturlige. Hun trodde svarene kunne finnes i tidligere liv og ville finne ut av det.

Da det ble klart at jeg kunne få mange verdifulle opplysninger fra denne

piken, begynte vi å møtes regelmessig en gang i uken. Jeg bor i et isolert, landlig område, og vi ble derfor enige om å møtes i min venninne Harriets hus. Det lå inne i byen og var lett tilgjengelig for alle. Harriet er en hypnotisørkollega. Hun hadde aldri arbeidet med somnambulister og var interessert i mitt arbeid med Katie. Hun var ivrig etter å se hva som kom til skje. Da opplysningene begynte å komme frem, var jeg glad over å ha Harriet som vitne. Senere var det også andre til stede under sesjonene. Det var vanskelig nok for oss å tro det som skjedde. Vi hadde behov for alle vitner vi kunne få, for å kunne avvise eventuelle anklager om bedrageri.

Etter de to første sesjonene fikk jeg henne til å gå inn i en dyp trance ved å si et nøkkelord. Det er mye raskere og mer tidsbesparende fordi man slipper forberedelser. Vi hadde ingen anelse om hvor dette eksperimentet skulle ta oss hen, og slik begynte vårt eventyr. En reise som skulle ta oss til folk og steder vi ikke hadde drømt om i våre vildeste fantasier. Det ble til en sann reise gjennom tid og rom.

I begynnelsen ble hun ikke bedt om å gå til bestemte steder eller tidsperioder. Jeg lot opplysningene komme spontant. Det gikk en måned, og jeg besluttet meg for å bli mer systematisk og forsøke å lede regresjonene inn i en mer kronologisk rekkefølge. Jeg begynte å ta henne tilbake i intervaller på hundre år for å finne ut hvor mange liv hun hadde levd, men det kan hende at jeg hoppet over noen underveis. Mange ganger fremkom uklare fakta som bare kunne sjekkes gjennom grundige undersøkelser. Vi støtte også på fascinerende åndelige sfærer der vi ble fortalt hva som skjer etter at sjelen forlater kroppen og går inn i en såkalt "døds"tilstand. Mye av dette vil bli omtalt i en annen bok, *Conversation With A Spirit* (om kommunikasjon med en ånd - o.a.).

Hver uke forsøkte jeg å gå tilbake minst ett liv. Jeg tenkte at hvis ett liv var spesielt interessant, kunne vi gå tilbake senere og stille flere spørsmål. Det var denne metoden som ble brukt i *Five Lives Remembered*, men den boken omhandler kun fem liv. Det var mye lettere.

Etter hvert som jeg tok Katie langsomt tilbake, så vi på tjuseks forskjellige liv, før vi kom til begynnelsen av den kristne epoken.

Livene syntes å være likt fordelt mellom mann og kvinne, rik og fattig, intelligent og uskolert. Hvert liv var fylt med et vell av detaljer om religiøse dogmer og kulturelle skikker i den aktuelle tids-perioden. Jeg er sikker på at ikke engang en vitenskapsmann med utdannelse innenfor historie eller antropologi kunne fremskaffe slike utrolige detaljer som hun ga oss. Nei, disse kunnskapene kom fra et annet sted. Jeg velger å tro at hun virkelig levde alle disse livene og at kunnskapene er lagret i den enorme databanken som kalles "underbevisstheten". Det var bare å trykke på de riktige knappene og gi sinnet de riktige signalene for å ta frem kunnskapene og gjøre dem levende igjen. Vi hadde ingen anelse om hvor mange liv som ventet på å se dagens lys enda en gang. Historiene om disse livene vil bli skrevet i en annen bok. Det ville være uriktig overfor dem å forsøke å presse alt inn i en bok. Det er altfor mye informasjon.

Da jeg fant ut at vi hadde møtt en bevissthet som kanskje kunne gi opplysninger om Kristi liv, mente jeg det var viktig å tilbringe noe tid i den tidsperioden, for å se hva som kunne dukke opp. Jeg ante ikke hvor dette eksperimentet ville føre hen eller om verdifulle opplysninger ville fremkomme. Med en ørliten sjanse for at noe kunne dukke opp, sluttet jeg å ta henne tilbake og

returnerte i stedet flere ganger til Suddhi, en av Jesu esseerlærere, for å få flere opplysninger. Vi holdt på med dette i tretten sesjoner, over tre måneder.

Hvis dette livet hadde vært det første som kom opp da jeg begynte å arbeide med Katie, ville jeg straks ha avvist det hele som fantasi og stoppet sesjonene. Alle tror med det samme at hvis noen sier de har kjent Jesus, er de ute på en egotripp. Men denne opplysningen kom ikke frem før jeg hadde arbeidet med henne i ni måneder. Etter så lang tid visste jeg hvor hun kom fra. Jeg visste hvilke utrolige egenskaper hun hadde når det gjaldt å huske tidligere liv til minste detalj. I løpet av denne tiden hadde vi bygd opp et svært sterkt tillitsforhold. Jeg tror det er den eneste måten historien kunne ha kommet ut på. Det krevde stor tålmodighet å arbeide med den samme klienten og bevege seg systematisk bakover. Men hvis jeg hadde stoppet for fort, ville denne historien aldri ha blitt skrevet. Selv om jeg kjente henne så godt som jeg gjorde, var jeg likevel tilbakeholden med å fortelle andre at jeg hadde truffet en av Jesu esseerlærere. Jeg var sikker på at jeg ville bli møtt med vantro flir og bemerkninger som "jaså? Fortell meg en historie til", samtidig som jeg trodde at andre var lettroende nok til å svelge hva som helst. Jeg kan forstå det. Jeg ville sikkert ha vært skeptisk selv hvis jeg hadde hørt det fra andre. Men jeg måtte tro henne.

Det var ingen andre måter å forklare det som skjedde. Det var ingen muligheter til å lyve, hun snakket i en hypnotisk trance som var så dyp at det var umulig. Opplysningene som fremkom, krevde nøye undersøkelser og samtaler med flere eksperter på de aktuelle temaene. Hun visste aldri hvor vi ble tatt tilbake og hva jeg kom til å spørre henne om. Svarene kom spontant og naturlig.

De første gangene ville hun høre innspillingene etter at sesjonen var over. Senere viste hun mindre interesse og nøyde seg med å spørre: "Vel, hvor dro vi i dag?" når hun våknet. Hun brydde seg ikke om å høre på sesjonene. Hun uttrykte ofte undring fordi hun ifølge seg selv visste svært lite om tidsperioden eller landet sesjonene handlet om.

Da materialet om Jesus begynte å komme frem, plaget det henne litt. Kanskje var det hennes gamle religiøse bakgrunn som rørte seg i hodet. Særlig da hun begynte å si ting som var kontroversielle og motsa Bibelen, var hun overveldet. Hun sa det var umulig at det kom fra henne. Dette ene livet forstyrret henne mer enn noen av de andre vi hadde vært gjennom. Hva årsaken enn var, bestemte hun seg for at hun ikke ville ha flere sesjoner. Hun planla å flytte uansett. Firmaet hun var ansatt i, ville flytte henne til et annet kontor, forfremme henne og gi henne høyere lønn. Hun mente også at ett år med regresjonseksperimenter var lenge nok, det var på tide å stoppe. Jeg var enig i at hun skulle fortsette sitt liv, hvor det enn måtte ta henne.

Jeg ville gjerne ha hatt noen flere sesjoner med henne. Jeg drev med forskning på det tidspunktet og ville ha svar på ting som opptok meg. Men jeg tenkte: "Ville jeg noensinne ha fått svar på alle mine spørsmål?" Og selv om jeg hadde fått svar på alle, ville det alltid ha vært noen andre som stilte andre spørsmål. Vi ville sannsynligvis aldri ha fått alle svar på alle spørsmål og kunnet lukke boken om det livet og tro vi hadde alt. Som det er, tror jeg at jeg har dekket et bredt område ved å spørre om levetilstandene, skikkene og kunnskapene esseerne underviste i.

KAPITTEL 3

Møtet med Suddi

Jeg holdt nøye oversikt over tidsperiodene etter hvert som vi beveget oss langsomt bakover. Jeg hadde listet opp alle livene i en notisbok. Det var den eneste måten jeg kunne holde orden på dem på. Katie visste alltid hvem hun var og hvor hun var, men jeg var mange ganger i villrede. Notisboken var derfor av stor betydning for meg, og jeg måtte ofte ty til den.

Det er vanskelig å gjengi møtet med dette fenomenet gjennom ord på papir. Personene hun ble, var svært virkelige, med følelser, ansiktsuttrykk og kroppsspråk som var karakteristisk for hver av dem. Jeg ble så vant til de forskjellige personene at jeg snart var i stand til å gjenkjenne dem før de fortalte hvem de var.

De siste ukene hadde vi sett henne som lege i Alexandria som snakket om medisiner og operasjonsmetoder som ble brukt rundt år 400 e.Kr. Så var hun en gulkledd munk i fjellene i Tibet som snakket om Buddhas filosofi rundt år 300 e.Kr. Så ble vi overrasket over å finne en pike som levde rundt år 200 e.Kr., og som verken kunne høre eller snakke. Normalt ga jeg Katie instruksjoner om å gå ytterligere hundre år tilbake i tid. Denne gangen måtte jeg formulere instruksjonene annerledes. Fordi hun ikke kunne kommunisere så godt, var vi ikke helt sikre på hvilken tidsperiode vi var i.

Personen hadde ofte sterk aksent som gjorde avskrivning vanskelig. Jeg har oppdaget et besynderlig mønster i måten de forskjellige bevissthetene (personene vi kommer i kontakt med) snakker engelsk på. Det virker som om de oversetter mentalt fra et språk til et annet. Når det skjer blir ofte ordene byttet om o forhold til den naturlige rekkefølgen.

Det som ofte lyder som dårlig grammatikk, er et annet eksempel på dette besynderlige fenomenet. Man får inntrykk av at bevisstheten ikke kan snakke engelsk og forsøker å finne de riktige ordene et sted i - i dette tilfellet - Katies hjerne eller databank. Det fører ofte til feil i grammatikk, setningsstruktur og ordrekkefølge som hun aldri ville ha gjort i våken tilstand. (Jeg har så langt det har latt seg gjøre, forsøkt å beholde Suddis karakteristiske måte å formulere seg på, også i den norske oversettelsen - o.a.) Jeg tror dette er et annet lite punkt som antyder reinkarnasjon. Hennes bevisste sinn ville ikke gjøre disse tingene.

Jeg ble ganske godt kjent med bevisstheten "Suddi" og lærte til slutt å forstå hans fremmede aksent. Stemmen hans endret seg også med årene. Den var ung og vibrant da han var barn, så gradvis mer moden til han snakket med en svært trett stemme på sine gamle dager.

Kjønsspørsmålet vil by på et problem når denne historien skal fortelles. Hun er en pike som forteller historien til en mann. Det ville være forvirrende å bytte fra "han" til "hun" og tilbake igjen. Jeg tror løsningen er å kalle bevisstheten for "han" og bare si "hun" om Katies fysiske kropp og kroppsbvegelser. På samme måte starter dialogene i de fleste tilfeller med "S:" når Suddi snakker. I de siste delene i boken, der vi snakker med Katies "sjel" etter Suddis død, starter dialogene med "K:" når Katie snakker. Jeg, Dolores, er "D:".

Jeg vil at leseren skal møte ham på samme måte som vi møtte ham.

Dolores: La oss gå enda lenger bakover i tid, til en tid før denne piken som ikke kunne høre eller snakke, levde. Jeg teller til tre og vi er der. 1, 2, 3, vi har

gått lenger bakover i tid.

Jeg visste ikke hvilken tidsperiode vi var i, bortsett fra at det måtte være før år 200 e.Kr. Personligheten som trådte frem, var en mann. Han spaserte, han var på vei til Nasaret for å besøke sine slektninger. Stemmen brøt frem med en så sterk aksent at det var vanskelig å forstå ham. Han uttalte "Nasaret" på en slik måte at jeg ikke forsto ordet før jeg spilte av båndet etterpå og lyttet nøye. Det lød som "Natharet", sagt hurtig. Han sa det lå i Galilea. Igjen uttalte han ordet på en annen måte enn jeg var vant til å høre det. Han sa:

"Galilay". Jeg oppfattet ikke disse navnene før under avspillingen. Jeg var ikke klar over hvor Katie var med det samme. Jeg fortsatte og håpet at båndopptakeren hadde fått det med seg.

Det er egentlig ikke noe uvanlig å finne en klient som beskriver et tidligere liv i Israel. Det har hendt mange ganger. Jeg har regredert mange som levde der under den romerske okkupasjonen, men ingen av dem nevnte Jesus. En stedsangivelse sier ikke noe om omstendighetene i en persons liv. Når jeg møter en ny personlighet for første gang, stiller jeg alltid rutinespørsmål til jeg har fastlagt sted og kultur. Når jeg vet hvor vi er, kan jeg stille mer spesifikke spørsmål. Jeg ba om navnet hans.

Suddi: Jeg er Benzahmare.

Det lød som "Benjamin" og jeg spurte ham om det var navnet. Igjen svarte han "Benzahmare" med trykk på første stavelse. Han sa at det andre navnet (fornavnet) ikke ble brukt med mindre du var viktig. Jeg spurte hva jeg skulle kalle ham, og han ga meg tillatelse til å si "Suddi", som var et "lekenavn" (kjælenavn?). Han uttalte det som "Saudi" eller "Saddi", med trykk på siste stavelse. Jeg bruker Suddi i denne boken, fordi det er enklere enn Benzahmare.

Mange ganger i disse gamle kulturene vet ikke personene hvor gamle de er, eller de har en annen terminologi. Men han sa: "Jeg har tretti år." Han var ugift.

S: Nei. Det er ikke en del av mitt liv. Det er dem som ikke vil annet enn å ha familie. Og det er dem som har mange ting de skal utføre i livet, og å ha kone og kanskje barn ville bringe dem sorg. Derfor er det unødvendig ubarmhjertig ovenfor andre å be dem om å dele.

D: Er det derfor du ikke har noe ønske om å gifte deg?

S: Jeg sa ikke at jeg ikke hadde Ønske. Jeg konstaterte bare at jeg sannsynlig ikke skal.

Han sa at han vanligvis levde i åsene. Det var et samfunn der som kanskje var to dagers reise vekk. Da jeg spurte om navnet på samfunnet, et alminnelig spørsmål, endret personligheten seg. Normalt svarte Katie på spørsmål uten å nøle. Men Suddi ble plutselig mistenksom og spurte kort: "Hvorfor vil du vite det?" Dette var uvanlig, og jeg kunne ikke forstå hans reaksjon. Jeg forklarte at jeg bare var nysgjerrig. Etter mye nøling sa han til slutt at det ble kalt Qumran, som han uttalte Kum-a-ran. På det tidspunktet sa ikke dette navnet meg noe, og jeg fortsatte med mine spørsmål. Jeg Spurte om yrket hans.

S: Jeg studerer bøkene i Toraen og jeg studerer lov, hebraisk lov.

Dette sa meg heller ikke noe. Som protestant visste jeg ikke hva Toraen var, og jeg trodde han mente lov i betydningen rettslære. Jeg skulle få mye undervisning i løpet av de neste månedene, og jeg oppdaget at Toraen var den jødiske, religiøse boken og at loven betydde Moseloven som jødene bruker som norm for sine liv. Jeg spurte om han var det noen kaller "rabbiner". Jeg trodde vi hadde møtt en lærd, jødisk mann, og jeg visste at rabbineren hadde noe med deres religion og antakelig undervisning å gjøre. Vi (som var involvert i dette eksperimentet) hadde hatt liten kontakt med jøder, visste nesten ingen ting om jødedommen og hadde aldri vært i en synagoge. Han svarte at han ikke var en lærer, bare en student. Så i det minste fant jeg ut at rabbiner betyr lærer.

Da jeg arbeidet med Katie, følte jeg meg ofte dum fordi jeg ikke viste de grunnleggende tingene om tidsperioden hun var i. På den annen side visste jeg aldri hvor hun kom til å dra og kunne ikke forberede meg på enhver mulighet. Så jeg måtte trekke vekslers på de begrensede kunnskapene jeg hadde, eller føle meg frem i spørsmålene. Jeg tror at de som sier jeg må stille ledende spørsmål for å få frem disse livene, kan se at det ikke er sant. Jeg har ingen muligheter til å vite hva som vil skje i neste øyeblikk, og føler ofte at jeg bare blir med for turens skyld.

D: Hva skal du gjøre når du er ferdig med skolegangen?

S: Dra utenlands blant menneskene og dele med dem det vi har lært.

D: Tar det lang tid å bli en lærer?

S: For noen tar det en livstid. For andre begynner veien tidlig. Jeg kan ikke huske at jeg noen gang ikke har studert.

D: Er det rabbinerne som underviser deg?

S: Du snakker om rabbinere. Jeg tror du mener i betydningen landsbyrabbiner? Jeg har mine mestre som underviser meg. Men jeg blir ikke undervist av rabbinerne i landsbyen.

D: Hvem er dine mestre?

Jeg mente hvilken religion eller skole de var knyttet til, men han trodde jeg mente navnene deres.

S: Det er Bendavid, som er lærer i matematikk Det er Mechalava, som er lærer i mysterier. Det er min lærer i Toraen, som er Zahmare, min far.

Han (gjennom Katies ansikt) smilte da han nevnte sin far, og jeg trakk den konklusjonen at det måtte være en hengivenhet der.

S: Og min lærer i rettferdighet er (et langt navn som jeg ikke kunne skrive av). Hun underviser i de tingene som er overlevert, alle sannhetslovene, alle ting som er beskyttet. Det er Judith Beseziher (vanskelig å forstå). Hun har lært meg profetiene om stjernene, kunnskapene om deres baner. Det sies at når hun snakker, lytter alle. Hun har ganske mange år. Hun er kanskje sytti, kanskje enda eldre. Jeg er ikke sikker. Hun har store kunnskaper på mange områder, ikke bare ett.

D: Må de fleste gutter studere disse tingene i en periode av sitt liv? S: Det er et punkt i enhver hebraisk ung manns liv da han må studere Loven og Toraen, men det er vanligvis når han har nådd Bannitzvah. Men hvis du vil bli en mester eller en lærer og følge veien, må du alltid la deg selv være åpen for mer

undervisning.

D: Får du undervisning fra andre steder?

S: Du mener om kunnskapene kommer langt borte fra, det gjør de. Men mine lærere lever med oss. Da min far var ung, reiste han til mange steder som er kjent for oss, og studerte mange ting som han forsøker å gi til meg.

D: Er det vanlig at man reiser til forskjellige land for å lære fra andre?

S: Slik er det hos oss, ja. Det er en plikt å gi kunnskaper videre. For det er en stor synd å ikke dele med dem som tørster.

Suddi hadde enda ikke reist til andre land med sine kunnskaper, men han trodde han kanskje ville være så heldig at han kunne gjøre det.

D: Hvordan blir den beslutningen tatt?

S: Det vil bli gitt et tegn til oss om at tiden er inne og at han har kommet og at vi må flytte. Min far sier det vil bli fortalt på himmelen og at vi vil vite.

Jeg forsto ikke hva han mente og spurte hvem som skulle komme. Han svarte på en svært selvfølgelig måte: "Messias. Noen få kjenner tiden." Jeg var ikke sikker på hvordan jeg skulle tolke dette utsagnet.

D: Er det ikke sagt at Messias allerede har kommet?

Jeg var ikke sikker på hvilken tidsperiode vi var i, og jeg visste at jødene aldri har erkjent Messias' komme. De venter fremdeles på ham. Jeg trodde Suddi kanskje var en jødisk mann som levde en stund etter Kristi fødsel. Det var kanskje en mulighet til å få Opplysninger om mannen Jesus. En lærd mann kjente sikkert til historiene om ham.

S: Nei, han har ikke kommet, for himmelen har ikke latt det bli kjent. Det sies at fra fire hjørner vil stjerner stå opp sammen, og når de møtes, er det tiden for Hans fødsel.

D: Men jeg har hørt det er sagt at han allerede har kommet. Har du hørt disse historiene?

S: Nei, han har ikke kommet. Så lenge det har vært jøder; har det vært rykter om falske profeter og falske Messias'ér. Men han er ikke her.

D: Har ditt folk hørt om en mann som heter Jesus? Noen har sagt at han var Messias. De sier han bodde i Nasaret og Betlehem.

S: Jeg har ikke hørt navnet, det er ukjent for meg. Det er ingen i Nasaret med det navnet, ellers ville jeg ha kjent ham.

Da han nå nevnte Nasaret, gikk det opp for meg at han måtte være i eller nær Det hellige land. Jeg spurte om Betlehem var i nærheten og han sa at det var det.

D: Jeg har også hørt om landet Judea. Er det i nærheten?

S: (Heller utålmodig) Det er her!

Katie visste alltid hvor hun var, men jeg var ofte usikker. Nå da jeg visste landet, stedet, forsøkte jeg å slå fast tidsperioden.

D: Hvem er hersker i ditt land nå? S: Kong Herodes.

Jeg visste at ifølge Bibelen var det flere enn én kong Herodes, en som hersket da Jesus ble født og en annen da han døde. For alt jeg visste, kunne det ha vært flere.

D: Jeg har hørt at det har vært mange kong Herodes'er. Er det sant?

S: (Han virket usikker." Det er... Herodes den første. Det har ikke vært andre. Han er far til Antipas og Fihp, men det er Herodes.

Jeg kjente et gys av fryd. Kanskje Jesus ikke var født enda.

D: Hva synes du om kong Herodes?

S: Han er svært mye i romernes makt. Det er ikke bra. (sukk) Han er en blodtørstig vellysting.

Hans sinnsbevegelse overrasket meg.

D: Å? Jeg har hørt mange historier, noen gode, noen dårlige.

S: Å, nei! Du kan ikke vite noe om Herodes når du stiller disse spørsmålene. Jeg har aldri hørt noe godt om Herodes.

D: Lever Herodes i Jerusalem?

S: Noen ganger. Han har mange residenser rundt om. Noen ganger reiser han til andre områder.

D: Har du noen gang sett ham?

S: Nei! Jeg har ingen ønske om å se ham.

Det var svært tydelig at han ikke brydde seg om Herodes, han likte ikke å snakke om ham. Jeg funderte fremdeles på hvilken tids-periode vi var i. Det ville være vanskelig å få et årstall fordi våre år starter fra Kristi tid. Disse menneskene måtte ha brukt en annen metode for å holde rede på årene hvis han ikke var født enda.

S: Det er tolv måneder for hver av de tolv stammene. Året er... (han syntes å ha vanskeligheter med å finne et svar). Årene er nummerert etter årene til kongen. Jeg er ikke sikker. Jeg tror det er... tjuende år av hans regjeringstid.

Av grunner som Harriet ikke kunne forklare selv, var hun besatt etter å finne ut noe om gruppen som ble kalt for esseerne. Hun hadde flere ganger sagt: "jeg skulle ønske du kunne skynde deg å komme til den tidsperioden." Senere sa hun at hun på en eller annen måte visste at noe viktig ventet der. Når hun sa dette, svarte jeg: "Men jeg vet ikke en gang når de levde." Hun sa hun trodde det var på Kristi tid. Jeg erklærte da: "Vel, da er vi på riktig vei" og fortsatte mitt metodiske tålmodighetsarbeid bakover i sprang på femti eller hundre år, til hennes frustrasjon. Hver livstid inneholdt sin del av overraskelser og historiske kunnskaper, og jeg hadde ingen hastverk med å fremskynde fremgangsmåten som hadde vist seg å være så effektiv. Nå da det var åpenbart at vi var i den riktige

tidsperioden, benyttet Harriet anledningen og spurte: "Har du noen gang hørt om en gruppe som kalles for esseere?"

Suddi overrasket oss ved å svare: "Ja. Hvorfor spør du om det?" Harriet svarte oppløftet: "deg ville bare vite om du visste noe om dem. Om de følger din lære." Suddi sa: "De er mine lærere."

Dette var en overraskelse og ga løfte om et gjennombrudd der vi kunne lære noe om en slik hemmelighetsfull, ukjent gruppe. "Å!" bemerket Harriet, "vi har lett etter dem."

S: De har ingen ønske om å bli funnet. Med mindre de ønsker det, vil du ikke finne oss.

Han antydte dermed at han også var medlem av gruppen. Jeg spurte om denne hemmeligheten ville skape problemer med å finne svar om dem.

D: Jeg har hørt at esseerne er som en hemmelig organisasjon. Er det riktig?

S: De er fryktet av dem som har makten, fordi vi har studert mysteriene som andre bare har antydte. Og de frykter at hvis vi får for mye makt og kunnskaper" vil de miste sin plass.

H: Hva er forskjellen på dem og det alminnelige jødiske samfunn? S: Det er strengere troskap til Lovene. Mer troskap betyr for den alminnelige jøde: på slutten av sabbaten forlater han synagogen og husker den ikke igjen før ved begynnelsen av neste sabbat. For oss er Loven og Toraen alt Vi må ikke glemme at det er derfor vi lever. Mye tid brukes til å forklare profetiene som er gitt. Og vite at dette er tiden da de skal kulminere. Og det er vår plikt å forberede andre på denne tiden, og å forberede veien.

Vi ble igjen overrasket da han fortalte at både kvinner og menn var medlemmer i sekten. De var likeverdige lærere og studenter. Det var overraskende fordi kvinner i det alminnelige jødiske samfunn på den tiden ikke var likestilte med menn. Suddi bekreftet dette: "I de fleste synagoger har kvinner ikke engang adgang innenfor. De har balkonger for kvinner." Jeg lurte på hvorfor kvinner var tildelt en slik ære hos esseerne.

S: Det sies at en vekk fra den andre ikke er hel. Så alle kunnskaper må deles slik at de aldri kan gå tapt. Jeg har kjent kvinner som har mer hjerne enn den alminnelige rabbiner.

Denne uttalelsen moret og gledet oss. Men han ble mistenksom igjen da jeg spurte hvor stort samfunnet var. Han spurte forsiktig: "Hvorfor vil du vite det?" Jeg måtte tenke ut et svar han ikke ville oppfatte som truende. "deg er bare interessert i størrelsen på samfunnet på grunn av levetilstandene. Jeg tenkte at hvis det er svært stort, må det være vanskelig å huse og fø menneskene." Suddi slappet av og sa at antallet ikke kunne sies med sikkerhet.

D: Er det uoverensstemmelser mellom de esseiske og jødiske lærerne i området?

S: Ja, de sier vi er gale fordi vi tror tiden er inne. De har gitt opp håpet om

Messias' komme. (Han rynket pannen og virket urolig.) Jeg er nysgjerrig etter å vite hvorfor du vil ha disse kunnskapene. Jeg foretrekker å ikke svare mer. Det er mange som kan finne ut om vårt samfunn og ødelegge det.

Jeg var ikke klar over at esseerne hadde fiender på den tiden.

D: Du sa du skulle til dine slektninger. Hvis ditt folk har fiender, er du ikke redd for at noen skal finne deg mens du er ute på denne måten?

S: De vet ikke hvem jeg er. For dem er jeg bare en reisende. Jeg har ikke blå hud. (Vi lo.) Vi kan gjenkjenne hverandre på forskjellige måter" men andre kan ikke kjenne oss.

Jeg hadde hørt at esseerne var en hemmelig religiøs orden som levde i ensomhet som munkene i et kloster, og spurte derfor om navnet på deres religion.

S: Det har ingen navn, vi er kjent som esseerne. Men det er" som min far sier" en skole for tanken, ikke en religion. (Han hadde vanskeligheter med det ordet.) Vi tror på Gud, Faderen.

D: Har dere et navn for Gud i deres språk?

S: Jahve. Det betyr... "uten navn", for Gud er den navnløse. Han har ingen navn som menneskene kjenner. De kalles også for Elorhim og Elom. De er hovedsakelig det samme. De snakker om Gud. Det er mange navn du kan bruke når du kaller på Ham, og Han vil vite at du snakker om Ham. Dette er bare noen få. Når jeg snakker til Ham, kaller jeg ham ikke Jahve. Jeg kaller Ham Abba, som betyr Far.

Vi hadde brutt gjennom til Kristi tid og møtt en av esseerne, den mest mystiske og hemmelige gruppen i historien. Da det gikk opp for meg hvilke muligheter vi her hadde, bestemte jeg meg for å bli i denne tiden og utforske den mer detaljert. Man kunne aldri vite.

Kanskje noe om Kristi liv kunne bli avslørt. Og vi kunne kanskje få noen opplysninger om denne lite kjente gruppen. Selv om Suddi viste tegn på mistenksomhet og tilbakeholdenhet når han svarte på enkelte spørsmål, mente jeg det var noe vi kunne håndtere. Det er mange måter å gå rundt et emne på for å få svar på det man vil. Men jeg hadde ikke forventet det som skjedde de neste tre månedene. Den utrolige mengden med kunnskaper og opplysninger som strømmet frem, ga oss følelsen av å ri på en virvelvind. Det kom så fort og voldsomt at det til tider tok pusten fra oss. Vi ante ikke hva som skulle komme, og vi fikk mer enn vi hadde regnet med.

I de neste kapitlene har jeg forsøkt å samle opplysningene etter innholdet. De kom ikke frem på denne måten. Det var som å sette sammen et komplisert puslespill ved å ta én bit fra en sesjon og en annen bit fra en annen. Men jeg tror at denne presentasjonen gjør det lettere å lese boken.

Det er en dobbelthensikt med denne boken. Den ene er å presentere de oppsamlede opplysningene om skikkene og leve-forholdene til den vage, skyggeaktige gruppen som ble kalt esseerne. Den andre er å fortelle om Kristi liv mot denne bakgrunnen, slik han var tilknyttet gruppen og slik han var sett gjennom øynene til en hengiven lærer.

KAPITTEL 4

Hvem var esseerne?

Hvis noen hadde spurt meg om esseerne og Qumran før vi begynte med våre sesjoner, ville jeg ha svart at jeg visste omtrent ingenting. Jeg var ikke en gang sikker på hvordan man uttalte navnet. For meg var esseerne en mystisk gruppe, innhyllet i hemmelighet. Jeg antok, som andre, at det var en religiøs gruppe som lignet munkene, og som levde i isolasjon i klosterlignende omgivelser. Det var dette jeg hadde hørt.

Det var også noen rykter eller legender som fortalte at Jesus hadde studert hos dem eller i hvert fall besøkt dem. Men dette hørtes ut som andre legender om ham. Legender om at han hadde besøkt andre deler av verden i løpet av de "glemte årene". Når jeg snakket med grupper som var interesserte i metafysikk, fikk jeg de samme reaksjonene. Navnene virker på en eller annen måte kjent, men få kan gi flere opplysninger om dem. Jeg kunne ikke en gang ha fortalt hvor Qumran lå. Harriet innrømmet at hun ikke visste mer om denne gruppen enn jeg gjorde.

Jeg husker spenningen på begynnelsen av 1950-tallet da funnet av Dødehavsrullene ble gjort kjent. De var på en eller annen måte knyttet til esseerne og Qumran. Jeg lurte noen ganger på hva som hadde hendt med de avdekkede manuskriptene. Etter at den første begeistring hadde lagt seg, var det som om de forsvant, som om de var lagt tilbake i grottene der de ble funnet. Det var synd, for det ble sagt at de var en tidlig versjon av vår Bibel.

Brad Steiger, anerkjent forfatter og ekspert på studier i reinkarnasjon, mente at regresjonsterapeuter som arbeidet med å finne bevis, burde utsette forskningen til de hadde avsluttet arbeidet med klienten eller tidsperioden. En av hans teorier er at klientens bevissthet er betydelig høynet under hypnose. Det er alltid en mulighet, selv om den er aldri så liten, til at klienten kan fange opp informasjonen fra de tilstedeværende gjennom telepati eller ESP. Jeg syntes dette var et fornuftig råd som ville sikre gyldigheten av materialet. Så bortsett fra å se på kart for å finne ut hvor Qumran lå, så jeg tiden an. Etter å ha arbeidet med dette i tre måneder, mente jeg at vi hadde nok opplysninger til at jeg endelig kunne begynne min historiske forskning.

Jeg oppdaget at til og med i dag, over tretti år etter utgravningene av Qumran-ruinene, er esseerne en mystisk, hemmelig gruppe. Jeg ble skuffet over å finne bøker som stort sett var repetisjoner av hverandre. Alle, bortsett fra én, var skrevet på begynnelsen av 1950-tallet. Alle beskrev funnene av rullene og de senere utgravningene av Qumran. Alle drøftet oversettelsene av noen av rullene som var funnet intakte. Alle kom til den samme konklusjonen om hvem eller hva samfunnet var. Forfatterne henviste til hverandre som eksperter på området. Jeg kunne like gjerne ha lest min egen bok. Jeg funderte på hvorfor det ikke var skrevet bøker senere om videre oversettelser av rullene, etter alle de begeistrede rapportene om den "største oppdagelsen i Menneskehetens historie".

Det ene unntaket var *The Essene Heritage* (om den esseiske arven - o.a.) av Martin A. Larson, utgitt i 1967. Endelig var det en ny tilnærming. Han våget å se på muligheten for en dekkoperasjon. Kanskje det som hadde begynt å komme frem, var for mye for den konvensjonelle kirken. Det var kanskje avvik mellom disse langt eldre versjonene og vår moderne Bibel. Det var også antydninger om

at kristendommen ikke slo ut i full blomst med Jesus, men at dens begynnelse lå i esseernes skikker og tro. Larson antyder at dette ikke ville bli akseptert av kirken. Nåtidens presteskap ville tro at tanken om en kristendom før Kristus ville være for mye til at lekmenn kunne akseptere det.

John Marco Allegro er av samme mening. Han var opprinnelig medlem av den internasjonale gruppen på åtte vitenskapsmenn som begynte å redigere Dødehavsrullene. Av disse var fire romerskkatolske, og han var det eneste medlemmet som ikke var tilknyttet et religiøst samfunn. Ironisk nok har professor Allegro i dag ikke engang tillatelse til å se rullene! Minst 400 dokumenter var satt sammen og var klare for offentliggjøring på slutten av 1960-tallet, men bare fire eller fem er offentlig frigitt. Han stiller også inngående spørsmål om hvorfor disse opplysningene har blitt holdt tilbake.

Rullene ble skjøvet stille tilbake, og ganske mange av dem har forsvunnet igjen. En teolog bemerket: "jeg skulle ønske at de ville forsvinne og dukke opp igjen om to generasjoner." Han mente at han på den måten slapp å tolke dem for sin menighet. Jeg tror at dette antakelig er det som har skjedd. Jeg tror også at de fant noen av de samme tingene som jeg avdekket gjennom vårt eksperiment -og de greide ikke å håndtere dem.

Dokumentene antas å befinne seg i museet i Israel, som ble spesielt oppført for studier og oversettelser av rullene, og som skulle tjene som oppbevaringssted der man skulle sette sammen de utallige fragmentene.

Jeg vet at opplysningene i denne boken ikke kunnet ha kommet fra sinnene til dem som var involvert i eksperimentet, fordi opplysningene var altfor skjult. Nå er jeg overbevist om at de ikke kunne ha kommet fra sinnene til noen som lever i dag. Jeg tror vi har avdekket et bilde av denne vidunderlige gruppen mennesker, som er mer komplett enn noe av det som tidligere er presentert.

Hvis det noen gang har vært gjort forsøk på å viske en hel gruppe mennesker ut av kartet, er det dette som har skjedd med esseerne. Det står ingenting om dem i Bibelen. Det er blitt hevdet at alle henvisninger til dem er slettet med overlegg på grunn av likheten mellom deres doktrine og kristendommen.

Hvis det ikke hadde vært for noen få flittige skribenter og historikere som levde på begynnelsen av den kristne epoken, ville vi ikke ha visst om esseerne i det hele tatt. Disse gamle forfatterne var:

Filo, en jødisk-alexandrisk filosof, Plinius, en romersk skribent, og Josefus, en jødisk kriger og historiker. Jeg gikk til kildene og leste oversettelsene av deres arbeid. Jeg henviser til dem flere steder i boken.

Filo sies å ha levd mellom årene 20 f.Kr. og 60 e.Kr. og levde dermed i den tidsperioden vår historie dekker. Men det sies at hans opptegnelser ble skrevet ut fra det han ble fortalt. Han hadde ikke personlig kjennskap til esseerne eller deres samfunn. Dette kan forklare avvikene mellom hans opptegnelser og Josefus'. Plinius levde fra rundt år 23 f.Kr. til 79 e.Kr. og skrev kun litt om esseerne. Josefus anses for å være den mest pålitelige kilden og er den som Siteres mest. Han var født i Jerusalem rundt år 37 f.Kr., levde faktisk i samfunnet og hadde førstehåndskunnskaper om slutteperioden. Men det sies at han hadde en tendens til å fargelegge sine fortellinger slik at de stemte overens med den greske filosofien som var populær på den tiden. Han levde og skrev om en senere tidsperiode enn den perioden Suddi levde i. Likevel bekrefter hans fortellinger den utrolige nøyaktigheten i vårt eksperiment. Beskrivelsene om levemåte og tro passer svært

godt sammen.

Dette er de eneste kjente nedskrevne oppteignelsene om de mystiske esseerne. Disse forfatterne nevnte bare at dette merkelige samfunnet lå i Dødehavsområdet. Arkeologene visste aldri nøyaktig hvor og hadde aldri forsøkt å finne Qumran. Det fryktelige klimaet i området er vitenskapsmenns mareritt, og de hadde ingen ønsker om å lete uten at de hadde en spesiell grunn til det.

Etter at Qumran ble ødelagt av innvandrende romerske styrker i år 68 e.Kr., har ruinene ligget på toppen av saltklippene ved Dødehavet i nesten to tusen år. De ble praktisk talt ikke lagt merke til der de smuldret bort i forlatt stillhet. Menneskene som hadde viet sine liv til samling og bevaring av kunnskaper, syntes å ha forsvunnet totalt under den ubarmhjertige solen og den skiftende ørkensanden. Det var som om de aldri hadde eksistert. Selv om ruinene sto der som en stille påminnelse om de store sjelene som en gang hadde blomstret der, ble de ikke tatt for det de var. Lenge trodde man at det bare var rester av en av de mange romerske garnisonene som ble bygd etter invasjonen. Ingenting av viktighet kunne vel ha blomstret på et slikt gudsforlatt sted.

Ruinene ble totalt oversett inntil de første Dødehavsrullene ble oppdaget i 1947. Grottene i saltklippene hadde holdt tett med sine hemmeligheter i to tusen år. Så ledet skjebnen beduingutten som lette etter en forsvunnet geit, til oppdagelsen av de skjulte rullene i krukker i en grotte. Historien om dette spennende funnet er fortalt og gjenfortalt. Mye var antakelig tapt eller ødelagt i vanvare før omfanget av oppdagelsen ble gjort kjent for omverdenen og vitenskapsmennene strømmet til ørkenen. Med hjelp fra innfødte arabere ble flere og flere ruller og titusener av fragmenter oppdaget i grottene omkring. Det som til å begynne med syntes å ha vært et enkeltstående, "heldig" funn, ble snart erklært som den "største oppdagelsen i Menneskehetens historie".

Etter hvert som flere grotter utleverte sine skjulte kunnskapsskatter, begynte arkeologer å undres over hvordan en slik mengde ble skjult i ørkenen. Først da begynte de å se undersøkende på ruinene i nærheten. Kanskje de var noe mer enn en romersk garnison, kanskje var der en forbindelse. De første utgravningene, i løpet av vinteren 1951, ga ingen holdepunkter som støttet deres teori. Men i 1952 ble det endelig bevist at rullene stammet fra dem som hadde levd i ruinene.

Da begynte Filsof, Plinius' og Josefus' oppteignelser å kaste lys over hvem beboerne kunne ha vært. Alt falt til slutt på plass, og Qumran ble erklært for bostedet til de hemmelige, kommunistiske esseerne. Ordet "kommunistisk" betyr noe helt annet i vår verden i dag, og det er blitt stilt spørsmål om hvorfor jeg bruker dette ordet for å beskrive det gamle samfunnet. Esseerne var antatt å være "kommunistiske" i den reneste betydningen av ordet. De levde sammen i et samfunn (engelsk: community - o.a.), delte alt og behøvde ingen penger.

Alt som er kjent om disse menneskene i dag, kommer fra de gamle oppteignelsene og de arkeologiske funnene fra de tre årene utgravningene pågikk. Det er mange tomrom og spørsmål. Kanskje vårt eksperiment kan gi noen svar.

KAPITTEL 5

En beskrivelse av Qumran

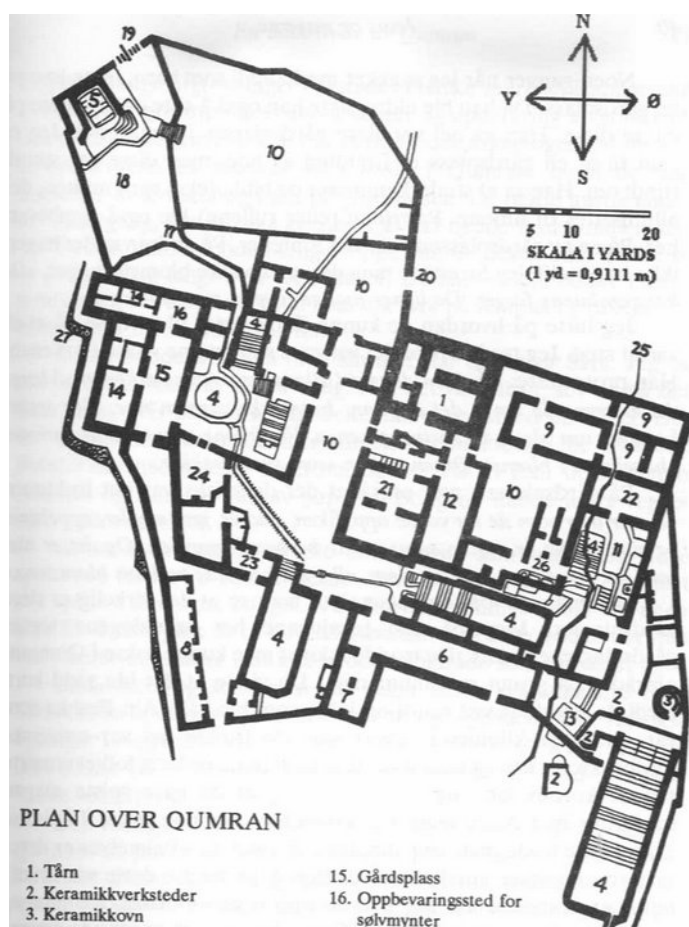
Arkeologene trodde at gruppen som levde i Qumran, var en religiøs orden som besto av menn som lignet munkene, og som levde isolert fra en verden de ikke kunne identifisere seg med. De trodde esseeerne fulgte et strengt disiplinært system og strikte regler. Jeg vil forsøke å vise at mange av de vitenskapelige forestillingene om disse fantastiske menneskene er uriktige ifølge opplysningene vi fikk gjennom Katie mens hun var i dyp trance.

Jeg har samlet opplysningene om Qumran-samfunnet og vil presentere dem i ett kapittel, selv om opplysningene ble gitt over flere sesjoner. Katie gjentok ofte de samme beskrivelsene, men hun motsa aldri seg selv. Jeg tror at bildet som fremkom gjennom Suddis øyne, er langt mer menneskelig enn vitenskapsmenneskenes.

Jeg følte jeg måtte vite mer om stedet han levde på og hvordan han levde, for å kunne forstå denne personen jeg hadde truffet, særlig fordi dette også ville gjenspeile forholdene Jesus levde under den mest sårbare delen av sitt liv. Da jeg snakket med Suddi som barn, kalte han stedet et samfunn. Han kalte det aldri noe annet. Han forsto ikke ordet "by" eller "landsby" og visste ikke om andre steder enn Qumran. Dette er også hva arkeologene har kalt det, og de sier at det ikke var en by.

I sin beskrivelse sa Suddi: "Det er ikke så stort, men det er et sted der det er mange mennesker. Det er biblioteker, hus og templet. Vi er i åsene og vi kan se ut over sjøen. Bygningene er av leire. De er laget av stein, og de har flate tak, og alt er bygd sammen." Ha sa at de fleste veggene var forbundet med hverandre.

Jeg ble usikker da han sa at samfunnet var omsluttet av en mur med seks sider. Det lød eiendommelig, men det oppsiktsvekkende er at når man ser på tegningen av arkeologenes utgravninger, kan man tydelig se at det ikke er firkantet. Det kan diskuteres om det er sekskantet fordi det ikke er en geometrisk sekskantet figur. Det kommer også frem av tegningen at rommene ligger inntil hverandre. Det meste er bygd med felles vegger.

PLAN OVER QUMRAN

1. Tårn
2. Keramikkverksteder
3. Keramikkovn
4. Store sisterner
5. Bad
6. Store forsamlings- og festsal
7. Anretningsrom store sal
8. Staller
9. Kjøkken
10. Gårdsplasser
11. Vaskeri
12. Avskrivningsrom
13. Bad?
14. Lagerrom
15. Gårdsplass
16. Oppbevaringssted sølvmynter
17. Hovedkanal
18. Avløpsbasseng
19. Akveduktinngang
20. Inngang

21. Bibliotek
22. Latrine
23. Mølle
24. Ovn
25. Sprekk etter jordskjelv 31 f.Kr.
26. Farger
27. Bevart vegg langs vestre kløft

Noen ganger når jeg snakket med Suddi som barn, lekte han på en gårdsplass. Da han ble eldre, likte han også å sitte og meditere på en av disse. Han sa det var flere gårdsplasser i samfunnet. Jeg er vant til at en gårdsplass er i midten av noe, men disse var spredt rundt om. Han sa at studerkammeret og biblioteket var i midten, der alle møttes til timene. Papyrene (eller rullene) ble også oppbevart her. På en av gårdsplassene var det fontener. På andre var det hager, ikke hager slik jeg forestilte meg det, men vakre blomsterhager. "De har regnbuens farger. De ligner mange juveler som skinner."

Jeg lurte på hvordan de kunne få blomster til å vokse på et så varmt sted. Jeg trodde ikke det var mye som kunne vokse i ørkenen. Han protesterte: "Å, men det gjør! Blomster vokser i ørkenen så lenge det er regn. Så lenge det er vann, betyr ikke vannet noe. Når regnet kommer om våren, blomstrer ørkenen. For frøene som er sådd, springer plutselig ut i blomst. Ørkenen kan være svært vakker."

På gårdsplassen nær området der de spiste, var det frukttrær. "Det er trær som de lar vokse opp, fiken, dadler, granatepler, appelsiner og sitron. Det er nesten som om de berører himmelen. Og det er stier som du kan gå på mellom dem, eller du kan sitte mellom blomstene."

Når man ser på tegningen, kan man se at det virkelig er flere gårdsplasser. Men på alle tegningene har arkeologene tegnet gårdsplassene nakne. De trodde ikke at mye kunne vokse i Qumranområdet på grunn av vannmangel. De visste at det ble sådd korn fordi de hadde gravd rundt en kilde som ble kalt 'Aln Feshka som var rundt tre kilometer lenger sør. De trodde det var esseernes jordbruksområde og konkluderte med at dette isolerte folket ernærte seg av korndyrking og bihold etc., og at de bare spiste mager, ensformig mat. Men de gamle skribentene sier noe annet. Plinius sa at esseerne levde mellom palmetrær. Solinus sa: "Palmebær er deres mat" og henviste antakelig til dadler. Man mente dette var uriktig inntil arkeologene en dag gravde opp rester av daddelpalmer og daddelfrø. Det syntes som om Suddi hadde rett angående trærne som vokste i Qumran.

Suddi sa at de fleste esseere ikke bodde innenfor samfunnets murer. Det var boliger for familier lenger oppe, mot nord, utenfor hovedkomplekset. Husene hadde øyensynlig samme bygningsstruktur som samfunnet, bygningene var forbundet med felles vegger. Arkeologene trodde at folket bodde i grotter og telt, hvilket forekom meg underlig. Hvorfor skulle de bygge slikt et vakkert, effektivt samfunn for så å bo under primitive forhold?

Så langt jeg har kunnet bringe på det rene, tror jeg ikke det er foretatt mange utgravninger i området utenfor murene. Rapportene nevner bare graving i hovedkomplekset og oppgraving av graver på den tilstøtende gravplassen. For øvrig trodde arkeologene at det var et broderskap av munkene som levde i Qumran, inntil de fant skjeletter av kvinner og barn på gravplassen. De måtte hurtig endre

sin tankegang, for det var åpenbart at det hadde levd familier der.

Suddis familie bodde lenger oppe enn de fleste. Han kunne se ut av huset og langt over Dødehavet. De eneste som bodde i selve samfunnet, var Jahves prester som tok vare på templet og rullene, og som sørget for at ilden var tent.

Suddi bodde sammen med sin mor, far og søster Sara. Jeg ba om en beskrivelse av deres bolig. Når det var varmt, sov de på det flate taket. Når det var kjølig, delte han et rom med sin søster. Det var et rom han kalte familierommet, der måltidene ble tilberedt. Foreldrene hadde eget soverom, og det var et rom til der faren studerte og som var full av papyrus. Boligene hadde felles vegger med andre familier.

Arkeologene antok at alle alltid spiste sammen i den store spisesalen inne i hovedkomplekset. Men Suddi sa at familiene stort sett spiste i sine egne boliger. Ved store anledninger, som når noen kom for å tale, gikk de til hovedspisesalen. Esseerne trodde det ville være færre konflikter hvis alle hadde et område som var deres eget.

Biblioteket og spisesalen var begge store, rektangulære rom. Tildekkede åpninger i taket lot lyset trenge gjennom. Det var også åpninger i veggene som ble tildekket for å holde sanden ute. Han var ikke sikker på hvilken bygning som var den største fordi han ikke hadde "skrittet dem opp".

Den vanligste måten å komme inn i samfunnet på fra utsiden var gjennom en port nær den høye klippen. Porten var stor nok til at en karavane kunne komme gjennom hvis det var nødvendig. Da jeg spurte om det var andre veier som førte inn, innrømmet han forsiktig at det var det, men ville ikke gi flere opplysninger. Dette var bare ett av de mange temaene jeg etter hvert fant ut det ikke var tillatt å snakke om. Esseerne var ytterst hemmelige på mange måter, og jeg hadde vanskeligheter med å trenge gjennom dette forsvarsverket.

Han sa det var mange bygninger som hadde flere etasjer. Biblioteket hadde to etasjer. Forsamlingsalen (spisesalen) hadde høyde til to etasjer, men det var bare det høye taket. Han sa at tårnet ved porten hadde tre etasjer. Arkeologene sa det var tegn på at noen av rommene hadde hatt to etasjer. De sa at tårnet hadde hatt to etasjer, men de nevnte også en kjeller for lagring, som til sammen ble tre. Hensikten med tårnet var først og fremst observasjon. Fra dette punktet kunne esseerne se alle som nærmet seg samfunnet. Suddi nevnte også at det ble brukt til beskyttelse, men da jeg ba ham om detaljer, nektet han å svare. Dette var et annet forbudt tema.

Da han ble eldre, bodde han ikke lenger sammen med sine foreldre, men hadde flyttet til en del som var reservert for ugifte, unge voksne. Menn og kvinner bodde i det han kalte "leiligheter", selv om han ikke var sikker på det ordet. De valgte selv hvor de ville spise. Mens han bodde her, spiste han ofte sammen med andre for å være sammen og samtale med andre. Det var mange bord i spise-salen eller "måltidshallen", men tilberedningen skjedde i rom utenfor hallen eller ute i leirovner.

Vitenskapsmennene har sagt at esseerne spiste sammen i spisesalen mens de høytidelig fulgte med i seremonier eller ritualer. Suddi var ikke enig. Han sa det bare var velsignelsen, ingen undervisning eller noe annet mens de spiste. Man trodde også at de fulgte strenge religiøse ritualer i løpet av dagen. Suddi var ikke enig i det heller og sa at ingenting var obligatorisk, det var opp til den enkelte. Stort sett var de religiøse skikkene forbeholdt sabbaten.

Hvis man ville spise i sine egne boliger, gikk man til en av "lagerbeholderne" og tok det som var nødvendig. De gikk ikke rundt sultne, men "fråtseri" var ikke tillatt.

Jeg var nysgjerrig på hva slags mat de spiste. Hirse var et hovedråstoff. Det var en type korn som ble dyrket utenfor -sannsynligvis i 'Ain Feshka. Etter at kornet var høstet, ble det skilt fra agnene og oppbevart i store sekker. Han beskrev en rett som ble laget av hirse. Man laget det ved å "ta en håndfull og et kar med kokende vann og ha det i sammen med litt sak". Noen ganger tilsatte de urter. Det hørtes ut som en suppe, men han sa at man kunne rulle det og spise det med hendene, slik at det kan ha vært et slags brød.

De spiste flere typer kjøtt: lam og geit, noen ganger okse og forskjellige typer fugl. Jeg husket lovene om mat i Det gamle testamentet og spurte om det fantes noen restriksjoner. Han sa:

"Man må ikke nyte svin eller noe der hoven er kløyvd. Svinet, det spiser alt. Det spiser møkk hvis det er føden, det spiller ingen rolle. Derfor regnes det som urent. Du kan spise bare dem med kløyvd hov som tygger drøv. Kamelen tygger drøv, men vi spiser ikke kamel."

Personlig likte han ikke å spise kjøtt, selv om det ikke var noen strenge regler som forbød menneskene i samfunnet å gjøre det. "Det er ikke bra å drepe noe for sin egen... bare... for fornøyelse. Det er Guds skapninger du ødelegger. Å spise kjøtt er å binde seg her, å binde sin sjel til jorden."

Han forsto ikke ordet "beverage" (drikkevarer - o.a.), men de drakk vin, vann og noen ganger melk fra forskjellige dyr. Som et knep spurte jeg om kaffe, men han sa: "Det kjenner jeg ikke. Det er ikke kjent for meg. Jeg har drukket te som ble laget av mynte og forskjellige typer blader." "Grønnsaker" var et annet ord han ikke forsto, selv etter mange forklaringer. De spiste også andre ting enn korn og frukt, men det ble kjøpt fra forbigående karavaner.

Han beskrev møblene i boligkvarterene: "Det er senger, rammer som har rep på kryss og tvers. Og så utstoppingen, og alt plasseres på toppen av det. Og slik sover du, oppå det. Det er stoler og bord. Hvis du vil sitte eller slappe av, ta en pute og sitt på gulvet. Det er i ens smak og behag." Sengerammen var omtrent tretti centimeter høy. Han forsto ikke hva jeg mente med tepper og dekker. Da jeg forklarte, svarte han: "Det er ikke nødvendig med disse teppene. Det ville være for mye. Hvis du bodde i fjellene, ville du kanskje ha bruk for dem."

Han kunne ikke forstå hvorfor vi ville ha en pute under hodet når vi sov. "Hodet er ikke hevet. Den beste måten å sove på er å ha føttene høyere enn hodet for å hjelpe sirkulasjonen. Hvis du hever hodet, vil du få problemer med hovne føtter. Får ikke du det? Å heve hodet gir hodepine og mange andre problemer. Å heve føttene hjelper sirkulasjonen i kroppen og stopper forfallet." De hadde enten en pute under føttene eller de vippet sengen. De øvrige møblene i huset var hyller der man kunne sette fra seg klær og slike ting.

Jeg spurte om dekorasjoner og han rynket pannen, igjen usikker. Jeg tenkte på bilder og statuer. Ordet "statuer" uroet ham. "Vi har ikke statuer! Det lages ingen statuer. Noen ganger har vi et maleri. Men statuer er ikke tillatt i samfunnet. Det er å kopiere det Gud har laget. Det er ikke tillatt i budene å lage et utskåret avbilde." "Selv om det ikke er ment som en gud? For eksempel en statue av et dyr?" "Mange falske guder tilbes som dyr."

Jeg forsøkte å forklare at mange liker å ha statuer og malerier i husene sine

bare fordi de er pene å se på. De har dem ikke for å tilbe dem. Men Suddi kunne ikke forstå det. "Jeg vil heller se på naturen og finne skjønnheten i den. Hvorfor se på grove imitasjoner når den ekte varen er foran deg? Jeg kan forstå skjønnheten og skapertrangen, men kan du ikke skape mange større ting? Maleriene er veldig vakre."

Da jeg ba om en forklaring på maleriene, regnet jeg ikke med å få høre om den typen han beskrev. De var malt på papyrus eller tre og hang i husene, men det var ikke bilder av gjenstander eller levende ting som hos oss. Det hørtes mer ut som abstrakte malerier.

S: Farger og slik lyset og formene og... Jeg maler ikke. Jeg forklarer det ikke så godt. Det er ting som taler til sjelen. Det kommer innenfra i stedet for det øyet ser. Det er det sjelen ser. Det har bare mening for den som maler dem.

D: Hva med romerne? De har mange statuer, ikke sant?

S: Ja, men de er hedninger. De tilber dem. De gir dem egenskaper som ikke finnes. Det er bare stein.

D: Tilber de selve statuen, eller tilber de en idé bak den?

S: Det er forskjellig. Noen av dem tilber statuen som ekte, andre sier den bare er det den representerer. Begge synes å være svært farlige idéer.

Han ble støtt da jeg spurte om han noen gang hadde vært i et romersk tempel. "Jeg har snakket med romere om deres fro. Men i deres templer slakter de dyr og vanhelliger navnet som skal æres. Det er blitt til noe stygt og urent. Det er et (tempel) i Betesda, det er det eneste jeg vet om. Jeg har hørt om det i Jerusalem og forskjellige andre. Kapemaum sies å ha et. Tiberias har selvsagt et tempel. Det ble bygd av deres keiser." (Tiberias ble uttalt fort, og stavelser gikk inn i hverandre.)

Jeg spurte om Nasaret, men han sa landsbyen var for liten til at de brydde seg om å bygge et der. Jeg tenkte han kanskje ville se et av nysgjerrighet, men tanken virket frastøtende på ham. "Vårt tempel kommer innenfra. Hvis det er en helhet inni, vokser det utover. Du behøver ingen hus eller kammer for å romme det. Jeg har alltid trodd at tempel og synagoge var to betegnelser for samme sted. Jeg husket historien om Jesus i Bibelen da han ble funnet i templet der han underviste doktorene (lærerne - o.a.).

S: Et tempel er bare for tilbedelse av Elorhim, men synagogen er også et lærested. Templet har det aller helligste, mens synagogen kanskje bare har arken for Toraen. Templet er til Gud, synagogen er for tilbedelse slik jødene gjør det.

D: En som har en annen religion, kan altså komme inn i templet, men ikke i synagogen?

S: Ja. I synagogen er det et sted for ikke-jøder eller også et rom for kvinner. Og i templet kan alle tilbe Gud.

Selv om Bibelen nevner at Jesus spurte ut doktorene, kjente ikke Suddi det ordet. Det han anså for å være en helbreder, ble kalt "physician" (et annet ord for lege - o.a.), som bare underviste innenfor sitt spesialområde. De underviste ikke i templene. Det som åpenbart menes med doktor i Bibelen, er en lærer som er svært lærd, kanskje en mester.

S: De som underviser i templet, er lærere i Loven. Det er prester, hver har sin

egen spesialitet. En kan ha Loven, en annen mysteriene, og en annen igjen kan snakke om forskjellige kunnskaper som er overlevert. En rabbiner er annerledes, han underviser i jødisk lov og jødisk religion, så og si.

Jeg ba om en beskrivelse av templet i Qumran og fikk mer enn jeg hadde regnet med.

S: Der er et område der folket samles. De kneler eller sitter på gulvet. Og så er der et alter. Bak alteret er gardinen, den indre helligdommen som har et forheng foran. Og innenfor der oppbevares Toraen og rullene, kabbala. Under studier og feiringer av hellige dager blir de tatt frem og lest og delt fra. Det er åpning av ens sjeler for hverandre, deretter diskusjoner om Gud og livet og mange ting. I synagogen har kvinnene adgang bare i kvinneverommet. Her har alle adgang.

D: Er det noen religiøse gjenstander i templet, for eksempel på alteret?

S: Det er et beger og vanligvis et røkelseskar" det er faktisk alt.

D: Hva brukes begeret til? Hva er dets betydning?

S: Det er å gi det videre og dele på den måten. Det knytter oss sammen og gjør oss til én.

Det lød uventet kjent. Harriet spurte spent: "Alle drikker fra det samme begeret? Hva drikker de, vann?" "Det er vanligvis vin." Dette var en betydningsfull, ny utvikling. Det Suddi beskrev, lød som Den hellige nattverden. Men den var forbundet med Kristus, og han var ikke født enda. Suddi sa at man ikke sendte rundt mat (jeg tenkte på brødet i nattverden) - bare begeret ble sendt rundt.

S: Det er begeret med livets blod. Det er å dele av sitt liv med alle. Vinen står for alles blod og delingen mellom alle.

D: Det er betydningen? Det betyr at alle er av ett blod? Er det tillatt bare for medlemmer av det esseiske samfunnet å drikke av begeret?

S: Man må ha akseptert rettesnorene for å kunne dele av enheten. Delvis fordi de kanskje ikke forstår meningen med det. Det er ikke det at vi tror at de ikke er ett med oss, for det tror vi. Det er bare det at delingen skal skje til riktig tid. Hvis de ikke er klare for det, blir det ikke vektlagt.

En fremmed på gjennomreise kunne altså ikke delta. Ritualet ble gjennomført under seremonier der alle var samlet og hadde anledning til å delta. Det ble gjort på sabbaten, men var ikke forbeholdt den dagen. Siddi sa at såvidt han visste, ble ikke denne seremonien gjennomført i alle jødiske samfunn.

Jeg følte dette var en viktig oppdagelse. Da Jesus utførte Den hellige nattverden sammen med sine disipler, innstiftet han ikke et nytt ritual. Han brukte et han hadde deltatt i mange ganger sammen med esseerne. Det sies at symbolikken med brødet er en jødisk skikk. Jeg tror han forente det med skikken å sende rundt begeret og ga det en ny mening. For esseerne symboliserte seremonien at de var av samme blod og deling av sitt liv med alle. Hva var mer naturlig enn at Jesus utførte dette på sine prøvelsers kveld som endte med hans død? Det var den siste felles sammenkomsten mellom ham og hans disipler.

Det ble brent sandeltre i røkelseskarret fordi "det er sagt at det kan hjelpe til

med å åpne sentrene (chakraene?) inne i en. Men igjen, jeg kjenner ikke læren om alle mysteriene og seremoniene." Selv om pasningen av begeret var et esseisk ritual, brukte andre religioner røkelse, til og med romerne.

Det slo meg at hvis de hadde ett ritual som var kjent i Den kristne kirken, kunne de ha andre. Jeg tok en sjanse og spurte om dåp. Suddi syntes usikker, rådvill, fordi han ikke kjente det ordet.

D: Det er en vasking, en seremoniell renselse med vann.

S: Det finnes en rensesseremoni. Når man har hatt sin Barmitzvah, blir man tatt ut, og man anses for å ha nådd en alder der man kan gjøre en overenskomst. Og man velger å følge Jahves vei eller kanskje falle fra. Hvis man velger å følge veien, blir man rensset i vann. Og det sies at man vasker vekk sin fortid, og fra dette punktet skal man starte på nytt. Det er flere måter å gjøre det på. Noen heller vann over og noen lar dem ligge ned på vannet.

D: Ville du ha gått ned til Dødehavet og gjort det?

S: Nei, ingen vil gå ut i Dødehavet. Det blir vanligvis gjort i en av våre fontener her.

D: Bærer man spesielle klær ved en slik anledning?

S: Enten en kjortel som er laget av lin eller ingenting i det hele tatt. Det er en del av renselsen å kle sjelen naken.

D: Er det en prest som står for seremonien?

S: Ja, eller en eldre. Vanligvis gjøres det bare én gang i en persons liv.

Dette forklarer hvor døperen Johannes fikk idéen til dåpsritualet fra. Da han døpte mennesker i Jordanelven, var det ikke noe nytt. Han fulgte bare en skikk som allerede eksisterte hos esseerne.

De som oversatte Dødehavsrullene, var klar over dette sammentreffet. Jeg fant ut at det var flere henvisninger til disse to seremoniene i rullene. Mange eksperter har konkludert med at dette knytter døperen Johannes direkte til esseerne. Det antyder at han var under påvirkning av dem på et punkt i sitt liv.

Esseerne kledde seg enkelt. Både menn og kvinner bar en enkel kjortel som enten var laget "av sauehår som var spunnet og vevd (ull), eller av lin som var bearbeidet". Kjortlene var samlet i midjen og berørte gulvet. De var kjølige. Under kjortlene bar mennene et kledestykke. Begge kjønn brukte sandaler. Kjortlene var alltid hvite, selv om de noen ganger var "mer av den fargen som fløten fra kyrne har. Det er ikke helt hvitt." Det var sjelden kjølig nok til å bruke noe annet, men hvis det ble, hadde de kapper i forskjellige farger. De voksne mennene hadde skjegg. "Det er et tegn på at man tilhører mannssamfunnet." Utenfor Qumran var det noen som valgte å være glattbarbert. "Det finnes samfunn der de aldri klipper håret. Romerne har kort hår. Vi kan ha den lengden vi vil, så lenge det er velpleid og rent. De fleste foretrekker å ha det til skuldrene."

Hvis noen forlot samfunnet og dro til verden utenfor, måtte de kle seg som andre slik at de ikke skilte seg ut. De som ikke tilhørte samfunnet, bar ikke hvite kjortler, de bar klær med andre farger og forskjellige hodeplagg. På den måten var esseerne egenartede, og de ville ha vært lett gjenkjennelige. De gamle skriftene bekrefter disse fakta om deres påkledning.

Vi må huske på at esseerne var i fare når de var utenfor murene. Men så lenge ingen visste hvem de var, var de trygge. Som Suddi sa: "Vi har ikke blå hud."

Tilsynelatende var de ikke så lett gjenkjennelige når de kledde seg som andre. Men i Qumran bar alle samme "uniform", så og si. Det kunne se ut som om alle var like, men de hadde en metode for å identifisere "rang". De bar hodebånd som var knyttet tvers over pannen. Båndene hadde forskjellige farger som viste hvilken stilling man hadde i samfunnet.

S: Fargen grå, for eksempel, er for unge studenter. Fargen grønn, de er søkere. De er over studentnivået. De har avsluttet det alle må lære, men de søker fremdeles etter mer. De er nylig sluppet inn. Deres sjel tørster fremdeles etter kunnskaper. De er fremdeles studenter" men de er ikke mestre. Og det er blått, som er en mester. Og det er hvitt, som er en eldre. Det er rødt, han er egentlig ikke et medlem av noen av de andre. Han er utenfor det. Han lærer" men kanskje av andre årsaker. Det er for studenter utenfra, som om han bare er en besøkende. Rødt viser oss, selv om alle er av samme sinn, at de kanskje ikke er helt av oss. Det er egentlig bare grønt, blått og hvitt som er vårt, og så grått for unge studenter.

D: Så hvis noen bærer et rødt hodebånd, bor de ikke der hele tiden?

S: Vel, det er ikke det at de ikke bor her hele tiden. Det er kanskje det at de har kommet fra andre steder for å lære, å søke, å studere.

D: Og når de er ferdige med studiene, forlater de dere igjen. Er det en grunn til at de valgte disse fargene?

S: Blått viser mye indre fred. Det er nesten på nivå med hvitt. Hvitt er det siste man kan oppnå. Du er i total fred og har oppnådd alt som må oppnås. Blått er bare ett steg under dette, hvis dette er forståelig.

De fargede hodebåndene ble også brukt av kvinner fordi de ble ansett for likeverdige med menn, og også undervist. Han forsto ikke min undring da jeg sa: "I noen samfunn blir ikke piker undervist i noe." "Men hvordan kan...? Hvis en pike ikke får undervisning, hvordan kan hun da være ett med sin mann eller... Jeg forstår ikke." Vi var svært fornøyde med hans måte å tenke på, som måtte ha vært imot de jødiske skikkene på den tiden. Dette forklarer noen av Jesu holdninger overfor kvinner. De var ikke blitt behandlet annerledes i Qumran da han var der. Hvis en kvinne ikke var student, kunne hun velge om hun ville bære et skjerf eller slør. Men vanligvis hadde de ingenting på hodet.

Da jeg snakket med ham, bar han grønt. "Det betyr at jeg er en student. Jeg er ett steg under mester. Jeg er ikke en ufødt student, jeg er en søker. De yngre bærer grått."

Under sesjonen der Suddi beskrev levetilstandene i Qumran, var Katie i dyp trance, men plutselig og uventet slo hun seg på det høyre kinnet, noe som overrasket oss. Bortsett fra å gjøre håndbevegelser og gester for å beskrive noe, forekom slike hurtige bevegelser aldri. Så begynte hun å klø seg der hun hadde slått. Suddi konstaterte simpelthen: "Hmm, insektene er plagsomme." Jeg fant dette svært morsomt fordi det kom så uventet. Han sa det var mest knotter, "små flyvende ting", men det var mange typer insekter i Qumran, og gresshopper og maur var et problem. Da jeg spurte om farlige insekter som kunne påføre giftige bitt, sa han at han ikke visste om noen, selv om han selv ikke var "inne i emnet om lavere liv".

Det ble oppdrettet dyr til mat: sauer, geiter og okser. Men jeg fikk inntrykk av

at de ikke var i Qumran. De var sannsynligvis utenfor murene eller nær 'Ain Feshka der jordbruket var. Vi kom inn i en interessant og fruktløs diskusjon da jeg spurte om de hadde kjæledyr. Han kjente ikke ordet. Dette er ofte tilfelle når jeg snakker med mennesker fra andre kulturer, de forstår ikke ordet eller har et annet ord. Jeg blir alltid overrumplet fordi (som i dette tilfellet) ordet er helt vanlig for oss. Jeg må ofte finne på passende forklaringer fort, og det er vanskelig. Prøv det en gang. Jeg forsøkte å tenke fort for å finne en forklaring på ordet "kjæledyr".

D: Vel, det er et dyr man ikke spiser. Noen tar et dyr og gjør det til sitt eget. De har det bare for sin egen glede, som et kjæledyr.

S: Det lyder selvsik hvordan vet vi om dyr har andre gleder enn det?

D: Vel... det vil bli som en venn.

S: Hvordan kan et dyr være en venn? Det kan ikke konversere intelligent.

Han virket totalt forvirret. Jeg sa: "Noen mennesker liker å ha dyr rundt seg. De lever på samme sted som dem." "Det høres ikke særlig sunt ut." Vi lo. Jeg ante ikke at det skulle være så vanskelig å forklare. Uansett hva jeg sa, greide jeg ikke å gjøre det særlige klarere. Jeg spurte om han visste hva en katt eller hund var. Han kjente ordet katt, men ikke hund. Han rynket pannen og sa: "Jeg har sett... sjakaler." Jeg antok det var det beste mentale bildet han kunne finne for ordet "hund". Jeg forklarte at de lignet, men de var ikke helt det samme. "Jeg tror ikke noen kunne eie en katt. Dette er merkelig. Hvorfor skulle noen ønske å ha noe til kjæledyr som spiser døde dyr? Jeg ville ikke hatt noen hos meg. De har utøy. Det er ikke bra, utøy bringer smitte. Vi bruker svovel til å holde dem vekk"

Det var tydelig at jeg ikke kunne forklare hva vi mente med kjæledyr, så jeg gikk videre. Jeg ville vite om det var problemer med slanger i samfunnet. Han sa det var mange hoggormer som varierte i størrelse. De var fra ganske små til ganske store, flere armlengder lange. Fra tid til annen kom de inn i samfunnet, og da ble de drept, fordi et bitt fra de fleste typene var livsfarlige. Jeg var overrasket over denne innrømmelsen om at hans folk noen gang drepte. Han hadde syntes å ha så mye imot å skade noen av Guds skapninger og alle typer vold. Han sa de kunne drepe hvis det var fare til stede.

Jeg forsøkte fremdeles å finne ut om de brukte noen form for beskyttelse når de følte seg truet. Han hadde tidligere antydning at det var noe, men det var et av de emnene som var forbudt å diskutere. Da jeg nå spurte om det var noe annet de anså for fare, ble han igjen defensiv og nektet å svare. Hver gang det skjedde, var det best å skifte tema.

Mens jeg stilte spørsmål, fant jeg ofte ut at Qumran var langt fra primitivt. Jeg kom over ham en gang mens han badet. Han sa det var noe han gjorde daglig, vanligvis om morgenen. "Baderommet" var et stort rom der badet utgjorde nesten hele rommet. Det var trappetrinn som førte ned til bassenget, og det var et område på kanten der det var benker for "avkledning". De tok av seg alle klærne før de gikk ut i vannet. Mange (både menn og kvinner) badet samtidig, og de brukte pimpstein i stedet for såpe. Vannet kom inn i bassenget fra undergrunnen. Det var en stadig strøm som alltid ble fornyet og skiftet ut. Han visste ikke hvor vannet fløt fordi, som han sa, han ikke hadde konstruert eller bygd systemet, men han trodde at området der vannet løp, var tildekket. Jeg antar at hvis noen spurte gjennomsnittlige, moderne bybeboere om deres vannsystem, ville de også ha

vanskeligheter med å forklare det, med mindre de hadde en grunn til å vite hvordan systemet fungerte.

Det var steder i samfunnet der vannet kom opp til overflaten. Drikkevannet kom fra to fontener. Jeg trodde han kanskje mente en brønn, men han var ganske bestemt i sin forklaring. Han visste hva en brønn var, og han sa at det var det ikke. "Det er der vannet kommer opp nedenfra og skyves opp. Det kommer fra fjellene og kommer opp ut av jorden. Det finnes et område til lagring av vannet, som kan ta ganske mye vann. Det er firkantet og kanskje så dypt som til livet på en mann. Og en og en halv gang så mange lengder som dine armer utstrakt. Under de varmeste månedene er de mange ganger tildekket slik at vannet ikke skal gå tapt og støv ikke skal komme inn og skitne det."

Vannet ble varmet med bøtter, de trengte bare å strekke seg ned og tømme det ut. Det overrasket meg fordi området rundt Qumran er så tørt. Jeg trodde ikke det kunne være en stadig strøm av vann.

"Hvorfor ikke? Med så kort vei til Dødehavet er det vann her. Det kommer fra mange kilder. Så lenge det ikke er i sjøen, er det i orden til drikke og slikt."

Jeg ville finne ut om de hadde et sanitærsystem som tok seg av fjerning av urin og avføring. Ifølge Bibelen (5. Mosebok, 23,12-14) var det på Moses' tid ikke tillatt å gjøre dette inne i byen, det var urent. Man måtte gå utenfor murene, grave et hull og dekke det til etterpå. Suddi var ekspert på jødisk lov og jeg lurte på hva han hadde å si. Jeg var ikke sikker på hvordan jeg skulle ordlegge meg. Jeg hadde ingen anelse om hva andre kulturer ville finne fornærmende. "Du vet, når mennesker må urinere? Av sanitære årsaker, må dere gå utenfor murene for å gjøre det?" "Nei, det er et sted som blir brukt til disse kroppsfunksjonene. Det er et rom med flere avdelinger... (lette etter riktig ord"... små avlukker der du kan urinere og fjerne avføring. Jeg tror det er gravd et hullsystem og de blir rensset. Jeg er ikke sikker på hvilken metode de bruker til å fjerne det." Det var innenfor samfunnets murer, og alle gikk til det samme stedet. Det var vann i disse avlukkene, men han visste ikke om vannet strømmet slik som i badene.

S: Det er ting som tilsettes vannet som er der for å holde det friskt.

D: Står det ikke i jødisk lov at de må gå utenfor byen?

S: Jeg vet ikke. Og hva hvis en mann må opp om natten? (Han lo.) Må han da gå ut av byen?

Det var åpenbart ikke alle jødiske lover som ble praktisert av alle mennesker. Det er tvilsomt om andre byer i Israel hadde det samme underverket av sanitæranlegg og vannforsyning som Qumran. Men esseerne hadde tilgang til mange opplysninger, antakelig også denne typen ingeniørkunnskaper.

Da arkeologene gravde ut ruinene av Qumran, ble de forbauset over det fantastiske, komplekse vannsystemet de fant (se tegning). Det var to bad med trappetrinn som førte ned til badet, flere Sisterner (som vitenskapsmennene kalte dem) og bassenger for Oppbevaring av vann. Det var også mange små kanaler som knyttet sammen hele systemet, som sannsynligvis var tildekket mens esseerne bodde der. Det er interessant å legge merke til at vitenskapsmennene antok at badene var åpne, mens Suddi sa at de var innelukket i rom og at lagringsområdene og fontenene var åpne.

Vitenskapsmennene trodde også at esseerne samlet vann som

Qumran-samfunnet kom ned fra fjellene under de svært sjeldne regnfallene, og lagret det i dette systemet. Men Pere de Vaux sa at i løpet av de tre årene han og hans gruppe var på utgravningsområdet, kom det vann ned fra fjellene bare to ganger. Det er vanskelig å tro at de kunne lagre nok vann i lange perioder hvis de bare var avhengige av uforutsigbare regnfall. Suddi sa at vannet strømmet. Jeg tror de hadde funnet en kilde og dirigerte vannet til samfunnet. Jeg tror noe har hendt med kilden i løpet av de to tusen årene som har gått, enten på grunn av jordskjelv eller naturlige jordskiftninger. Det er kjente kilder i området, den mest kjente er ved Ain Feshka, noen få kilometer mot sør. Hvorfor skulle esseerne anlegge jordbruksområdet ved en kilde og så bygge samfunnet i et godt område?

Det er også kjent at da romerne ødela samfunnet, ødela de samtidig vannsystemet. Kanskje de da lukket vannkilden.

Arkeologene fant restene av det de kalte et sanitærsystem, en slags kloakk-kum. De oppdaget også et rom med avlukker, som de trodde var en stall. Var det?

Tilbake til Suddis daglige plan: "Vanligvis våkner jeg med solen, går og bader" og så spiser jeg frokost. Studerer en stund og begynner så leksjonene eller går i gang med dagens undervisning. Det er mye jeg er uvitende om. Så spiser jeg kveldsmåltidet og tilbringer kveldene i kontemplasjon." "Må dere stå opp med solen?" Dette er noe vitenskapsmennene har antatt. "Det er bare en vanesak Det kommer an på hva du gjør. Det er dem som studerer stjernene. De er selvfølgelig oppe hele natten og sover om dagen. Hvis du studerer stjernene, står du ikke opp og er våken om dagen og faller i søvn når stjernene lyser. Det er dem som arbeider til sent på kvelden, men de fleste av oss står opp med solen." "Går du til sengs på et fast tidspunkt?" "Nei, vanligvis ikke, hvis det er ting du må gjøre som fortsetter til sent på kvelden. Det kan være bare å studere. Det kan være å snakke med en som ikke har vært derpå en stund. Mange ting."

Hvis de var oppe etter at solen hadde gått ned, måtte de åpenbart ha en form for belysning. Jeg var klar over at de brukte lamper med olivenolje i den delen av verden. Jeg hadde fått denne Opplysningen fra andre klienter. Men jeg burde nå ha lært ikke å ta noe for gitt når jeg brukte denne metoden til å granske fortiden. Mens jeg arbeidet med Katie, visste jeg aldri hvor et uskyldig Spørsmål kunne lede hen. Da jeg spurte om belysningsmetoder, var Svaret hans uventet og fortalte igjen at Qumran ikke var noe alminnelig sted. Dets murer inneholdt mange skjulte mysterier. "Vi har enten oljelamper eller lys som brenner."

Når du arbeider med regresjon, må du være årvåken og klar til å fange opp og følge hva som helst som synes det minste uvanlig. Når det er noe som er vanlig i deres måte å leve på, gir de ingen detaljer med mindre du stiller spørsmål. Du vet aldri hvor det leder hen. Dette er et eksempel. Hvorfor nevnte han to typer lamper?

S: Vanligvis bruker jeg den som har olje inni og tenner den. Men det finnes også lys som har lys uten flamme.

D: Hva er kraftkilden?

S: (Han hadde vanskeligheter med å forklare det.) Jeg bygde det ikke, jeg vet ikke. Det kommer fra en krukke som det er plassert på...krukken har noen bestanddeler. Det er plassert oppå en krukke som har en... (lette etter ord) kule som kommer ut av den, som er tent. krukken er omtrent... så... (han målte med hendene - den så ut til å være kanskje omtrent 12 centimeter høy).

D: Med kule, mener du en kule av glass?

S: (Nølte) Hva er... glass?

D: (Hvordan forklarer du det?) Kanskje dere ikke har det i deres samfunn. Glass er et materiale, men det er noe du kan se gjennom. Som keramikk, men det er klart. (Dette var vanskelig.)

S: Høres interessant ut. Det ligner på det, ja. Jeg vet ikke hvordan det er laget.

Harriet foreslo at det kunne være noe som lignet på krystall, og han svarte et ettertrykkelig "Ja!". Det lignet på glass. I hvert fall var det et materiale du kunne se gjennom, slik at han hadde noe å sammenligne med. Jeg spurte om den runde kulen var som en klode, og han ble opprømt over at han endelig hadde fått meg til å forstå. Men da jeg spurte om kulen var hul, ble han usikker igjen.

S: Jeg vet ikke om disse tingene. Jeg laget dem ikke.

D: Men det sitter på toppen av en krukke, og krukken er av keramikk. Er det riktig?

S: Jeg vet ikke. Det ser ut som stein.

D: Er det noe inne i krukken?

S: Jeg har ikke tatt den fra hverandre for å finne det ut.

Han var blitt irritert over mine gjentatte spørsmål, men jeg ville finne ut av hvordan denne merkelige innretningen fungerte, om mulig, for en slik ting skulle ikke ha eksistert. Jeg lurte på om den var på hele tiden og ikke kunne slås av. "Nei. Den blir slått av og på ved å sette den... Enten har du den typen som du kan plassere inne i en annen krukke for å få den til å lyse, eller du har en som du kan vri for å få den til å lyse. Men den er aldri på hele tiden med mindre du vil." Jeg spurte om han foretrakk denne fremfor oljelampen. Han sa at den merkelige var mye lysere, og det var ikke fare for brann.

D: Er de laget i samfunnet?

S: Nei, de er veldig gamle.

D: De må ha en sterk kraftkilde siden de har vart så lenge. Er det mange av dem i samfunnet?

S: Det er nok. Jeg har ikke telt dem De er overalt. De er tillatt der det er nødvendig.

I mine undersøkelser fant jeg beskrivelser av gjenstander som Pere de Vaux, arkeologen, hadde gravd ut fra ruinene i Qumran. Blant de mange potteskårene fant han noen steinkrukker og fragmenter av glass. Kunne det være lamperester uten at de ble tatt for det de var?

Tanken på en krukke som fungerte på denne måten, vekket et minne. Jeg husket at jeg hadde lest noe lignende i en av Erich von Dånikens bøker. Hans arbeid inneholder mange uforklarlige ting. Jeg fant det på side 174, bilde 252, i *In Search of Ancient Gods* (om de gamle gudene - o.a.) Det var et bilde av en liten krukke på omtrent samme størrelse som Suddi hadde antydnet, og det viste noen som la en avlang, sort metall(?)gjenstand inn i krukken. Bildeteksten fortalte at det var et batteri som fungerte etter det galvaniske prinsippet. Det var svært gammelt, men selv i dag kunne man få 1,5 volt ut av det. Det befinner seg nå i

Irak Museum i Bagdad.

Det var flere opplysninger om denne innretningen i Charles Berlitz' bok *Atlantis, the Eight Continent* (Atlantis, det åttende kontinent - o.a.). Teksten til et av bildene er (side 139D: "Den østerrikske arkeologen Dr. Wilhelm Koenig, ansatt av Irak Museum, fant i 1936 en 2000 år gammel og femten centimeter høy vase som inneholdt en kobbersylinder som var festet i en skruegang, og inni var det en jernstang som var sikret med en asfaltplugg. Denne gjenstanden lignet andre gjenstander i Berlin Museum, noen større med flere sylinderinnstillinger. Det finnes ingen holdepunkter for deres funksjon, bortsett fra at det var 'religiøse gjenstander eller kultgjenstander'. Det falt noen av forskerne inn, blant dem Dr. Koenig, at gjenstandene kunne være tørre cellebatterier som naturlig nok ikke fungerte lenger etter flere tusen år. Men da de ble rekonstruert nøyaktig og utstyrt med en ny elektrolytt, fungerte de!

Denne gamle måten å bruke elektrisitet på, beviser selvfølgelig bare at elektrisk kraft ble brukt til å forgylle eller forsøve metaller galvanisk, og brukes fremdeles i basarene i Midtøsten. Men det er også sannsynlig at det ble brukt elektrisitet til å belyse templer og palasser, men bruken opphørte før midtepoken i antikken, den greske og romerske epoken, da man brukte olje til belysning. (Referanse: Berlin og Irak Museum.)"

Menneskene er blitt svært selvgode, og vi tror vi er de første som finner opp moderne bekvemmeligheter. Det viser seg at oldtidsmennesket ikke var så primitivt som vi tror. Det hadde faktisk mange av disse tingene, og etter "jernetppet" i den mørke tids-alderen har vi bare gjenoppdaget dem. En pirrende tanke.

Jeg undret på hvilke andre overraskelser som lå bak de hemmelige og beskyttende murene i Qumran.

KAPITTEL 6

Styret i Qumran-samfunnet

Ifølge arkeologer ble Qumran-samfunnet styrt etter regler og forskrifter som var forordnet av en gruppe prester. Med utgangspunkt i oversettelsene av Dødehavsrullene mente de at esseerne hadde svært strenge og tilsynelatende ubarmhjertige regler. Dette var det motsatte av det jeg fant ut. Jeg syntes ikke det hørtes ut som de vennlige og rettferdige esseerne jeg hadde lært å kjenne, og Suddis opplysninger beviste at jeg hadde rett i min tenkemåte. Vanskeligheten ligger selvfølgelig ofte i oversettingsmetoden.

Ifølge Suddi var det et råd av eldre som utarbeidet reglene for samfunnet, felte dommer, fastsatte straffer etc. Det ble sagt at det en gang fantes en som var et slags overhode for rådet, men ikke nå lenger, fordi det ble klart at det ga en person for mye makt. De eldste ble valgt av dem som tilhørte deres fagområde. Kvalifikasjonene var avhengige av hvor lenge de hadde studert dette spesielle fagområdet, og hvor mye kunnskaper de hadde oppnådd. Antallet eldre i rådet varierte fra tid til annen, men det var vanligvis ni eller ti, avhengig av hvilket

fagområde som hadde en eldre.

Jeg spurte om alle i samfunnet hadde en stemme, slik vi har i våre demokratiske land. Han sa det ble diskutert blant familiene, men bare mestrene og studentene innenfor det spesielle fagområdet hadde noe å si. Det syntes som om valget av de eldste hvilte på den intellektuelle delen av samfunnet, de som studerte innenfor de forskjellige fagområdene. Den alminnelige arbeider hadde ikke noe med det å gjøre, men en kvinne hadde hvis hun var student. Når noen ble valgt inn i rådet, var det for livstid, og det måtte være flertall for enhver beslutning som ble fattet. Jeg spurte om det var tilfeller da de ønsket å fjerne noen fra rådet. Han sa det hadde skjedd, men det var lenge siden.

Suddi hadde nevnt straffer og jeg var overrasket over at et så medfølelse folk måtte ty til straff. Jeg spurte hva straffene kunne være.

S: Det finnes noen mindre. Hvis et lovbrudd er stort, blir personen satt utenfor samfunnet, men det brukes sjelden. Det brukes bare i voldstilfellet; når en annen får kroppslig skade. Alle typer vold som dette. Vold er imot det vi tror på. Det er den eneste store straffen, å måtte forlate samfunnet. Og det er for en svært stor urett. Forrige gang var da en av studentene drepte en annen.

Vold var altså mulig til og med i et så ideelt miljø. Jeg spurte om han visste hva som hadde hendt i det tilfellet.

S: Nei, vi ble ikke fortalt historien. Det var ikke opp til oss å dømme. Det er hans kors å bære, ikke mitt.

D: Jeg trodde ikke ditt folk noen gang kunne bli så sint?

S: Han var bare en student, han var ikke en av oss.

Han mente at overtrederen ikke var født i Qumran. Han var en som bar det røde båndet.

D: Hvilken straff er vanlig for mindre overgrep?

S: Det er straff fra en av mestrene, ja. Men det er mellom de to -personen som har gjort urett, og mesteren han tjener. Som sagt, mesteren tar seg av det på én-til-én basis og gjør det han mener er passende. Noen ganger forlanges faste. Bot ved å studere bestemte ting eller borttagelse av privilegier.

De arkeologiske oversetterne tror at esseeerne var en religiøs orden og at prestene var deres ledere, over alle, den endelige autoritets-røsten. Suddi sa at prestene bare hadde autoritet over studentene de underviste. De sto ikke høyere enn rådet.

D: Er det noen som forlater samfunnet fordi de er misfornøyde? S: Det er noen som drar av undervisningsmessige årsaker. Men hvorfor skulle noen ønske å dra?

D: Jeg er enig med deg, men jeg lurte på om dere noen gang hadde mennesker som var misfornøyde.

S: Det er mulig. Jeg har ikke hørt at det ikke er det. Men hvorfor skulle de?

D: Hvis de var ulykkelige og mente de ville være lykkeligere et annet sted. Er det tillatt å dra hvis man vil?

S: Jeg antar det. (Indignert" Vi er ikke slaver! Vi går ikke i lenker.

D: De blir altså fordi de vil. Er det noen som blir avvist som vil bli studenter?

S: Ja. Deres årsaker blir undersøkt av mestrene, og de vet av hvilke årsaker personen ønsker å gjøre dette. Og hvis de har vonde hensikter, blir de vist bort.

D: Har det noen gang hendt at noen har gitt dem problemer, skapt oppstyr fordi de ikke fikk komme inn?

S: Ikke det jeg vet. Det betyr ikke at det ikke har hendt.

D: Vet du hva som ville bli gjort hvis det skulle skje?

S: Jeg vet ikke. Jeg er ikke en mester, det er ikke min avgjørelse.

D: (Jeg forsøkte fremdeles å finne ut om deres forsvar.) Har dere noen måter å forsvare samfunnet på? Jeg mener våpen og slike ting?

S: Ja. (Han ble forsiktig og nølte.) Forskjellige metoder.

Han sa at de ikke brukte våpen i den alminnelige betydningen, men han ville ikke gi flere opplysninger frivillig. Da tok Harriet en sjanse og spurte: "Bruker dere lyden?" Han nølte en lang stund, så svarte han lavt og forsiktig: "Ja." Jeg kunne føle at vi var på farlig grunn. Han følte kanskje at han hadde røpet en hemmelighet ved å avsløre det lille han gjorde. Han virket urolig, og jeg visste at vi ikke burde forfølge spørsmålet lenger, selv om jeg gjerne ville ha funnet ut mer. Jeg forsøkte å berolige ham med å fortelle hvor fantastisk jeg syntes det var at de ikke hadde behov for våpen, og at i de fleste samfunn var dette den eneste måten å beskytte seg på. Han syntes jeg var for nysgjerrig. Jeg fortalte at vi så gjerne ville lære, men det var vanskelig å finne lærere. Han sa selvsagt at det var mange lærere der. Vårt problem var vår manglende evne til å spørre dem.

D: Har ditt samfunn noen regler som er annerledes enn i det alminnelige jødiske samfunn?

S: Hvordan kan jeg vite det når jeg ikke er så kjent med det som er utenfor og deres lover?

Jeg visste fra Det gamle testamentet at jødene trodde på dyreofringer. Men da jeg spurte ham om denne skikken, snakket han ettertrykkelig imot den.

S: Jeg ofrer ikke blod! Hvorfor skulle det være til Jahves behag å drepe noe som Han har skapt? Det høres ikke særlig logisk ut.

D: Jeg trodde dere trodde på mange av de samme jødiske læresetningene, Toraen og Lovene.

S: De er en del av troen, men de er ikke alt.

D: Men jødene følger skikken med ofringer, ikke sant?

S: Ja. Etter det jeg forstår, er disse skikkene lånt fra andre "religioner", som du kaller dem. Det var ikke noe som var med i den opprinnelige læren. Men vi ofrer ikke. Vi setter og brenner røkelse på alteret, og slike ting, som en slags ofring. Men det er det eneste.

Han var så ettertrykkelig imot dette at jeg bestemte meg for å skifte tema og spurte om festdager og helligdager som hans folk overholdt. Han forsto ikke ordet "helligdag". "Det er ukjent," svarte han.

D: En helligdag er en spesiell dag som er annerledes.

S: Du snakker om hellige dager. Det er selvfølgelig påsken. Og forsoningsdagene og Rosh Shofar. Det er festen for det nye året, nye årstider.

Fordi jeg ikke er jødisk, hadde jeg naturligvis aldri hørt om disse dagene, bortsett fra påsken som er nevnt i Bibelen. Jeg spurte om forsoningsdagene.

S: Det er den tiden hvert år da vi legger til side tingene vi har gjort, og ber om tilgivelse for dem. Og vi gir erstatning til dem vi har skadet på en eller annen måte.

D: Det høres ut som en god idé. Sette strek over det gamle på en måte, og begynne på nytt igjen. Er det andre helligdager?

S: Bare festen for innhøstingen og forskjellige slike ting også, ja. Det er mange helligdager og mange ting som feires. Vi er ikke et gledeløst folk Vi finner glede i livet!

Dette er i uoverensstemmelse med det oversetterne tror. De har antatt at esseerne var et høytidelig folk. Fra Bibelen visste jeg om skikken med å vaske andres føtter og spurte om han noen gang hadde hørt om det.

S: Ja. Det gjøres vanligvis når en person kommer på besøk og han skal innta et måltid, verten vasker føttene hans. Men det er et symbol på ydmykhet. Det gjøres også på forsoningsdagen for å vise Jahve at man gjør seg ydmyk i Hans øyne.

Det jødiske nyttåret kalles nå "Rosh Hashanah". Navnet Suddi ga, var et annet, "Rosh Shofar". Var det en feil? Jeg fant ut at "Rosh" betyr "begynnelse". Jeg ble svært overrasket da jeg i min forskning oppdaget at et spesielt innslag i Rosh Hashanah er blåsing i shofar, eller bukkehornet, i synagogen, som en oppfordring til dom eller anger. Kunne det være at det ble kalt Rosh Shofar i tidligere tider på grunn av denne skikken?

Jeg fant ut at forsoningsdagen nå kalles Yom Kippur, den helligste dagen i året i jødedommen. Det er kulminasjonen på de ti botsdagene som begynner med Rosh Hashanah eller nyttårsdagen. Den beskrives som en dag for dom, en anledning til å be om tilgivelse for synder som er begått mot Gud. Hvis man har begått synder mot sine medmennesker, er dette tiden for å be om deres tilgivelse også. Slutten på denne dagen blir også markert ved å blåse i shofar, eller bukkehornet. Suddi kalte åpenbart hele denne ti-dagersperioden for "forsoningsdagene".

Jeg ville vite mer om skikkene i Israel. Jeg spurte om renhold.

S: Jeg vet at de som er rene, absolutt har mindre sjanser for å pådra seg sykdommer. Dette har vært kjent lenge blant de lærde. Det er derfor pest alltid rammer de laveste i en by først. Hvis det er en alvorlig pest, vil den fortsette opp til den høyeste. Men det har mye med renslighet å gjøre. Forskjellige kar brukes til forskjellige typer vasking. Mannen bruker ikke det samme som hans hustru vasker seg i, for det anses for urent. Det er det samme med klær, det er forskjellige ting som brukes til vasking.

Han hadde allerede fortalt meg om badeanlegget i Qumran, men jeg lurte på hvordan gjennomsnittspersonen i Israel holdt seg ren.

S: Vann, hvis det er mye, bader du. Slik som dem som er nær sjøen, de behøver ikke å bekymre seg for vannet. Men de som er i Ørkenen, bruker mange ganger sand. Hvis du er midt ute i Ørkenen, bruker du ikke din siste vanddråpe til å bade deg selv i.

D: Brukes olje på huden?

S: Nei. Olje brukes ikke fordi i ørkenen der det er tørt, varmt og støvete, kleber all sanden seg hvis du har brukt olje på huden.

Da jeg ba om flere opplysninger om renslighetslovene, ante jeg ikke at det var et slikt komplisert spørsmål.

S: (sukk) Jeg skal forklare videre. Jeg mener, snakker du om renslighet av dyr eller renslighet av kroppen eller av sjelen? Det bør være bading og det å holde kroppen ren fra alle sykdommer som ønsker å komme inn på den. Faste hjelper til med å holde kroppen balansert.

D: Er ikke faste farlig for helsen?

S: Hvis det ikke gjøres ekstremt eller av uriktige årsaker, kan det være svært nyttig.

D: Hva med rensing av sjelen?

S: Det er mange lover om det. Mange av dem er lover om karma. (sukk) Jeg er ikke lærer i religion. Du blander Loven med andres storhetsdyrkelse. Det er ikke det Loven hadde til hensikt. Det er mye uklarheter på dette området som ikke burde være der.

Han ville ikke diskutere karma denne gangen, men han gjorde det ved andre anledninger. Dette er beskrevet i et annet kapittel. Jeg vendte tilbake til spørsmålene om skikkene i Qumran.

D: Er det tillatt for folket i ditt samfunn å gifte seg og ha familier? S: Ja. Men stort sett blir mann og hustru valgt for hverandre av de eldste. Det sies at et diagram blir utformet når en person blir født, og de forenes slik. Jeg vet det ikke.

Det lød Som å sette opp et horoskop. Jeg trodde esseerne var mer demokratiske enn at de valgte partnere for medlemmene. Jeg har siden funnet ut at denne skikken er svært gammel i Asia og følges fremdeles enkelte steder. De har stor tillit til horoskoper også i dag.

D: Har folket noe de skulle ha sagt om dette, eller må de gifte seg med den som de eldste velger?

S: De kan avslå å gifte seg, men da får de aldri en partner. De kan også velge å bo alene.

Kvinner hadde mye større frihet i Qumran enn andre steder i Israel. De kunne leve alene hvis de ville det, og de kunne bli lærere i samfunnet. Dette overrasket meg på grunn av Moseloven i Det gamle testamentet og de jødiske skikkene som strengt innskrenket kvinnenenes aktiviteter.

S: Selvfølgelig kan de bli lærere, og hvorfor ikke?

D: Vel, i noen samfunn har ikke kvinner tillatelse til å gjøre noen ting bortsett fra å gifte seg å få barn.

S: Hvis det er tilfellet, da kan et stort sinn mange ganger bli kastet bort. Det er svært trist, for er ikke et barns første år formet av dets mor? Og derfor, hvis det ikke er en intelligent kvinne, hvordan kan barnet bli intelligent?

D: Det høres meningsfullt ut for meg, men det er mange mennesker som ikke tenker slik.

S: Da er det synd for dem. Gud skapte to skikkelser, både mann og kvinne, for å utfylle hverandre, ikke for å være over eller under den andre.

D: Finnes det regler der for eksempel prester og religiøse ledere ikke får lov til å gifte seg? (Jeg tenkte på prestene og de som måtte leve i sølibat. Han rynket pannen som om han ikke forsto.)

S: Hvorfor? Det høres svært dumt ut på meg. Alle kan gifte seg hvis de vil. Det sies at to blir født, som på et tidspunkt er bestemt til å tilbringe resten av sine liv sammen. Hvis den andre ikke er født, velger de kanskje å ikke finne en annen. Men det er kanskje den eneste årsaken.

D: Hva med arbeid i samfunnet? Er det arbeidsdeling? Er det noe arbeid bare kvinner gjør og bare menn gjør?

S: Kvinner får barn.

D: (Vi lo.) Det er riktig! Men hva med matlaging?

S: Vanligvis tar tjenerne seg av matlagingen.

Dette overrasket meg. Jeg antok at alle ble betraktet som like i et samfunn som var så sosialistisk, og at ingen hadde status som tjener.

D: Er ikke en tjener en som er under deg?

S: De gjør seg ydmyke, ja. Det er noen som av en eller annen grunn har valgt å tjene andre en viss tidsperiode. Noen ganger det en student som utfører denne boten. Det er forskjellige grunner til å gjøre det, ja. En person ser noe i seg selv som han kanskje ikke liker. Og for å bøte på det, tjener han andre fordi han var for stolt og hadde stort hovmod. Han gjør seg beskjeden slik at han ydmyker seg selv for å overvinne stolthetssynden.

D: Er det noen gang noen fra utsiden som bringes inn bare for å være slave?

S: Vi har ikke slaver! Vi har bare frie menn. Noen ganger er det mennesker her som vi har befridd. Min far sier at han på markedet hadde sett og kjøpt en mann som ble gjort fri. Og denne mannen besluttet seg for å bli hos oss.

I slike tilfeller kunne de befridd slavene gjøre de jobbene de selv ville, og de kunne også lære hvis de ville. Studentene byttet ofte på å servere og lage mat og utføre forskjellige andre ydmyke oppgaver som bostøvelser.

Jeg spurte om de brukte penger i samfunnet, og han forsto ikke hva jeg mente. Jeg gjorde en dårlig jobb da jeg forsøkte å forklare hvordan mennesker eier ting. I et kommunistisk samfunn var et slikt konsept fremmed. Han kunne ikke forstå hensikten med å kjøpe noe heller.

S: Vi har noen ting som er våre, jeg har fløyten min. Men hvis alt er alles, deles det.

D: Oppstår det noen gang argumenter eller uenighet når mennesker må dele en ting?

S: Ikke det jeg vet. Jeg sier ikke at det aldri har hendt. Men alle har det samme. Bortsett fra... du kan eie visse ting når du arbeider med forskjellige ting. Alle bedømmes etter fortjeneste. Hvis han gjør sitt beste i alt han gjør, da bedømmes han på samme grunnlag som en som gjør, hm... hvis han bare er god til å stelle hager, men han gjør det så godt han kan, befraktes han som likeverdig med en mann som er en fremragende vitenskapsmann, men som også gjør sitt beste på sitt område. De er det samme, de er like, fordi de begge gjør sitt beste i det de gjør. Slik bedømmes du etter fortjeneste. Hvis du ikke arbeider så godt, har du kanskje ikke så mye.

Det hørtes ut som et fornuftig system, men hva ga man til noen hvis de fortjente det, hvis samfunnet ikke brukte penger?

S: Vel, det kommer an på... til en som for eksempel er gartner, kanskje et nytt område for å få mer plass. Hvis du er en vitenskapsmann, tjener du kanskje mer papyrus. Det avhenger av deg selv. Ingen er uten. Hvis det er behov, er det er. Tingene som eies, er de tingene som er tjent. Tingene som trengs, blir gitt.

Det ga mening. Penger ville ikke ha noen verdi fordi det ikke var noe å kjøpe. Han hadde nevnt synden stolthet, selv om jeg anser en synd for å være noe galt man gjør mot et annet menneske.

S: Å behandle en annen på en måte som han ikke vil bli behandlet på, å snakke nedsettende om ham, er en synd. For det er ikke din rett å dømme. Du er ikke satt her for å dømme andre, men' bare for å dømme deg selv.

D: Noen mennesker mener det er synd å bryte noen av budene.

S: Det ville være stor urett.

D: Har dere noen måte å bøte for denne uretten, disse syndene, på?

S: Man må be om den andres, den personen det er gjort mot, man må be om deres tilgivelse for at man har gjort urett mot dem. Og når den er gitt, må man be seg selv tilgi seg selv. Og det er den vanskeligste delen å godta. Og hvis det kanskje var å stjele noe, må du erstatte det.

D: Hvordan gjør dere det hvis dere ikke har penger?

S: Nei, vi har ingen, men vi har ting som er våre personlige, som vi gir fra oss i bytte for noe som dette.

Det ble langt mer meningsfullt om du måtte gi den fornærmede part noe du virkelig brydde deg om. Slike forseelser var åpenbart sjeldne, men det var et nydelig system.

S: Hvorfor skulle noen Ønske å pådra seg så stor gjeld at de gjorde noe mot en som ikke hadde gjort dem urett?

D: Vel, jeg tror at hvis du går utenfor murene, vil du finne mange mennesker der ute som gjør disse tingene.

S: (Avbrøt) Da tror jeg ikke at jeg vil dra!

Det syntes som en synd at en dag ville tiden komme da han ville bli desillusjonert over hvordan andre levde utenfor samfunnet. Jeg undret på om Jesus følte det på samme måte da hans tid kom.

D: Mange mennesker ville gjerne hatt et samfunn som deres.

S: Men det er mulig for alle! Det er bare basert på kjærlighet. Hvis du elsker andre, da er det ingen problemer.

D: Men alle forstår ikke det.

S: Men det skaper flere problemer hvis de ikke innser det nå. De fortsetter og fortsetter, kanskje for alltid, og glemmer hvor de kom fra. Det er ikke bra.

D: Det er en del av problemet, de har glemt. Det er fint at ditt folk er opplært til å huske, å overføre denne læren. (Som egentlig bare er det Jesus forsøkte å vise menneskene.) Kunne vi ha kommet og bodd der?

S: Jeg vet ikke. Vi tar imot mennesker fra andre steder, jeg ser ikke hvorfor ikke. Du må stå foran de eldste, og det er deres avgjørelse.

Suddi hadde mange forskjellige aldre de gangene jeg traff ham og stilte ham spørsmål. Opplysningene ovenfor ble samlet da han var ung. De følgende spørsmålene ble stilt da han var en eldre mann. Jeg kjente noen av lovene i Det gamle testamentet, men jeg ville høre hans versjon. Jeg spurte hva som skjedde med enker i Qumran.

S: De blir tatt vare på. Hvis de er fra utenfor samfunnet, hvis de vil returnere til sine familier, blir de gitt nok eiendeler og den slags til at de blir akseptert i deres families liv hvis de vil. (De kunne åpenbart ikke returnere tomhendt til sine hjem.) Hvis de er av oss eller bare ønsker å bli, kan de også gjøre det. Og vi sørger for at de blir tatt vare på.

D: Du sa at når man giftet seg, måtte det gjøres ved å sette opp et fødselsdiagram. Kan en enke gifte seg igjen?

S: Det er mulig, ja. Hvis hun var ung nok og det ble fastsatt, ja. Men igjen, bare hvis diagrammene passer sammen.

D: Jeg trodde du sa at ditt folk bare giftet seg en gang. Er dette den eneste måten å gifte seg på enda en gang?

S: Hvis ektefellen døde, ja.

D: Sier ikke den hebraiske loven at hvis en mann.. hvis en av hans brødre dør, da må broren...

S: (Avbrøt) Da tar han henne til sin hustru. Og barna, hvis det var noen fra det ekteskapet, tilhører den eldste sønnen. Det er den hebraiske loven, ja. Det er ikke fra Toraen. Det er i mange tilfeller ikke gagnlig i det hele tatt, fordi... bare fordi en mann og en kvinne vil gifte seg og kanskje blir svært lykkelige, blir hun ikke nødvendigvis ett med hans bror eller den neste overlevende mannen, hva som enn er tilfellet, hvis hun blir en enke.

D: Det er sant. De tenkte antakelig at det var en måte å ta seg av henne på.

S: Men det er større måter å ta vare på dem på, som er mye bedre.

D: Er det tillatt i ditt samfunn for enten en hustru eller ektemann å sette til side ektefellen? Forstår du hva jeg mener?

Jeg trodde ikke han ville forstå ordet "skilsmisse". Svaret hans overrasket meg.

S: Det er tider da de lever atskilte liv. Og jeg har hørt om tilfeller der de, av grunner som ble gjort kjent for de eldste, ble gjort som om de aldri hadde vært gift. Årsakene er kjent bare av de eldste. Det er ikke en vanlig hendelse.

Det lød som skilsmisse eller annullering. Ifølge Bibelen kunne det gjøres, men under visse omstendigheter ville det bli betraktet som utroskap. I Qumran kunne de gifte seg igjen.

S: Ekteskapet gjøres som om det ikke var. Det er derfor årsakene bare er kjent for de eldste som tar seg av det. Det er ikke noe som vanligvis gjøres. Derfor kan du ikke, fordi du har problemer, bestemme at du vil gjøre ekteskapet til ikke mer. Det er svært, svært uvanlig.

Det hørtes svært hensynsfullt ut. Hvis bare de eldste kjente årsakene til skilsmissen (eller annulleringen), ville det ikke oppstå sladder og offentlig refselse som noen ganger følger med. Og hvis bare de eldste visste hvilke årsaker som var akseptable, kunne ikke paret finne opp årsaker for å komme ut av en uønsket situasjon. Dette var mye mer privat, kun mellom det aktuelle paret og de eldste. Jeg var likevel usikker, for det syntes å være imot bibelske lover for akseptert atferd.

S: I hebraisk lov er det forbudt, ja. Mannen kan sette til side sin hustru, men hvis han gifter seg igjen, er han en ekteskapsbryter etter hebraisk lov.

D: Jeg trodde at hvis ditt folk giftet seg, giftet de seg for livet.

S: Nei. Det er tilfeller der det blir gjort feil der personen eller sjelen besluttet seg for å endre mening. At en annen lærdom skulle læres i stedet.

D: Da er de veldig milde på den måten, det kan...

S: (Avbrøt ettertrykkelig): De er ikke milde, men det kan gjøres. Det er ikke lett å få til.

D: Men hvis de bare kan gifte seg på nytt hvis diagrammene stemmer, betyr det at det må være flere enn én mulig partner. Er det riktig?

S: Ikke alltid. Men hvis det var en god grunn til å gjøre ekteskapet til ikke å være mer, er det god grunn til å tro at det er en annen partner.

D: Jeg trodde de aldri gjorde feil når de satte opp diagrammene? S: Ingen dødelig er ufeilbarlig. Vi er ikke guder.

Dette viste at esseerne var mer menneskelige enn sine naboer hvis de kunne tilgi feil og ikke presse mennesker til å forbli sammen for livstid eller stemple dem som ekteskapsbrytere.

S: Det sies at i verdens eldste tider var mann og kvinne ikke gift i den betydningen vi kjenner det i dag. Og at en kvinne hadde mange maker, og også en mann. For å skape like mange forskjellige muligheter til maker for barna til barna, ble mange blandinger forsøkt. Og en kvinne hadde mange barn med mange forskjellige menn.

Jeg tenkte plutselig på de mange legendene om halvt menn, halvt dyr. Han hadde sagt "forskjellige blandinger". Jeg lurte på om han mente at de også

formerte seg med dyr i den gryende verden for lenge siden. Denne tanken gjorde ham sint. "Det ville være galt!" Jeg hadde åpenbart funnet et galt ord. Jeg fant i hvert fall én ting som ble fordømt.

D: Men de fordømte ikke tanken på å ha mange make og frembringe mange barn?

S: Nei, det var først etter at forestillingen om skam og skyld ble brakt inn i verden at det ble fordømt.

D: Står det ikke i budene at "du skal ikke bedrive hor"?

S: Men det ble, igjen, gitt mye senere, etter Adam og Eva. Budene ble gitt til Moses.

D: Hva anser du for ekteskapsbrudd?

S: Ekteskapsbrudd er å ligge med en annen og ikke åpent med samtykke. Hvis det var noe som hadde vært diskutert mellom de to og det ble avklart, da ville det være akseptabelt. Hele tanken om ekteskapsbrudd er svært merkelig. For hadde ikke Abraham to hustruer? Derfor, hvis Sara ikke hadde godtatt at han hadde en annen hustru, ville ikke han også ha vært en ekteskapsbryter?

D: Men i hvilke tilfeller er det galt?

S: Å skjule det, å forsøke å holde den andre parten for narr. Ekteskapsbrudd er når alle vet, bortsett fra den ene som blir såret mest. Hvis det blir diskutert og avgjort åpent, kan det ikke være ekteskapsbrudd. Det er bare en annen type deling. Det har vært fremstilt uriktig i mange, mange år.

Dette syntes å være et fundamentalt avvik fra fremstillingen av ekteskapsbrudd i Bibelen. Hvis alle parter var enige og det var åpenhet rundt det, ble det ikke betraktet som ekteskapsbrudd. Det ble bare stemplet som ekteskapsbrudd hvis noen ble såret eller hvis hensikten var å såre.

D: Dette er noe jeg tror mange mennesker ikke er enige i.

S: Dette er noe mange mennesker aldri vil bli enige om.

D: (Jeg lo.) Enig!

Jeg vil ikke at noen skal tro at jeg forsvarer ekteskapsbrudd, og jeg tror ikke Suddis synspunkt nødvendigvis er rett. Men det er en annen måte å se på noe så innviklet. Jeg kan forstå hvordan de kunne godta det, selv om det var totalt imot de hebraiske lovene og læresetningene. Hvis Jesus virkelig ble undervist av esseerne, tror jeg at hans holdninger til disse spørsmålene forklarer hans forsvar av kvinnen som skulle steines. Han forsto at sex mellom innforståtte voksne ikke ble betraktet som ekteskapsbrudd av folket i Qumransamfunnet. Mange av deres tros- og læresetninger kan ses i Jesu liv.

Jeg var interessert i deres dødsskikker. Jeg spurte om den mest beryktede av dem alle, korsfestelsen.

S: Romerne bruker det. Det er der en forbryter nagles til et kors. Først blir deres armer og deres føtter bundet. Og så blir nagler som er så lange (han laget et mål på omtrent 15-20 centimeter med fingrene), presset gjennom her. (Han pekte på området under handledet, mellom albuebenet og spolebenet.) Og gjennom føttene.

D: Hvorfor gjør de en slik fryktelig ting?

S: Hvis du ser en som har begått en forbrytelse og har hengt der ute døende i flere dager og du vet om hans pine, ville du tenke mer enn én gang før du begikk den samme forbrytelsen selv. Det er ikke vår rett å dømme dem... men å ta liv!

Han grøsset over hele seg, som om bare tanken på det var avskyelig for ham. Jeg besluttet å skifte tema og spørre om gravskikker. Jeg spurte hvordan et lik ble fjernet i samfunnet.

S: Det blir salvet med olje og virak flere ganger, og så blir det begravd i klede. Men det er dem av oss som foretrekker å tilintetgjøre liket helt og brenne det. Jeg foretrekker skikken med å gjøre det om til aske.

D: Tror du det gjør noen skade å brenne liket? Å gjøre det slik du foretrekker?

S: Nei, hvorfor skulle det gjøre skade? Så vidt jeg vet, er denne skikken svært gammel.

Jeg var nysgjerrig på gravskikkene fordi det sies i Bibelen at Jesus ble gravlagt i et gravkammer. Jeg spurte om det å legge lik i grotter og om han kjente ordet "gravkammer".

S: Det gjøres av andre, ja. Et gravkammer er et større område som kanskje er uthult og klargjort. Det er noe som ble brakt over fra egypterne. De trodde vi måtte ha mange ting med oss på reisen.

D: Men liket vil forringes. Hvis det legges i et gravkammer, en grotte, blir det ikke tildekket av smuss og andre ting.

S: En type dør er anbrakt, enten en stein eller noe. Derfor er det lukket.

D: Men dere legger dem i grotter?

Jeg mente hans folk, men han avbrøt spørsmålet på sin egen måte.

S: Vi gravlegger svært sjelden andres kropp. Kroppen har ingen nytte når den ikke lenger huser en sjel. Så hvorfor ikke starte helt fra intet og gjøre den om til støvet den en gang kom fra?

D: Hva er hensikten med oljene?

S: Størstedelen av årsaken er på grunn av lukten.

I Judea og Galilea og dette området salver mange mennesker liket med oljene. Hvis det var en sykdom som forårsaket at personen døde, sies det at det vil holde sykdommen borte fra andre. Hvis de skal gravlegges eller hva som helst, hvis et likbål bygges, gjøres det den dagen de dør, før solnedgang.

D: Hva heter noen av disse oljene eller urtene som blir brukt?

S: Det er myrra og virak og mange andre som jeg ikke kan begynne å navngi. Men disse er de vanligst brukte.

Dette var en overraskelse. Jeg hadde bare hørt om myrra og virak i forbindelse med gavene fra De tre vise menn. Jeg trodde det var røkelse og visste ikke at det hadde noe med begravelser å gjøre.

D: Jeg har alltid hørt at virak bare ble brent fordi det luktet godt.

S: Det gnis inn i liket. Noen ganger blir det brent før liket. Lukten, duften er svært god og beskytter derfor nesen til menneskene som klargjør liket.

Min forskning brakte for dagen at virak og myrra hovedsakelig ble brukt til de formålene han nevnte, for å overkomme lukten av det råtnende liket. Virak ble også brukt som balsam eller salve for å lege brannsåre og sår, og det kan ha hatt en bevarende virkning på huden etter døden. Det var også et utmerket middel for å jage vekk insekter.

D: Når dere begraver et lik i jorden, legger dere det i noe?

S: Noen ganger, men svært sjelden, for tre er verdifullt, og vanligvis svøpes de bare inn i liksvøp og legges i gravkammeret eller graven som er gjort klar.

Gravplassen i Qumran ble funnet utenfor murene og ved siden av samfunnet. Det var over tusen graver. Da de Vaux forsøkte å fastsette identiteten til menneskene som levde i Qumran, vurderte han mange muligheter. Først trodde man at gravene var alminnelige arabiske graver. Men de lokale guidene sa det var umulig fordi likene ble gravlagt med hodet mot sør og føttene mot nord, det motsatte av deres skikker. De visste at det var gravene til ikke-troende eller ikke-arabere.

Det var en uvanlig gravplass, ulikt noe som noen gang er funnet i den delen av verden. Noen kister ble funnet, men ingen artefakter eller gjenstander var gravlagt sammen med de døde, slik skikken var i mange områder. Pere de Vaux ble overrasket over at det ikke var edelstener eller dekorative gjenstander i gravene. Han sa det betydde at menneskene enten var utarmet eller hadde en strikt disiplin som ikke tillot dem å bære pynt. De ble også overrasket da gravene avdekket skjeletter av kvinner og barn. De hadde lenge trodd at bare menn levde der i et klosterlignende samfunn. Igjen syntes utgravningene å støtte våre oppdagelser i detalj og med stor nøyaktighet.

D: Hva gjør romerne med sine døde? Har de andre skikker?

S: De har like mange skikker som de har guder. De har flere guder enn man kan telle. Jeg tror en nasjon kanskje har mange guder fordi de er usikre på seg selv, og derfor lager de sine guder i sine bilder. Derfor, hvis en nasjon er besudlet, så er også gudene det samme. Romerne, så snart en ny gud har kommet inn på scenen, blir den nesten med det samme like forringet som resten av dem. I alle nasjoner finnes det gode menn; men romerne er tilbøyelige til å tilintetgjøre dem som sier sannheten. Derfor er ikke dette bra.

D: Har dere en romer som overhode i deres område?

Det er en mann som kaller seg selv keiser over oss, ja. Han ser på seg selv som verdens keiser.

D: Er det noen som har kontroll over deres område?

S: I øyeblikket er det Herodes Antipas som er vår konge. Det er en romer som er... hva skal jeg si...? hm, guvernør i området. Ja, Pontius Pilatus. Når han sier hopp, hopper Herodes.

D: Så han er viktigere?

S: Han er mannen med soldatene, derfor er han viktigere, ja.

D: Har du hørt noen historier om ham? Er han en god mann?

S: Han sies å være rettferdig. D: Hva med kong Herodes?

S: (sukk) Den mannen er en tosk! Han kan ikke bestemme seg for om han vil være greker eller jøde. Og derfor er han ikke god til noen av dem.

D: Har han noen gang vært til bry for samfunnet?

Han vet bedre enn å gjøre det. Å forsøke ville bli hans død.

Dette antydde igjen at de måtte ha hatt en hemmelig måte å forsvare samfunnet på, selv om de ikke trodde på våpen. Da jeg stilte disse spørsmålene, tenkte jeg på de bibelske fortellingene om Herodes.

D: Har han en dronning eller en kvinne som regjerer sammen med ham? Herodius. (Han nesten spyttet ut ordet):" Det er hans hore!

Jeg ble overrasket over det strenge svaret. Jeg spurte om han hadde hørt noen historier om henne.

S: (sukk) Hun har vært gift tre ganger. Sin første ektemann drepte hun for å gifte seg med Filip. Og så forlot hun Filip for å gifte seg med Antipas.

Han ville ikke diskutere henne, det var usmakelig for ham. Jeg lurte på hvordan hun kunne ha hatt så mange ektemenn. Ifølge deres lov, måtte hun ikke sette til side en før hun kunne ta en annen?

Det er mange smutthull i loven og slik greide hun å komme rundt. Det sies at da hun først flyttet sammen med Filip, var ikke hennes første ektemann død, derfor kunne hun sette ham til side. Og nå da hennes første ektemann er død, var hun i stand til å bestikke, drepe, hva som helst, for å få Antipas til ektemann.

Det hørtes komplisert ut. Det var åpenbart et ulovlig ekteskap med andre ord.

S: Det andre var ikke. Hva vet vi om dette? Hun vil bli Antipas' undergang. Det er hennes skjebne. Jeg vet ikke hvilken vei hun vil velge. Jeg vet bare at hun vil være skyld i hans undergang.

D: Når en person blir født, lurer jeg på hvorfor vedkommende velger å komme inn og gjøre vonde ting eller gjøre ting som gjør det vanskelig for andre.

S: Det er egentlig ikke et valg. Det er... noen mennesker vil gjennom ytre press, kanskje menneskene de lever sammen med eller samfunnet de lever i eller mennesker som ikke er gode. De presser dem til å gjøre ting som personen inni seg vet er uriktig. Ingen velger å bli vond.

D: Valget er faktisk opp til den enkelte, avhengig av hvilken innflytelse man kommer inn under?

S: Og de har også valget til å stå imot.

KAPITTEL 7

Det mystiske biblioteket

Under en sesjon med Suddi som ung student fikk jeg de første indikasjonene på at Qumran ikke var en vanlig skole. Det ble undervist i langt dypere emner der enn noen kunne forestille seg. Jeg fikk også vite at biblioteket rommet mange fremmede og makeløse mysterier. Han var i undervisningsområdet i biblioteket, og jeg ba om en beskrivelse.

S: Bygningene er sammen. De er ikke helt atskilte. De er som én. Biblioteket er i den midterste bygningen. Det er svært stort. Det har mange vinduer og er svært lyst. Lys siver inn ovenfra, det kommer fra forskjellige åpninger. Det er hyller der rullene legges. De er pakket inn i skinn og forskjellige ting. Noe er ikke en gang ruller. Noe er bare ting som er skrevet på" mange skinn og lagt sammen. Vi studerer mange ting her. De fleste tingene som er her er bøker som har alle kunnskaper, som de sier, slik vi kjenner dem. En mann kunne tilbringe alle sine år her og aldri bli ferdig med alle rullene og bøkene og tingene.

D: Du sa før at biblioteket har to etasjer. Hva er det i den andre etasjen?

S: Rullene. Det midterste av bygningen er åpen slik at du kan se ned fra andre og se første etasje.

Det hørtes ut som om en øvre balkong omsluttet rommet. Dette jorde at lyset kunne komme ned til første etasje. Jeg lurte på om et var fare for å falle ned.

S: Det er rekkverk som beskytter deg mot det, hvis noen var uforsiktig nok til å forsøke å gå utenfor. Biblioteket, det midterste området er lyst, men bak der rullene og ting lagres, er det mørkere slik at lyset ikke ødelegger dem. Det er vinduer i taket. De er dekket med skinn som er behandlet, slik at lyset kan komme gjennom. Slik at støv og ting blir holdt ute, men lyset kommer gjennom.

I den delen der de studerte, var det spesiallagde bord som var konstruert for å lette lesingen av en rull. Fra hennes bevegelser og hans beskrivelser så det ut som om det var montert konsoller på sidene av "ordet, og rullen ble lagt parallelt med bordet og rullet ut. Jeg har alltid trodd at en rull ble rullet ut fra side til side, ikke opp og ned. Han viste med fingeren at han leste fra høyre mot venstre. Jeg trodde det betydde at han begynte å lese nederst på rullen. Han var uenig og sa det kom an på skrivingen. Noen begynte nederst og noen øverst. Han sa at rullene var skrevet på alle kjente språk. "En er gresk, en er vulgata, arameisk, arabisk Det er språket i Babylon, Syria, (hørtes ut som 'ta') fra egypteme, glyfene."

D: Hvor kom de fra? Ble alle skrevet her?

S: De fleste av dem ble i det minste kopiert her. Men mange av dem er brakt hit fra andre steder og samlet. Det skal være en uavbrutt jakt etter nye kunnskaper, og den er uendelig. Det bringes inn nye ting hver dag. Rommet der de blir kopiert, er et utenfor biblioteket. Det er enda lysere enn biblioteket. Der er store bord som, igjen, er opprettstående, slik at rullen er foran deg. De ligner på lesebordene. Det er noe bak det for å holde trykket også mens du skriver på den andre siden. En planke er plassert bak her, det er i denne vinkelen, slik at når du trykker ned med

griffelen" er det støtt og det vakler ikke. Disse bordene er laget av tre. Deler av krakkene på noen av dem er laget av stein, men for det meste er de laget av tre. (De syntes å ligne tegnebord.)

D: Hva lærer dere i timene?

S: (Stort sukk) Alt! Å, det er ikke så ille. De lærer oss om stjernene og om matematikk Loven og Toraen og forskjellige slike ting.

Jeg spurte om metodene de gamle brukte i matematikk. Som vanlig fikk jeg mer enn jeg hadde forventet.

S: Mine lærere har sagt til meg at et esel vet mer om matematikk enn jeg. (Denne bemerkningen vakte latter blant tilhørerne.) For meg er Loven levende. Det er følelse og sinnsbevegelse og dybde i det. Matematikk er kulde og kjensgjerninger og figurer, og hvilken betydning har det for meg? Og derfor er det ikke viktig for meg. Det er gitt stor viktighet til matematikk Og det er skjulte kunnskaper, sies det, i matematikk, som skal oppdages senere og brukes igjen. Så vi må lære teoriene og måten å gjøre ting på, slik at vi kan lære å gjøre forskjellige ting innenfor matematikk og forhåpentligvis

bruke det i våre liv. Det er mange forskjellige typer matematikk De har å gjøre med absolutter og teoremer. De sier at hvis dette er slik, så må det også være sant. Former og geometri er en form for matematikk og har å gjøre med formene og dybdene og alle ting.

D: La oss se, det er ikke sikkert du kjenner betegnelse for noe av det vi bruker. Vi har for eksempel addisjon, subtraksjon og multiplikasjon.

S: Forklar. De er ukjente for meg.

D: Måten du bruker tall på. Addisjon er å ta to tall og legge dem sammen.

S: For å gjøre dem total? Ja, det blir gjort. Og også å øke dem så mange ganger med hverandre, det blir gjort. Og trekke fra. Og forskjellige måter å regne ut høyder og masser og ting på. Det er mange formler for disse.

D: Bruker dere noen hjelpemidler eller instrumenter når dere kalkulerer, hvis du kjenner det ordet?

S: Som til... betegnelsen du brukte var... hm, addisjon? Det letteste er å bruke knutene, knutebeltene. Det er et belte med knuter som har snorer av forskjellig lengde. Det er en knute som betyr så mange i tall. Og det er personer som er veldig gode, de kan sitte der og kalkulere med disse hele dagen. Dette er hjelpemidler du bruker. Du kan ha dem som er veldig store, som alltid henger. Eller du kan ha et som henger fra beltet, det brukes når du sitter der og regner. Som om du var en handelsmann på markedet eller noe. Han kan bruke et av dem til å gjøre dette. Det brukes til å legge til og telle forskjellige ting. De som er utdannet eller har å gjøre med tall, må vite hvordan det brukes. (Han lo.) De sier det er det enkleste å bruke.

*

Da jeg begynte å lete i bøker etter noen bekræftelser på det Suddi snakket om, kunne jeg ikke finne omtaler av noe lignende som ble brukt i den delen av verden. Men det hørtes ut som *quipuen* som ble brukt av de gamle inkaene i Peru. Quipuen ble kalt en snorregner og brukt til beregninger i deres samfunn. Den besto av snorer av forskjellig lengde, fra rundt to centimeter opptil rundt en halv meter, hang ned fra en holder. Knutetyper og dens plassering på snoren

representerte tall i et desimalsystem fra en til ni, mens et tomt mellomrom representerte null. Inkaene levde en halv verden unna Qumran, men kunne det være mulig at også andre brukte denne tellemetoden og at kunnskapen har gått tapt? Samfunnet i Qumran rommet tilsynelatende en utrolig mengde kunnskaper som var samlet fra overalt. Jeg begynte å tro at alt var mulig.

S: Noen ganger er det dem som bruker pinner med forskjellige farger for forskjellige mengder. Og det er mange forskjellige måter å bruke ting til å gjøre dette på. De er omtrent så lange. (Han laget et fingermål på rundt ti centimeter.) En farge betyr én ting og en annen farge... og du legger dem sammen og de samles. Jeg er ikke så veldig god i dette. Jeg kjenner ikke betydningen av dem, men det finnes blå og røde og gule og oransje og en sort og hvit. Forskjellige farger. Jeg har også hørt om et annet hjelpemiddel som brukes, som har en ramme. Det er små kuler på tråder. Jeg har sett et av disse, men jeg vet ikke hvordan man gjør det. De teller disse kulene.

Det hørtes ut som en kinesisk kuleramme. Den er svært gammel, og det er mulig at de hadde kjennskap til den. Hvis de kunne ha kjennskap til den, kan ikke jeg se hvorfor de ikke skulle kjenne til quipuen, bortsett fra at Kina faktisk var nærmere, og de kunne ha lettere kontakt gjennom handelskaravanene.

S: Det er også matematikk som brukes når du studerer stjernene. Du bruker matematikk til å plote retningen for å komme fra dette punktet her til dit (Han gestikulerte.) Og med kartene kan du gjøre det. Vi har diagrammer som hjelper oss å huske hvor stjernene er. Du har stjernebrikker. Vi har noen som er svært kraftige. (Jeg ba om en forklaring.) Som du ser gjennom fra den smaleste enden av røret. Og du ser på himmelen med den, og det er som om den er foran ansiktet ditt. Den er veldig, veldig gammel. Det sies at vårt folk, slik de var, laget den, men kunsten har gått tapt. Det ble ikke gjort her. Det var for mange generasjoner siden.

*

Et teleskop! Men det skulle ikke ha vært oppfunnet før mange hundre år senere. Jeg vet ikke hvorfor dette egentlig skulle være så overraskende. Kunsten å lage glass går tilbake til de gamle egypterne. Noen må ha vært nysgjerrig nok, i all denne tiden, til å se gjennom et stykke glass og legge merke til fordreiningen i størrelsen. Erich von Däniken gir to eksempler på oppdagelsen av krystallinser i sine bøker. Den ene ble funnet i en grav i Helwan, Egypt og er nå i British Museum. Den andre er fra Assyna og daterer seg fra det 7. århundre f.Kr. De var slipt mekanisk, og kunnskapene til å gjøre dette krevde høyt avanserte matematiske formler. Hva ble disse linsene brukt til? Kanskje stjernebrikker?

I Qumran var det tre forskjellige stjernebrikker som varierte i størrelse. De var ikke i biblioteket, men i et observatorium lenger oppe i åsene over samfunnet. To av disse var anbrakt der fast, og den tredje, en mindre, var portabel. Det var bestemte mestre som bodde i observatoriet og konstant studerte og overvåket stjernene. Studentene fikk lov til å se gjennom stjernebrikkerne når de studerte dette faget.

Jeg forsøkte fremdeles å absorbere denne nye opplysningen da han kastet en

ny mot meg. Hele sesjonen var full av det uventede.

S: De har modeller av himmelen som beveger seg konstant, slik vårt system gjør. De har modellen av stjernesystemet vi lever i.

Jeg tenkte: "Stopp et øyeblikk, la oss få klarhet i dette." Hadde jeg hørt ham rett? En modell?

Forestillingen om en modell virket så besynderlig på meg at jeg var fast bestemt på å forstå den. Derfor stilte jeg mange spørsmål for å få et klart bilde av hvordan den så ut. Innholdet i dette biblioteket overrumplet meg, selv om jeg snart lærte at jeg ikke skulle bli overrasket over noe av det som fantes i Qumran.

Det var frustrerende for ham å forsøke å beskrive og forklare noe som var så kjent for ham. Han ble irritert over mine pågående spørsmål. Han undret seg antakelig på hvorfor ikke jeg også kunne se den.

Modellen var i biblioteket sammen med mange andre mysterier. Den sto midt i rommet. Den var stor, "kanskje spennvidden av to menn med utstrakte armer. Det er lengden, og kanskje dobbelt så høy som en mann." Hele apparaturen var laget av bronse. I midten var det en stor, rund klode som representerte Solen. En stang løp gjennom den og var festet til gulvet. Fra bunnen, eller gulvplanet, var det mange andre stenger som pekte utover. Hver stang hadde en bronseklode i enden. De representerte de forskjellige planetene i vårt solsystem. De var plassert i den posisjonen de hadde i sin bane rundt Solen. Det var ingen måner, kun en klode av samme størrelse for hver planet. Hele modellen var i konstant bevegelse. Solen roterte, stengene beveget planetene rundt Solen i eksakt posisjon og avstand i deres bane, og de mindre, klodene roterte på enden av stengene. Klodene beveget seg i en oval, en elliptisk sirkel, rundt Solen. Suddi forklarte alt dette med mange bevegelser og gester. Han beskrev banen slik: "Den er elliptisk Den er på en måte høy her og smalner ut mot endene. Det er som en sirkel som er strukket... dypt."

Det virket forbløffende på meg at hele solsystemet kunne gjenskapes så eksakt. Jeg kunne ikke forstå hvilken kraftkilde som ble brukt til å få den til å rotere.

S: Når Jorden dreier, roterer denne (modellen) også. Jorden roterer rundt og rundt - det er som når du tar noe og svinger det rundt i en stor sirkel. Først starter det ved gulvet og når du går fortere, seiler det mot himmelen. Og slik er det også med denne. Den beveges av den samme tingen som holder tingen du svinger... oppe. Bevegelsen gjør at den fortsetter å bevege seg.

Jeg så det som om du har noe i enden av en snor og begynner å svinge den i en sirkel. Gjenstanden forlater gulvet og stiger oppover når du dreier raskere. For meg hørtes det ut som om modellen kunne ha vært en evighetsmaskin som ble drevet med sentrifugalkraft. Kanskje noen andre har en bedre forklaring.

Modellen var omgitt av et rekkverk for å hindre at noen kom for nær. Det var åpenbart en svært fintfølende mekanisme, og dens bevegelser kunne lett bli forstyrret.

S: Studentene blir advart mot å komme nær den. Det sies at bare det å blåse på den vil få den til å stoppe, og da vil det ta lang tid å starte den igjen. Derfor får vi ikke komme nær den.

Enten den nå var så fint balansert eller ikke, fungerte trusselen tilsynelatende og alle holdt seg på ærbødig avstand fra den. Fordi gulvet var av stein, ble den ikke forstyrret av bevegelsene til menneskene i rommet. Han kunne ikke gi meg opplysninger om hvordan den var konstruert eller festet til gulvet, fordi den var svært gammel og hadde vært der lenge.

Jeg fikk en annen overraskelse da jeg spurte hvor mange planeter som ble representert av klodene. Han svarte på en selvfølgelig måte at det var ti. Dette rystet meg virkelig, for selv i dag vet vi bare om ni. Den niende, Pluto, ble oppdaget så sent som i 1930. Det har vært diskusjon blant astronomer om det kan være en tiende der ute, for noe synes å påvirke banene til de andre. Jeg forsøkte å være nonchalant, som om ingenting av viktighet var blitt avslørt, og spurte om han kunne si navnene på planetene for meg.

S: Jeg vil gi dem deres romerske navn som du sannsynligvis er svært kjent med. De er kjent under flere navn, men dette er antakelig de mest kjente. (Han snakket langsomt, som om han tenkte.) På innsiden er Merkur og Venus eller Mathusias (fonetisk) og Terra og Mars og Jupiter og Saturan... La oss se, etter Saturan kommer Urana og Neptun og Pluto. Og ute forbi Pluto er det en som heter... la oss se, jeg tror de ga den navnet Juna. Hvis idé det var å kalle dem etter disse, aner jeg ikke. Jeg tror det er alle. Jeg vet at det er ti. Juna, den lengst ute, de sier den har en svært uregelmessig bane. Den er ikke elleptisk, men svinger inn og ut og gjør en slags sløyfe rundt Pluto. Den bruker lang tid på å fullføre sin bane.

Han gestikulerte med hendene for å vise noe som gikk inn og ut blant de andre.

D: Ser noen av planetene forskjellig ut?

S: På modellen er alle like, men egentlig er de større og mindre. De er individuelle. Ingenting er likt i Universet. (Hans barnslige entusiasme boblet i hans iver etter å dele av sine kunnskaper.) Selv to maur som du ser på og tror de er identiske. Det er noe med den ene som den andre ikke har. Det er ingenting i Universet som er identisk.

D: Kan du si meg den omtrentlige størrelsen på hver planet, med start fra Solen?

S: (Han kan ha henvist til et kart eller diagram her.) Når Solen er her, har du en liten en, og du har to som er ganske små, og du har en som er litt større. Og alle blir større for en stund. Og så er det som om de når et midtpunkt, og så begynner de igjen å avta i størrelse. Den største er Jupiter og den minste er Juna. Og alle har måner, som er mange i noen av dem. Men de er ikke med på modellen. Vi er bare blitt fortalt at de er der. Jo større en planet er, desto flere måner har den. Saturn har ringer som er laget av... De sier at disse antakelig var en annen planet som var der og den samlet den opp, og det kalles... ringer. Når du ser på den, kan du se dem. Det er mange hundre på hundre av dem rundt den. De er heller ikke med på

modellen. Vi er blitt fortalt disse tingene, og vi har sett dem med stjernebrikkerne. Vår planet er Terra. Den har den ene månen som ikke har luft rundt.

Jeg spurte om han hadde hørt om en annen planet som eksploderte for mange, mange år siden. Jeg tenkte på teorien om skapelsen av Asteroidbeltet. Det var antatt å være noe mellom Jupiter og Mars.

S: Traff sannsynligvis Jupiter. Jeg vet ikke om dette. Det sies at vårt univers fremdeles er nytt og endres fremdeles, så det er svært mulig.

D: Hvordan vet du om alle disse planetene? Du kan sikkert ikke se alle, selv ikke med deres stjernebrikker?

S: Jeg har ikke sett dem. Det sies at mye av kunnskapene om vårt system, slik vi kjenner det, er overlevert gjennom mange, mange generasjoner.

D: Vet du hvem som laget modellen?

S: Det sies at det var Kabo.

D: Hvem er Kabo?

S: Hvordan skal jeg si det...? Det er dem som forlot sitt land for å dele av sine kunnskaper med andre. Og det sies at vi er fra disse folkene. Det sies at vi er medlemmer av deres utdøende rase. Vi blir undervist i å spre kunnskaper blant de uvitende, i håp om å bringe tilbake opplysningens tidsalder. Jeg vet ikke mye om dem. Noen av mestrene kjenner deres lære i dybden og vet hvem de var. Det er kunnskaper som bare er tilgjengelig for noen. Og det er ikke tillatt å snakke blant utenforstående.

Jeg tenkte de kanskje hadde hatt en forbindelse med det tapte kontinentet Atlantis, og spurte om han visste navnet på stedet de kom fra.

S: Jeg vet ikke. Det sies at det er tapt. De sier at de kom fra den retningen der solen går ned, fra vest. At de slo seg ned i Egypt og så reiste hit. Jeg vet ikke hvor de dro. Det er mange, mange fedre siden.

D: Du sa at dere skal bringe tilbake opplysningens tidsalder. Har det vært en tid da tingene var mer opplyste enn nå?

S: Jeg vet ikke mye om det. Det sies det var da store ting ble utført og alle mennesker var som ett. Og vi har bare noen av tingene, som modellen. Våre ting, som ble beskyttet og tatt vare på for å vise at disse tingene var mulige. At de ikke bare var legender. Det sies at Kabo vandrer. Det er en del av deres skjebne. Noen av dem sies å ha reist i håp om å finne andre av sine egne, og de reiser fremdeles. Og det sies at noen av dem også har glemt hvor de startet fra. Andre er som oss, etterkommere etter dem og andre som var herfra, og vi forsøker å beskytte noen av kunnskapene som fantes.

Dette forklarer deres forsiktighet med modellen. Hvis noe hendte med den, ville de ikke vite hvordan de skulle lage en ny.

D: Er det derfor dere lever isolert? Borte fra andre byer, andre mennesker?

S: Det sies at hvis vi var nede der de andre var, ville mye kunnskaper ha gått

tapt fordi folk ville blitt revet med. På grunn av fristelser, og de ville ikke brydd seg om å holde de gamle kunnskapene levende.

D: Brakte de andre ting til ditt folk?

S: Kunnskapen om at det vil være en Messias i nær fremtid. Det sies at de fortalte historier om hans komme på de stedene de kom til. Og at de visste og ville si tiden for det. Det er flere kunnskaper, men det er ting som er forbeholdt dem som studerer dem. Det er bestemt at jeg skal studere Loven, og det er det jeg er best på. Og derfor behøver jeg ikke å vite om disse tingene, for det ville bare forvirre sinnet på bekostning av andre ting. Jeg har hørt de har snakket om Messias; men det er ikke noe de vil at et barn skal vite. Jeg har ikke hatt min Barmitzvah. Det gjør meg til en mann. Da blir jeg en del av det voksne samfunnet. Jeg behøver ikke å vite disse tingene enda for min skjebnes skyld. Så hvorfor gripe inn i skjebnen på den måten?

D: Hvis du skal studere Loven, hvorfor er det nødvendig for deg å vite om stjernene?

S: Det er nødvendig av visse årsaker i dagliglivet, kanskje for å vite litt om din skjebne, men ikke for mye. Det er også andre årsaker til å studere stjernene på himmelen og i vårt system. Fordi de er faste på mange måter. Det sies at når planetene står på en bestemt måte... når du blir født, har de et bestemt mønster, og at dette har stor betydning for hva du skal gjøre med livet ditt. Jeg kan ikke tyde dette. Igjen, det er mestrene som underviser i dette. Det sies at stjernene forteller folk sannheten om ting, men vi studerer bare hvor de er og slike ting om dem. Vi studerer astron.

Han brukte ikke hele ordet "astronomi". Ifølge ordboken er astron gresk for stjerne når ordet brukes som forstavelse. Han sa at den klareste stjernen i deres del av verden var Garata (fonetisk) på den nordlige delen av himmelen. Han sa at noen syntes stjernegruppene så ut som mennesker eller dyr der oppe. For ham så det ut som om "noen har tatt en bøtte sand og tømt det utover".

Jeg lurte på hva som ellers fantes i dette fantastiske biblioteket. Han sa at det var skjeletter av forskjellige dyr som var bevart til studier. Jeg burde være vant til overraskelser nå, men det neste svaret overrumplet meg igjen.

S: Det er mye her. Det er en stor krystall som er... hvordan skal jeg si det...? formet med fire sider som møtes i et punkt, og den femte siden i bunnen (en pyramide). Det er en... energiforsterker, hvis jeg skal bruke det riktige uttrykket. Når energien anbringes inni den, blir utbyttet mye større enn det som ble anbrakt der. Den brukes til forskjellige ting. Jeg er ikke helt sikker på hva. Den er også beskyttet. Det er bygd en vegg rundt den. Veggene går opptil omtrent hit (omtrent på høyde med midjen). Du kan se den, men du kan ikke komme nær den. Krystallen er på en pidestall bak veggene. Den er skjermet i et område der det er forheng som kan trekkes rundt den. (Han viste størrelsen med håndbevegelser, det var en stor krystall omtrent en halv kvadratmeter. Men fargen var usikker.) Den skifter. Du ser på den og den er blå. Du ser på den igjen og den er kanskje purpur eller grønn eller... den er aldri det samme.

Han visste ikke hvor krystallen kom fra, den hadde vært der "så lenge jeg vet". Veggene var for beskyttelse. Krystallen var så sterk at man ville bli brent hvis

man berørte den. Bare én person kunne komme nær den.

S: Mechalava, mysterielæreren. Han kan kanalisere den, og det kan også hans studenter som har lært det. De fokuserer sin energi på ham og han overfører den til krystallen, og den brukes på mange forskjellige måter som vi verken forstår eller har lov til å forstå.

D: Du mener at energien overføres fra studentene til mesteren og lagres i krystallen i stedet for omvendt?

S: Og så går den ut av krystallen til der den skal brukes. De kan kanalisere den eller dirigere den eller fokusere den dit de vil. Det sies at Mechalavas vilje er den sterkeste. Han er svært gammel og venter på at en etterfølger skal fødes slik at han kan gi fra seg ansvaret. Det starter når man er et lite spedbarn. Noen av kunnskapene er overlevert, men ikke alle. Mechalava underviser i ting som er ukjente for de fleste av oss. Det sies at alle en gang hadde disse kunnskapene, og derfor ble det gjort stor skade. Derfor var det bare noen få som ble ansett for ansvarlige, som fikk lov til å ha disse kunnskapene. Slik at de kunne overføres fra generasjon til generasjon inntil en tid da alle igjen var i stand til å besitte og utnytte kunnskapene. Derfor er han (Mechalava) engasjert i videreføringen av kunnskapene.

Arkeologene fant to merkelig plasserte søyleføtter i en av bygningene. De sto tett sammen på bakken, som om de hadde vært en oppsats for noe. De hadde ingen forklaringer på dem. Kan jeg spekulere på om det var pidestallen der krystallen var plassert?

Jeg forsøkte å få rede på noen av mysteriene som Suddi kunne ha blitt undervist i.

S: Jeg har ikke lov til å snakke om det, for det er en del av ansvaret. Med mindre studenten er anerkjent, har vi ikke lov til å snakke.

Jeg forsøkte å komme rundt hans innvendinger ved å spørre hvilke områder mysteriene tilhørte, for eksempel lov eller historie. Jeg trodde det ville være lettere å få opplysninger av ham som ung, men selv da var taushetsbåndet til stede.

S: Nei, de tilhører... andre ting. En del av det er å bruke hjernen. Den er en stor kraftkilde.

Han nektet standhaftig å avsløre mer om mysteriene, så jeg besluttet meg for å skifte tema. Kanskje jeg kunne få mer senere gjennom mine metoder for å gå rundt et tema.

D: Du sa at krystallen var oppsamlingsstedet for energi? Kan du fortelle meg om det finnes metaller som også kan samle opp energi?

S: Mange. Gull... til en viss grad kobber. Det avhenger av hvilke svingninger du behøver. De brukes til forskjellige ting. Det høyeste nivået er sølv eller gull og det laveste nivået er kobber og messing. Steinene har den største oppsamlingskapasiteten.

D: Det virker som om dere har mange kunnskaper der, som andre ikke har?

S: Vi må forsøke å holde dem levende og ved like slik at de ikke blir glemte.

KAPITTEL 8

De tolv budene

Under denne sesjonen snakket jeg med Suddi da han var tolv år gammel. Jeg antok at han ikke hadde studert så lenge, men han var uenig og sa at det syntes som alltid.

S: Jeg vet ikke om andre, men der vi bor, starter vi når vi er seks eller sju. Noen av oss er av hebraisk avstamning. Noen av oss er syriske. Og noen er egyptiske. Det er mange her. Vi er alle forskjellige folk, men vi er alle av én tanke og én tro. Vi tror på Gud Abba og er samlet her for å bringe lys til verden, der det ikke er annet enn mørke.

Legg merke til likheten mellom dette utsagnet og utsagnene om at Jesus var verdens lys.

D: Jeg har hørt noen har sagt at esseerne er en religiøs gruppe. S: Vi er en religiøs gruppe på den måten at vi tror på Gud. Men å si at våre skikker er en religion er noe annet. For det virker så... hemmende. Det er ikke det samme. Det er så mye mer, fordi vi beskytter og holder kunnskaper levende og hjelper til med å bringe kunnskaper og lys til verden.

Mens jeg snakket med ham, skrev han av deler av Toraen. Jeg trodde at den eneste grunnen til å kopiere en rull var at den var i dårlig forfatning og forringet. Men han sa at det opprinnelige "skinnen" fremdeles var svært godt. Hans far trodde det ville hjelpe ham å huske hvis han skrev det ned.

S: Han sier det kan hjelpe. Hodet mitt er så tykt at han vil forsøke hva som helst. Jeg har ikke så god hukommelse. Hva kan man si?

Jeg var interessert i skrivemetodene deres. Han sa at når de øvde, brukte de leirplater fordi de ikke skulle beholde dem. Bare det som skulle oppbevares permanent, ble skrevet på papyrus.

S: Med leirplatene er det lett for en student å se hvordan han former et ord. Han ser det på platen og får følelsen av hva det er. Og det er billigere, det er lett å lage flere leirplater eller voks; som kan smeltes og gjøres om. Men papyrus, når det først brukes, er det slik

Han brukte en griffel, som var en pinne med en skarp spiss, til å skrive på platene med. På papyrus kunne du enten bruke griffel som ble dyppet i blekk, eller pensel. Han Skrev for det meste på arameisk, som var hans morsmål. Jeg visste ingenting om språkene i hans del av verden, og jeg skapte forvirring da jeg Spurte om hans alfabet. Han hadde ingen anelse om hva jeg snakket om, og det er alltid vanskelig å forklare med enkle ord noe vi er så fortrolige med. Det falt meg ikke inn at mennesker i andre land ikke bruker bokstaver, slik vi gjør. Disse Sesjonene ble Svært lærerike for både Katie og meg. Han forsøkte å forklare at deres språk ikke var bygd Opp av bokstaver, men lyder. Jeg forsto ikke hva han mente. Da jeg

senere begynte mine undersøkelser, fant jeg ut at språkene i Suddis del av verden er vidt forskjellige fra vårt. De bruker symboler som ligner en slags stenografi. Hvert symbol står for en bestemt lyd, og lydene danner ordene. Han hadde helt rett, og det var ikke til å undres over at jeg ikke kunne få ham til å forstå hva jeg mente.

Jeg Spurte om han kunne lese det han skrev fra. I sin opplesning brukte han mange ord på et fremmed språk, så snakket han langsomt på engelsk som om han oversatte det han leste.

S: Det er en del av Moses' bud. Den forteller om... den sier... Herren, din Gud... du skal ikke ha andre guder enn meg. Vi skal ikke lage avguder av stein... av andre guder som skal tilbes. Og vi skal... ære din far og mor. Og... du skal ikke drepe eller stjele eller... bedrive hor. Det er mange av dem. Moses var en stor lovgiver. Dette er bare noen av de første. Han fortsatte og fortsatte å snakke om dem.

Det var tydelig at han leste fra de ti budene, men han overrasket meg da han sa at det var tolv bud. Jeg kunne ikke forfølge temaet videre i den Sesjonen.

Da jeg Senere snakket med Suddi som en eldre mann, bød det seg en glimrende anledning til å Spørre ham om de ekstra budene. Jeg hadde tatt ham til en viktig dag da han var rundt førti år gammel. Han satt i sin daglige meditasjon. "Det gjør meg godt. Jeg føler meg jordet, som om jeg har et grunnlag å arbeide fra." Denne dagen mediterte han for å roe seg, for det var en svært viktig dag.

S: I dag skal jeg testes og avgjørelsen skal tas. Om jeg har fortjent det blå båndet eller ikke.

Når en esseer hadde gjort seg fortjent til å bære det blå hodebåndet, hadde han oppnådd mesters grad. Testen var det siste kravet og kulminasjonen på alle hans år med studier.

S: En person går gjennom leksjonene og blir testet av de eldste for å finne ut hvor mye kunnskaper han har samlet. Hvor mye forståelse der er. En mann kan ha store kunnskaper og likevel ikke ha forståelse, og derfor er kunnskapene verdiløse. For å bli en mester, må man ha kunnskapene og forståelsen. Uansett hva man studerer, Loven eller stjernene eller noe annet. Du må ha forståelsen for å bli en mester. Derfor blir du testet av de eldste. De skal stille meg spørsmål for å få rede på min forståelse.

D: Vil det være en lang test?

S: (Helt alvorlig) Ikke hvis jeg mislykkes med det samme. Det kan ta en stund. Men jeg skal ikke mislykkes. Svarene, de skal komme.

Jeg mente dette var et utmerket tidspunkt til å spørre om de ekstra budene, for dette var et spørsmål de kunne stille ham i løpet av testen. Han sukket og begynte å lese dem for meg mens han telte på fingrene.

S: Det første er: Jeg er Herren, din Gud, og du skal ikke ha andre guder enn meg. Du skal ikke lage utskårne avbilder. (Stort sukk) Ære din far og mor. Husk

sabbaten og hold den hellig. Du skal ikke stjele. Du skal ikke bedrive hor. Du skal ikke begjære... eh, en annens eiendom. Eh... Jeg husker langsomt. Er det sju? Du skal ikke følge skikkene på Baals vei.

Han stoppet i frustrasjon og glemte hvor mange han hadde nevnt. Men jeg hadde allerede hørt ett jeg ikke kjente, det om Baal. Jeg sa at dette var en fin forberedelse til han skulle møte de eldste. Han tok et dypt åndedrag. "Jeg tror jeg er mer nervøs enn jeg..."

Så, fullstendig uventet, overrasket han meg med et spørsmål:

"Hvem er du?" Jeg ble overrumplet og måtte tenke fort. Jeg har ofte lurt på hvordan disse personlighetene oppfatter meg, om de oppfatter meg i det hele tatt. Ser de meg som en virkelig person, eller er jeg bare en liten stemme som summer i hodet deres? Noen ganger tyder svarene på at de ser meg, men jeg er en fremmed. Under en sesjon så en klient meg kledd som menneskene i hans kultur, men han advarte meg fordi jeg stilte for mange spørsmål, for det var farlig. For det meste forestiller jeg meg selv som en stemme. Jeg tror Suddi oppfattet meg annerledes denne gangen fordi han mediterte. Det kunne gjøre at han var åpnere for min tilstedeværelse. Når dette spørsmålet hadde kommet opp tidligere, hadde jeg bare fortalt dem at jeg var en venn og det hadde vært tilstrekkelig. Jeg vet ikke hvorfor, kanskje bare forsikringen om at jeg ikke vil skade dem, er nok. Jeg spurte ham om det besværet ham å snakke med meg.

S: Det gjør meg nysgjerrig Du er her, likevel er du ikke her. Jeg tror ikke du er fra... nå. Det er... du er her i nået, men ikke i kropp.

Jeg fikk en underlig følelse av at jeg kanskje, gjennom en prosess vi ikke forsto, var projisert tilbake i tid og viste meg for denne stakkars, forvirrede mannen. Det var en merkelig følelse å vite at jeg på en eller annen måte var på to steder samtidig. Men var ikke Katie også det? Jeg måtte være forsiktig slik at jeg ikke forstyrret ham eller gjorde ham opprørt, og jeg forsøkte å berolige ham slik at vi kunne fortsette.

D. Forstyrrer det deg?

S: Litt. Er du min mester?

D: Å, jeg tror ikke jeg er så høyt. Nei, jeg er mer en vokter. Jeg er svært interessert i ditt liv og i det du gjør. Er det tilfredsstillende? Jeg mener det bare godt.

S: (Mistenksomt) Du mener det bare godt? Jeg føler en... varme rundt deg, men noen som er svært kunnskapsrike, kan projisere mange ting.

D: Jeg er interessert i din velferd. Derfor stiller jeg så mange spørsmål, for jeg er interessert i tiden og stedet. Jeg tørster etter kunnskaper.

S: Ja, jeg føler svært stor nysgjerrighet i deg. Jeg kan se et bilde, men det er... som om du ikke er her. (Var det som et drømmebilde?) Jeg føler ikke det er galt å snakke med dem som ikke er i kropp, men ikke alle er velvillige.

Jeg måtte forsøke å få tankene hans bort fra meg og ledet ham tilbake til de tolv budene. Ran sukket og gikk over dem igjen mens han telte på fingrene. Denne gangen tok han med et annet: "Du skal bare gjøre mot andre det du vil de skal gjøre mot deg." Dette er den gyldne regelen og er vanligvis ikke med i de ti

budene. Jeg spurte om budet.

S: Det har å gjøre med om du husker å behandle andre slik du vil bli behandlet. For det er det du skal bære med deg fremover. (Snakket han om karma?)

D: Det høres fornuftig ut, men vi plasserer det ikke sammen med de andre.

S: Hvorfor ikke? Jeg har hørt at det om tilbedelse, ikke bare utskårne avbilder, men også det om Baal ble forsøkt strøket på Moses' tid på grunn av kalven. Men jeg har aldri hørt at noen har forsøkt åta denne, "Gjør mot andre". Jeg har ikke hørt om det. Det ville være svært galt.

Jeg var enig i at det var en god lov som hørte sammen med de andre.

Under en annen sesjon minnet jeg ham om testen og spurte om han hadde bestått den. Han ble indignert.

S: Bærer jeg ikke det blå båndet? Selvfølgelig ble jeg mester. Hvorfor skulle du ikke bestå testen og bli en mester?

På den tiden var han altså mester i Loven, Toraen, men i en alder av førtiseks anså han seg for å være en svært gammel mann. Jeg var uenig, men han insisterte: "Men jeg er! Mange menn har dødd før de har nådd denne alderen. (sukk) Jeg er en gammel mann."

Hvis en mann i førtiårene ble sett på som gammel i den tidsperioden, kunne ikke Jesus ha vært en ung mann da han ble korsfestet. Ran var i trettiårene og måtte minst ha vært middelaldrende.

KAPITTEL 9

Meditasjon og chakraer

Ved to forskjellige anledninger fikk vi øvinger i meditasjon, en gang da Suddi var barn og en annen gang da han var eldre. Jeg tror ikke det er for fantastisk å anta at Jesus også lærte disse metodene, all den tid de var alminnelig brukt i Qumran. Som gutt fortalte Suddi at det var avsatt tid til meditasjon hver dag.

S: Vi bare sitter, og vi må være svært stille og må tenke på hvordan vi puster og konsentrere på det en stund. Og når det er under kontroll har du lært nok til at du ikke må tenke på det. Så må du fokusere på noe. Du tar en gjenstand og fokuserer et sted midt på den og blir ett med den og studerer den og lærer om den. Så slipper du den. Når du er ett med den og forstår den, "u-fokuserer" du fokuseringspunktet slik at du ikke lenger er i midten, men rundt. Slik at det påkaller alt som er rundt omkring deg. Jeg kan ikke forklare det så godt. En elev lærer å gjøre det når han er omtrent tre, fire år gammel.

Treningen av sinnet begynte altså i svært ung alder i Qumran. Under en sesjon da Suddi var en eldre mann, nevnte han at kong Herodes (åpenbart den første kong Herodes) snart skulle dø. Han syntes å ha mottatt denne opplysningen

psykisk, og jeg lurte på om andre i samfunnet hadde disse egenskapene. Suddi var overrasket over mitt spørsmål.

S: Hvem har ikke det? Alle jeg kjenner, har det. Det sies at folk i hverdagslivet ikke er så... la oss se, hva...? begavet? Men vi lærer fra ung alder å åpne oss opp for det som er. Men det er en evne som må holdes ved like og utvikles. Alle har evnen, men når du blir kanskje tretten år og aldri har brukt den og kanskje har stengt av, begynner du å miste evnen til å... bryte gjennom åpningen. Fordi du ofte har vært i et annet samfunn der de er "hjerneblinde" Som ikke kan høre deg, som ikke kan forstå hva du snakker om. Og derfor, på grunn av det høye intensitetsnivået har du stengt det ute. Og når du blokkerer for det hele livet, er det svært vanskelig å åpne opp.

D: Er tretten en avgjørende alder?

S: Det er akkurat da kroppen går gjennom endringer. Det sies at det er en dyp forbindelse mellom de to. Jeg er ikke sikker på dette. Jeg studerer ikke dette. Men det er det jeg har hørt, at når man begynner å bli en voksen mann eller kvinne, er også når alt åpnes opp. På kanskje større måter enn noen gang tidligere, hvis du lar det skje. (Det hørtes ut som om det var knyttet til puberteten.)

D: Du bør altså ha utviklet denne andre evnen før denne alderen?

S: Ja. Du bør i det minste være klar over den. Slik at ikke intensiteten skremmer deg og får deg til å blokkere for den. Det finnes mange forskjellige konsentrasjonsøvinger som kan brukes. Det enkleste er å ta noe, hva som helst du fokuserer på, og bruke det som fokus. Du setter det foran deg og stirrer på det og blir ett med det. Og etter hvert som du fokuserer, avgrenser du oppmerksomheten til dette ene punktet. Og når alt er brakt i fokus, slipper du det rett og slett. (Han gestikulerte som om han slapp noe, kastet det vekk) Og når du slipper, begynner du å kjenne andre fornemmelser rundt deg og du legger merke til dem. Og hver gang blir bevisstheten om disse fornemmelsene høyere, og det er som om de snakker til deg.

D: Er det noen fare forbundet med denne øvingen?

S: Jeg har aldri opplevd noen. Jeg ville ikke gjøre det der det var avbrytelser og kanskje brå vekkinger. Det er ikke noen fastsatt tid. Hver gang bygges det kanskje opp, til lengden kjennes passende for deg.

Jeg hadde snakket med ham mange ganger mens han mediterte. Ofte gned han seg fraværende midt på pannen med siden av den høyre tommelen, som om han masserte. Jeg lurte på hvorfor dette spesielle området, for det er der pannechakraet eller det tredje øyet er. Da han nå gjorde det, bestemte jeg meg for å spørre om det. "Det er en vane. Det er en måte å konsentrere seg på. Det er for å fokusere energien, dine tanker. Det er et energipunkt."

Hans beskrivelser vil lyde svært kjent for dem som har studert metafysikk. Betegnelsen "energipunkt" er et godt ord for "chakra". Chakraene er i alt vesentlig energipunkter forskjellige steder på kroppen. De kan stimuleres mentalt eller psykisk for å kontrollere helsen og fremme psykiske evner og psykisk bevissthet. Ifølge moderne teorier finnes de sju forskjellige steder på kroppen:

1. Krone: på toppen av hodet der kroppsenergien antas å komme inn
2. Panne eller tredje øye: midt i pannen
3. Strupe: forsiden av halsen
4. Hjerte: midt i brystet
5. Solar plexus: midt i buken
6. Milt eller sakral: rett under navlen
7. Rot: ved kjønnsorganene, mellom bena

Energien antas å komme inn gjennom kronechakraet og forsyne chakraene med energi når energien passerer gjennom kroppen. Til slutt frigjøres overskuddet gjennom føttene.

Siden han kalte dem energipunkter i stedet for chakraer, brukte jeg hans terminologi. Han sa at punktet ble stimulert når man gned det i meditasjon. Jeg hadde alltid lært at du skulle sitte svært stille mens du mediterte.

S: Det finnes forskjellige former for meditasjon. All meditasjon er hovedsaklig konsentrasjon. Enten du konsentrerer på et punkt her (han pekte på pannen) eller om du konsentrerer på et punkt utenfor deg selv. Alt meditasjon er, er å fokusere alle dine tanker og energier på det ene punktet.

Jeg spurte om det var andre energipunkter i kroppen. Han pekte i tur og orden på de ulike tradisjonelle chakraene, bortsett fra at han hadde ett mer enn de sju vanlige. Han antydte at det var to i det øvre brystpartiet, ett på hver side. Han antydte også ett på hvert kne. Jeg spurte om det ekstra punktet i brystpartiet.

S: Ett er i hjertet og det er et annet energipunkt der. Det er ikke åpent i alle mennesker. Det er et som stort sett har vært glemt. Noen ganger er det på siden, det avhenger av personen. Mitt er det. Det er også ett på baksiden av hodet, nederst. (Han pekte på baksiden av hodet der det er forbundet med ryggraden.) Til en stor grad er det farlig å stimulere det. Det kan føre til mange problemer. Men det er der likevel. Det er viktig å ikke stimulere det. De fleste er ikke i stand til å håndtere stimuleringen. Kraften er altfor sterk. Jeg vet bare om én person som har det åpent og stimulert, og han er en stor mental byggmester. (Kunne det være den samme mannen som kunne kanalisere energi inn i den store krystallen og dirigere den?) Det er altfor voldsomt for de fleste.

Jeg spurte om punktet på toppen av hodet, kronechakraet.

S: Det er ikke nødvendigvis et energipunkt, men der energi kommer inn i kroppen. Det er som føttene, de er ikke egentlig energipunkter, det er også der energien går ut.

Jeg spurte om det var noen energipunkter som var viktigere enn andre.

S: Alle er like viktige. Det avhenger av hvilke du vil stimulere, hva du vil gjøre med livet ditt. Hvis du vil ha kunnskaper, er dette (pannen) godt å stimulere. Det i halsen er for forskjellige helseproblemer, som også har å gjøre med energinivåer og balanse. Det over hjertet er for den rene energien som stråler ut i

kroppen. Og det andre (i brystpartiet) har å gjøre med ditt andre selvs energi og annen viten. Hvordan forklarer jeg det...? Det har å gjøre med energier som du bruker til å kontrollere det å være i stand til å vite ting som er ukjent for andre, bare ved å vite. Det har å gjøre med mental kommunikasjon. I de fleste mennesker har det alltid vært lukket.

Det hørtes ut som om det hadde noe å gjøre med psykiske og intuitive evner siden det var det de fleste mennesker hadde mistet evnen til å bruke. Var det dette som var åpent på Kabos tid? (Se kapittel 15.)

S: (Han pekte på solar plexus-området.) Dette har å gjøre med helheten av selvet. Det er igjen viktig for balanse. Det har å gjøre med forbindelsen mellom ditt høyere selv og din kropp. Det har mye å gjøre med denne forbindelsen og holde det sammen og i enhet. (Han pekte på de to i underlivet, milt- og rotchakraet.) De har å gjøre med mannen og kvinnen, avhengig av personen. Så det ene er sterkere i en. Hvis du i en kvinne har et sterkere maskulint senter, har du emosjonelle problemer. På samme måte hvis du har et sterkt feminint senter i en mann, har du store problemer med å identifisere deg selv, hvem du er og slike ting.

Kunne dette være en hentydning til homoseksualitet, at disse chakraene ikke fungerte slik de fungerer i de fleste mennesker? Jeg spurte om metoder for å stimulere de andre chakraene.

S: Det finnes forskjellige stimuleringsmetoder som fungerer på de forskjellige områdene. På noen av dem kan du rett og slett bruke det indre fokuset og omslutte dem med lys og føle at energien fra utsiden blir dradd inn i deg. Dette er sannsynligvis den enkleste måten. Det finnes mer kompliserte metoder, men de tar år å studere. Du drar energier gjennom toppen av hodet direkte til den delen. Når du begynner å kjenne kriblingen som forteller at energien er de; dirigerer du den ut. Og kanalisere den så en stund. Og lukker igjen i begge ender ved å frigjøre den gjennom føttene.

D: Kan det være skadelig å fortsette og ikke frigjøre den?

S: Overstimulering, ja. Det kan gjøre stor skade hvis personen ikke er emosjonelt og fysisk i stand til å håndtere energien. Du kan generere for mye hvis du er uforsiktig. Du må kanalisere den til andre områder.

D: Kan du passere energien til en annen person?

S: Å, ja! Det brukes ofte til healing. Du bare tenker den mot personen, og det er opp til dem å godta den eller ikke. Det er ikke din oppgave å tvinge noe på dem. Den blir tilbudt, det er alt man kan gjøre. Hvis den ikke blir godtatt, kanaliseres den til andre eller frigjøres gjennom føttene. Den må gå et sted.

D: Du sa det var farlig å fortsette å generere den. Hvordan kan dette påvirke kroppen?

S: Hvis du ikke frigjør den, kan du forårsake at.. få hjertet ditt til å stanse eller mange andre ting å slutte å fungere. Det er ikke en lek, det er ikke et leketøy.

D: Da er det farlig når dere lærer barn å gjøre det?

S: Nei, for et barn er åpnere ovenfor følelsene. Hvis det begynner å kjenne at det er for mye, lar barnet den passere videre. De er mer mottakelige for dette. Det er lettere å lære kontrollen som barn.

D: Jeg tror jeg forstår disse energipunktene bedre nå. Min lærer forklarte det ikke så godt som du gjorde. I vårt samfunn tar mennesker noen ganger visse ting, som sterke drikker eller visse plantesubstanser, inn i kroppene som gjør at de oppfører seg annerledes. Skjer det slike ting der du bor?

S: Du snakker kanskje om når en person drikker for mye vin. I vårt samfunn tillater de ikke overdrivelse. Det er ikke sagt at de ikke drikker, for det er svært akseptabelt å drikke vin. Men all overdrivelse er skadelig. Det fratår en ens vilje å gjøre rette. Du erstatter din egen vilje med den til en annen ting eller til en annen, fordi du da er lett å kontrollere. Det endrer blodstrømmen og pusten endres også. Slik at mer eller mindre oksygen tillates, avhengig av hva som er tatt, og fører til forskjellige resultater. Det forårsaker mye av det du kaller "personlighetsforvandlinger". Man gjør ting i disse tilstandene som man aldri ville gjøre i normal, i kontrollert tilstand.

D: Forbedrer det evnen til å høre Gud hvis du går sammen med en gruppe inn i en bygning, som et tempel eller en synagoge?

S: Noen mennesker trenger en ytre tilført styrke for å si: "ja, jeg har hørt Gud." Hvis du har tillit og du tror, er det like lett å gjøre det alene, noen ganger lettere, enn sammen med en gruppe. Selv om det er dem som trenger å være sammen med noen for å kunne stole nok på seg selv til å åpne opp, å høre.

D: Tror du mennesker trenger et tempel eller en synagoge?

S: Ikke alle. Det er dem som trenger det fordi deres tro ikke er sterk nok

D: Kan bygninger bygge opp vibrasjoner fra mennesker?

S: De får positive vibrasjoner på akkurat samme måte som en bygning kan få negative. Hvis det er et sted der mange, mange vonde ting har hendt, har det negativitet. Hvis det er et sted der det var mye lykke og mye glede, har stedet også dette. Bygninger kan ha en styrke som personen kan dra vekslers på. Noen ganger har det å gjøre med stedet der bygningen står. Hvis det er et punkt der det er høy jordenergi, kan det hjelpe en å åpne seg selv opp. Selv om det også kan være farlig for dem som er for følsomme, for åpne. Da må du blokkere mot det.

D: Hvordan finner man et sted som dette?

S: Du må ta med noen som er åpne for å finne dem, og de kan lede deg til dem.

D: Hvis du vil bygge et hus, hvordan vet du at stedet er riktig?

S: Du bestemmer området der du vil ha det, og du går og du finner et punkt. Hvis det er et i området, blir du ledet til det. Hvis du er åpen, vet du. Du føler det inni deg. Du føler energien som strømmer gjennom deg. Det kan også være en følelse av fred og tilfredshet.

D: Har du noen gang hørt om pyramidene?

S: De er i Egypt. Det er en struktur som er bygd opp slik at den har én side som er sånn. (Han gjorde håndbevegelser og førte fingrene sammen som toppen av et triangel,) Og hver av dem reiser seg opp slik, og den har fire sider og reiser seg opp til et punkt. Den må ha en viss høyde ganger en viss bredde. Ikke så mye det at de (sidene) må ha like mål, slik at den ene har den samme størrelsen som den andre, men romavstanden - hvis du skjønner hva jeg forsøker å si - den må være den samme for alle fire sider. Og grunnflaten må...

faktoren må alltid være lik

D: Hva er hensikten med dem?

S: Å fokusere kraft er en del av deres kunnskapslager. Faktoren, sies det

også" forteller om avstander for Jorden, planetene og Solene. Det er mange kunnskaper som jeg ikke forstår. (Han sa svært ettertrykkelig at **de ikke var** gravplasser for konger." Noen løy! Kanskje det er en stor løgn for å holde kunnskapene fra dem som ikke bør vite. De er kunnskapslagre. Pyramidene selv er oppteignelsene. Det finnes andre lagre der rullene er, andre steder. Men disse kunnskapene er i selve pyramidene. I måten de er bygd på og matematikken i det.

Siden han var velkjent med Moses og hans lære, lurte jeg på om pyramidene eksisterte på Moses' tid.

S: Det sies at det var der deres begynnelse er. Det vet jeg ikke. Selv tror jeg de har vært der mye lenger enn noen av de små kongedømmene i Egypt. kunnskapene er mye større enn kunnskapene til noen av faraoene jeg har hørt om.

D: Vet du hvordan de ble bygd?

S: Jeg har hørt mange forskjellige fremstillinger. Jeg har hørt at de brukte slavekraft, *som høres usannsynlig ut*. Du kunne ikke fø menneskene som trengtes til å bygge i dette området. Jeg har hørt at de ble bygd på stedet. At formene ble plassert og mudderet lagt inn, og så størknet det og formene ble fjernet. Det er mulig, men tidkrevende. Jeg har også hørt at de brukte musikk til å reise dem. Jeg vet det er mulig å bruke musikk til å reise ting. Men dette er i en større skala enn det jeg vet er forsøkt. Så jeg vet ikke. Jeg tror kanskje litt av alle tre.

Det var tilsynelatende et mysterium også på deres tid. Jeg hadde aldri hørt at man brukte musikk på denne måten. Kunne det være en sammenheng med deres bruk av lyd til beskyttelse av Qumran? Han hadde gitt en annen innsikt i pyramidene, men ingen virkelige svar. Jeg antar at det trengs Spesielle mennesker til å tolke kunnskapene i pyramidene

S: Det tar mange år å bli i stand til å forstå dem. Det finnes dem som har disse kunnskapene og forsøker å gi dem videre.

D: Vet du hvem som først anbrakte kunnskapene der?

S: Det sies; igjen, at de som bygde pyramidene, var de av Ur.

Harriet hadde laget en liste over forskjellige begreper og navn som hun husket fra bøker hun hadde lest. Det var egentlig bare en blanding av biter og stykker. Hun spurte om han hadde hørt om sfinksen, og han sa den var kunnskapens vokter. Harriet spurte: "Har du noen gang hørt om Amons ark?" Suddi kom med noen plutselige spørrende bemerkninger som ikke var engelske. Han rettet deretter på hennes uttale og svarte: "Ja det er et symbol på livet." Da hun ba om en forklaring, ble han opphisset. "Du spør som om du er kunnskapsløs. Likevel kommer du med spørsmål til meg som viser kunnskaper. Hvorfor?" "Jeg er nysgjerrig på hvordan dette er symbolisert for ditt folk. Har dere et symbol for det?" Det hørtes ut som om han sa "Arken". Jeg ba ham gjenta det og det hørtes fremdeles ut som det samme, selv om jeg ikke vet hva det betyr.

Harriet: Har dere noe om Horus i deres oppteignelser?

S: Ja. Han er for egypterne den første av gudene som vandret på Jorden da den var ny. Det sies at han... hm, hvordan skal jeg si det... ? forente seg med

kvinnene i landet, og det var begynnelsen til Egypt.

D: Var dette før Kaloos vandringer?

S: Dette er noe som kommer fra dypet av uendeligheten. Det finnes ingen måter å si når dette var. Det var før man begynte å måle tid.

KAPITTEL 10

Suddis første reise til verden utenfor

Suddi var født og oppvokst innenfor Qumrans murer, dette isolerte samfunnet på toppen av saltklippene som omgir Dødehavet. Jeg visste at han ikke hadde levd innestengt der hele sitt liv, fordi han hadde vært på vei til Nasaret der han skulle besøke sine slektninger, første gang vi møttes. Jeg lurte på hva han hadde opplevd da han forlot samfunnet. Hva hans første inntrykk av verden utenfor hadde vært og hva han syntes om måten andre mennesker levde på. Så jeg tok ham til den tiden for å finne det ut. Han var sytten år gammel og gjorde seg klar til å reise med en karavane til Nasaret. Han hadde aldri vært noen steder før, Qumran var alt han kjente. Jeg hadde håpet at han skulle dra til en større by, som Jerusalem, som faktisk var nærmere Qumran. Men siden jeg ikke visste noe om Nasaret heller, tenkte jeg det ville være interessant å stille spørsmål om stedet der Bibelen sier at Jesus tilbrakte mesteparten av sin oppvekst. Karavanen var en som ofte stoppet ved sjøen for å hente salt.

S: Alt er så annerledes enn jeg er vant til. Karavanen er svært lang, det er kanskje tjue kameler, og de lager masse bråk og skriking. Og alt skjer samtidig. Jeg er litt nervøs og spent.

D: Tar du noe med deg?

S: Noen få ting. Jeg tar med en veske med klær og litt mat og slike ting.

Han hadde tidligere sagt at når de dro utenfor samfunnet, måtte de kle seg annerledes slik at de ikke skulle bli gjenkjent. De andre i landet bar ikke hvite kjortler.

S: Jeg bærer... (fremmed ord som hørtes ut som "shardom") og arabisk burnus. (En burnus er en lang kappe med hette.) Den vil holde varmen, solen, ute; så det vil ikke være så ille. En burnus er nesten som en kjortel, men den er uvanlig ved at den har noe rundt hodet som henger.

Kamelkaravane på vei til Jerusalem

Men det er ikke ugodt, det er interessant. Dette er som et stort eventyr, det er noe nytt og spennende.

Han reiste alene. Han skulle møte "folk fra min familie", sine slektninger, som han aldri hadde møtt før. De hadde bodd i Nasaret i mange år. Han skulle være der i noen uker "for å lære hvordan det er å leve utenfor." De skulle møte ham på plassen der karavanen skulle stoppe for å selge saltet. Jeg flyttet ham frem til reisen var over og han var i Nasaret. Jeg ville vite hva hans første inntrykk var. Han hørtes litt skuffet ut: "Det er svært lite." "Likte du reisen?" "Bortsett fra den ujevne reisen, ja. Det var en interessant opplevelse. Kameler er kjent for sin mangel på demping, men det var morsomt."

Reisen hadde tatt noen dager, og de hadde bare stoppet ved noen brønner langs veien, ikke i noen byer. Jeg husket noen stedsnavn fra Bibelen. Jeg tenkte jeg ville kaste dem ut og se om han visste hvor de var. "Vet du hvor Kapernaum er?" "Å, la meg tenke... På nordkysten av Galilea. Jeg er ikke helt sikker på hvor." Da jeg senere så på kartet i Bibelen, ble jeg ikke egentlig overrasket over at Katie igjen var helt nøyaktig. Vi var nå blitt vant til hennes kunnskaper. Noen ganger lurte jeg på hvorfor jeg brydde meg om å kontrollere lenger, bortsett fra å tilfredsstillte min lidenskap for forskning.

D: Er Galileasjøen nær Nasaret?

S: Det er en reise unna.

D: Vet du hvor byen Jeriko er?

S: Nord for samfunnet.

D: Har du noen gang hørt om Jordanelven?

S: Ja, det er elven som renner ut i Dødehavet.

D: På deres reise, dro dere i den retningen?

S: Nei. Vi dro over åsene og bergene.

D: Hva med Masada? Har du noen gang hørt om den byen?

S: Det er mot sør. Det er ikke en by, det er en festning. En gang, da Israel var sterkere; var det en beskyttelsesfestning Den brukes ikke lenger så vidt jeg vet.

D: Ser landet rundt Nasaret ut som landet rundt Qumran?

S: Nei, det er grønnere her. Utenfor byen kan du se ut på åsene der det vokser trær og drives landbruk Det er kanskje noen flere åser og berg rundt Qumran. Det er ikke så grønt langs Dødehavet. Bare krattvekster vokser der og ikke mye mer. Her er det frukthager i åsene. Men Nasaret er bare en liten by. (Han hørtes igjen skuffet ut.)

D: Er det så stort som samfunnet?

S: Kanskje ikke. Det er vanskelig å bedømme. La meg tenke. Landområdet som er dekket, er kanskje det samme, men det er på langt nær så mange mennesker og så mange bygninger.

Dette synes å være en annen indikasjon på at Qumran var større enn området som ble gravd ut av arkeologene, fordi han kan ha tatt med boområdet og observatoriet i sin vurdering.

D: Jeg trodde Nasaret var et stort sted.

S: Hvem kan ha fortalt deg det? Nasaret er bare en... liten flekk Det er ingenting.

D: Hvordan ser Nasaret ut når du kommer inn?

S: støvet. Svært

D: Jeg mener, er det murer eller lignende rundt byen?

S: Nei, det er en åpen landsby. Det er ikke... du kan ikke kalle dette en by. Den er helt verdiløs.

Hans skuffelse var svært tydelig. Han trodde han hadde lagt ut på et stort eventyr, og Nasaret syntes å være en skuffelse. Jeg antar han hadde ventet seg noe mer storslagent.

Suddi hadde sagt at bygningene i Qumran var laget av en type stein. Det var ikke bygningene i Nasaret.

S: De er firkantede med kanskje én, høyst to etasjer, med åpning på taket slik at du kan sove under stjernene hvis du vil. De er ganske annerledes enn Qumran ved at de går... hit og dit. Alle er forskjellige, likheten i alt er ikke der. Her er det som om et barn hadde tingene man lager hus av, og han bare stablet dem den ene og andre veien. Det er inntrykket du får. Det er det som er forskjellig. De er firkantede, men de er ikke like. Det er som om de ikke passer sammen.

I Qumran var bygningene forbundet, og det måtte ha sett mye mer planmessig ut. Jeg lurte på om de hadde egne hager med vegger rundt som skilte dem fra hverandre.

S: Det avhenger selvsagt av den enkeltes pengesituasjon. Hvis det er mere penger, har de en hage. Hvis de er svært fattige, har de det selvfølgelig ikke. De har ikke råd til det ekstra landet til hagen. De må ha det i huset eller flere rom, hva som helst.

D: Er det noen store bygninger i Nasaret?

S: Ingenting er stort i Nasaret.

D: Kan du se hvor vannforsyningen kommer fra?

S: Det er en fontene. Det er egentlig en rund åpning som kommer ut av en vegg. En vegg-type løsning der vannet kommer ut. Jeg er ikke sikker på om det er en kilde som renner eller hva. Det ser ut som om vannet er konstant. Det er en... (vanskelig å finne ordet) fordypning foran der de kan sette krukkene sine for å få vann. Jeg er ikke sikker på hvor vannet går. Det må ledes til et annet sted. Det er ikke overflyt så vidt jeg kan se. Enten det, eller så bruker de alt. Men det kommer ut så fort at det må gå et annet sted.

Min forskning har vist at Nasaret fremdeles er en liten by. Restene av det gamle Nasaret er lenger oppe i åsene utenfor det moderne Nasaret. I sin bok *The Bible As History* (om Bibelen som historie -o.a.) sammenligner Wemer Keller de to områdene, Qumran og Nasaret. "Nasaret er, i likhet med Jerusalem, omgitt av åser. Men så forskjellige de to scenekarakterene er, så ulike i utseende og atmosfære. Det hviler en atmosfære av trussel og tungsinn over fjellene i Judea (Qumran-området). Fredfullt og sjarmerende, som en kontrast, er de blide konturene av omgivelsene rundt Nasaret. Hager og marker omgir den lille landsbyen med dens bønder og håndverkere. Lunder av daddelpalmer, fikentrær og granatepler kler de omkringliggende åsene i vennskapelig grønt. Markene er

fulle av hvete og bygg, vingårder bærer delikat frukt, og overalt langs landeveiene og sideveiene vokser en overflod av fargerike blomster." Keller sier at det fantes en romersk militærvei som kom ned fra nord, og en karavanerute ikke langt sør. Det er også rester etter karavanesporene nær Qumran.

Keller skriver også om Am Maryam, "Marias brønn", i Nasaret. Det er en brønn ved foten av åsen der en liten kilde forsyner den med vann. Kvinner fyller fremdeles vann i krukker, som de gjorde på Jesu tid. Han sier at denne fontenen har vært kalt "Marias brønn" i uminnelige tider og at det er den eneste vannforsyningen for nær og fjern. Den er ikke lenger utenfor, men i et skrin i St. Gabrielkirken fra det 18. århundre.

Legg merke til de forbløffende likhetene mellom denne beskrivelsen og den Suddi ga.

D: Kan du se markedsplassen?

S: (Utålmodig) Vi er på markedsplassen. Det er der plassen, fontenen er. Kan du ikke se det? Det er her!

D: (Jeg lo.) Vel, jeg trodde det var en større by og at markedet var et annet sted.

S: Jeg vet ikke hvem som har fortalt deg om Nasaret, men jeg tror du driver gjøn med meg?

D: OK, ha tålmodighet med meg. Er markedsplassen svært travel? S: Hvis du kan kalle noen få geiter og smågutter som løper rundt, og kvinner som står og snakker i et hjørne, for travelt. Kanskje. Men jeg synes ikke det. Men det er middag og de fleste må ha gått hjem for å ta en lur eller spise. Det er for varmt til å være her ute og gjøre noe.

Jeg lurte på om de hadde en måte å holde seg unna solen på når de solgte varene sine på markedet.

S: Hvis de er velstående, har de noe som ligner på en teltduk Den anbringes over dem på stokker slik at den dekker hodene deres. Men de svært fattige har ikke.

D: Har din slektning kommet enda?

S: Nei, han kommer snart. Jeg håper det er snart, jeg er svært sulten. Jeg har fremdeles noe mat igjen etter reisen. Men jeg foretrekker et godt måltid.

D: Har du penger?

S: Jeg har noen shekel som min far ga meg i en pung rundt beltet.

D: Du fortalte meg at dere ikke bruker penger i Qumran.

S: Det er ikke behov for det. Hva skulle du kjøpe der? Det er ingen som selger der.

D: Hvordan ser pengene ut?

S: Den jeg har, er rund og er laget av sølv. Den har et hull på toppen slik at den kan festes på en snor i pungen, slik at man ikke mister den.

Ikke alle mynter hadde hull. Han trodde noen hadde laget hull i dem. De var antakelig ikke laget slik. Jeg håpet å få noe jeg kunne få bekreftet da jeg spurte om det var bilder på dem.

S: Noen av dem, ja. Noen, det er vanskelig å si hva det var. Det er en som har en fugl som flyr på den ene siden, og jeg tror ansiktet til en mann på den andre. Jeg er ikke helt sikker, den er svært velbrukt. De fleste andre; du ser det ikke en gang. Det er bare et ujevnt preg på siden av myntene; som om noe var der en gang og det ble slitt.

D: Vet du hvor din far fikk myntene fra?

S: Jeg vet ikke. Jeg spurte ikke; han fortalte meg det ikke. Han sa jeg skulle bruke dem fornuftig. Og passe godt på dem, for folk dreper for mindre.

D: Ja, hvis noen så dem, ville de tro at du er rik.

S: De ville ikke ta meg for å være rik

D: Vel, hva er ditt første inntrykk av verden utenfor?

S: Jeg tror jeg ville være bedre lykkelig hjemme.

D: Ser menneskene annerledes ut?

S: Mennesker er de samme. Kanskje de er litt snevrere i sitt vesen. De spør ikke noe om dag-til-dag-overlevelsen.

D: Hva med soldater? Er det noen rundt?

S: Hvorfor skulle det være soldater her? Det er ikke garnison her. Hvis det var en garnison her, ville det ha vært soldater. Det er ikke noen steder der de kan bo. Vi er ikke i krig med romerne. De vet at de har besatt folket i landet. De bekymrer seg ikke. De har garnisoner andre steder, men hvorfor skulle de ha en her? Det er ingenting her. De er postert i større byer og på steder der det kan bli opprør. Hvem ville komme hit og skape problemer?

D: Har du noen gang sett romerske soldater?

S: Vi så noen for en dag siden på veien da de red forbi oss på hestene sine.

D: Hva syntes du om dem?

S: Jeg hadde ikke anledning til å møte dem, så derfor kan jeg ikke bedømme. De hadde hjelmer og skinnende sverd. De var kledd i lær, det så varmt ut.

Han ble tydelig utålmodig av å vente på sine slektninger. Han sa de hadde en sønn på hans alder.

D: Kanskje du vil finne en venn mens du er der.

S: Kanskje. Vi får se.

D: Må du arbeide mens du er der?

S: Men selvfølgelig! For å spise; må du arbeide. Det er akseptert. Hvorfor ikke?

Jeg besluttet å ikke vente lenger, så jeg flyttet ham frem i tid til han var i sine slektningers hus. Hans skuffelse over Nasaret ble strøket bort da han ble tatt til slektningenes hus i åsene noen få kilometer fra Nasaret. Han virket fornøyd med det. Det var ikke et stort hus.

S: Det er kanskje av middels størrelse; flere rom, men det er en følelse av rom, av åpenhet. Det er svært hyggelig. Oppe i åsene. Det er en følelse av frihet. Det er ingen andre her som alltid forteller deg at du skal gjøre ting på den ene eller andre måten. Og følelsen av å lære om seg selv og være avhengig av seg selv i stedet for andre. Det er svært bra. I Qumran var det alltid noen andre rundt.

Han følte seg hjemme fra det øyeblikket han så sine slektninger. De kjente hverandre med det samme, det var som om de var gamle venner. Familien besto av Sahad, hans kone Thresmant og deres sønn Siv. De levde av en vingård, handel og salg av grapefrukt og oliven til frukt og forskjellige ting. De beholdt det de trengte og laget nok vin til familien. De holdt noen sauer på grunn av ullen. En mann hjalp til i vingården.

For det meste sov Suddi på taket fordi det var mye kjøligere og roligere utenfor. Han likte å sovne mens han så på stjernene. Sengen var et underlag av siv med noen dekker over. Det var nok å spise, og han fikk mat han ikke hadde smakt før. Særlig en type grønnsaker, kål, var han ikke vant til.

S: De har fiken. De har ris. Det er annerledes enn det jeg er vant til. Jeg er ikke sikker på om jeg liker det så godt som hirse og bygg.

D: Fant de arbeid til deg?

S: Jeg hjelper til med hva som helst som dukker opp i løpet av dagen. Enten det er ting rundt huset eller ute på markene. Vi klarer oss.

D: Så du savner ikke Qumran for mye?

S: Jeg nyter min tid av sted. Jeg studerer her, bare på andre måter, ikke med ruller.

Han skulle være der i to måneder. Det syntes å være et klokt valg for en ung manns første opphold utenfor murene. Nasaret var et lite og rolig sted. Det kunne ha blitt et for stort sjokk for ham å dra til et sted som Jerusalem. For en som var oppvokst i et så beskyttet miljø, ville det ha vært en brutal oppvåkning.

D: Hvordan vet du hvilken måned det er?

S: Dagene merkes på kalenderne. Den har forskjellige punkter for hva månen er i, og når en dag går, merkes det av. På den måten vet vi når vi går fra en måned til neste; med månefasene.

Kalenderne var laget på leirtavler. Det var tolv måneder for de tolv stammene i Israel, og hver måned besto av tjue dager fordi det var månesyklusen. Jeg forsøkte å få ham til å si noen av navnene på månedene. Han ble usikker og hadde vanskeligheter. Han sa omtrent seks forskjellige ord som ikke var engelske, men jeg kan ikke gjengi dem.

S: Jeg vet at det er tolv. Jeg vet ikke hvordan de teller dem (månedene). Det er en del av rabbinerens dag-til-dag-arbeid De forteller oss når helligdagene er.

Forskning viste at Suddi igjen hadde rett. Festdagene ble kunngjort av sanhedrin i Jerusalem, og bud ble sendt ut for å gjøre dette kjent for rabbinerne. Månedene var basert på månefasene, og månen avslutter sin syklus omtrent hver 29. dag med nymånen som den tjueniende dagen. I de eldste tider hadde ikke månedene navn, men numre: den første måned, den andre måned osv.

Han forsto ordet "uke", som var fra en sabbat til neste og besto av sju dager. Igjen viste han usikkerhet da jeg spurte om navnene på dagene. Han forsto ikke hva jeg mente. De visste når det var tid for sabbat fordi de merket av hver dag.

Jeg ble overrasket over å finne ut at til og med i dag har ikke dagene navn på den hebraiske kalenderen. De har numre. Søndag er den første dagen, mandag den

andre osv. Bare sabbaten har eget navn, selv om den noen ganger kalles den sjuende dagen. Som amerikanske protestanter var dette noe vi ikke ante. Vi er så vant til å ha navn på dagene og månedene. Dette var et annet eksempel på Katies ekstreme nøyaktighet. Jeg gikk et steg videre i spørsmåls stillingen: "Vet du hva en time er?"

S: Det er fra en knute til den neste på en snorklokke. Det finnes snorklokker som er tent, og når den brenner fra en knute til den neste; har det gått en time. (Dette hørtes så underlig ut at jeg ville ha en bedre beskrivelse.) Det er en ting som er hel, og den er laget av en svært tykk snor. (Med håndbevegelser viste han en tykkelse eller diameter på rundt sju centimeter eller mer.) Det finnes også lys med avmerkinger. Når det har brent så mye; har det gått en time.

D: Er disse snorklokkene inne i husene?

S: Noen har råd til hus med klokker inni. Noen ganger er det bare en pr. by, slik at de alltid vet hva klokken er. Noen byer har det ikke engang. Noen ser det på hvor solen er, hvilken tid på dagen det er.

Dette var hans første reise til slektningene i Nasaret, men han skulle komme tilbake mange ganger i løpet av sitt liv. Da reiste han ikke med karavane, men spaserte med et esel som bar mat, vann og telt. Turen tok minst to dager, og han måtte sove ute to netter. En gang spurte jeg ham om det ikke var lettere å ri på eselet. Han svarte:

"Sannsynligvis, men da måtte vi ha to til å bære oppakningen, så jeg spaserer. Jeg blir trett, men det gjør godt for sjelen."

Dette ble hans favorittsted, dit han kom når han ikke underviste eller studerte. Når han var hos sine slektninger, gikk han ofte opp i åsene for å meditere, å samtale. Som han sa: "jeg forsøker å komme i kontakt med Universet. Jeg mediterer på mitt liv. Jeg ser inn i meg selv og studerer hva jeg ser.

Det var stille der og han elsket det. Senere i livet, da han ble for gammel og syk til å reise frem og tilbake, bodde han fast i huset som lå lunt inntil åsene over Nasaret. Og det var på dette fredfulle stedet han til slutt døde.

KAPITTEL 11

Suddis søster Sara

Stort sett var det få fremmede og det var langt mellom dem i Qumran.

D: Hva med folk som bare vandrer i ørkenområdet? Kan de komme inn og bli en stund?

S: Ikke i hoveddelen med mindre de er godkjent av de eldste. De får mat og klær og blir sendt av sted.

Dette forklarte noe av hans tilbakeholdenhet med å snakke med meg om ting de anså for hemmelige. For ham var jeg en fremmed. Selv om vi arbeidet sammen så lenge, var det svært vanskelig å komme forbi det naturlig innebygde forsvaret.

De fleste utenfra kom fordi de ville bli studenter. Det var dem som bar det røde båndet. Det var ikke lett å bli student i Qumran. De eldste måtte vite søkerens

årsaker og de måtte bestå en test. "Siden jeg ikke har gått gjennom det på den måten," visste ikke Suddi hva testen besto i. Størstedelen av studentene var født der, slik som Suddi og hans søster Sara.

Sara var ikke lenger i Qumran. Hun bodde i Betesda som lå i Jerusalem-området. Jeg var overrasket over at hun fikk lov til å forlate samfunnet og bo et annet sted.

S: Selvfølgelig! Dette er ikke et fengsel! Det var hennes ønske. Dette var ikke veien hun skulle følge denne gangen. Hun har et annet liv hun må følge. Hun møtte en student her som... de bestemte seg for at de ville være sammen, og de giftet seg og dro.

D: Så det er mennesker som ikke bor i samfunnet hele sitt liv?

S: Det er mange mennesker i verden. Alle som er født her, ønsker selvfølgelig ikke å bli her. Og noen som ikke er født her, ønsker å komme. Derfor er det en ta- og gi situasjon. Han var en student. En av dem som ikke var en av oss, men var her for å lære om oss og var tro og få del i våre kunnskaper. Han var en av studentene fra et annet sted. Han trodde på noe av det vi fulgte og lærte, men han var ikke av oss. Hans far ville at han skulle lære av oss, og derfor sendte de ham for at han skulle få denne erfaringen.

Han var en som bar det røde båndet. Han måtte kanskje betale noe for dette, men Suddi var ikke helt sikker. Han bodde der i fem år før han og Sara giftet seg og bosatte seg i Betesda. En student kunne avslutte studiene i løpet av fem år, men vanligvis tok det litt lengre tid enn det. Det kom an på studenten og hans ønske om å lære og hans evne til å forstå sammenhengene. Jeg spurte hva Saras ektemann gjorde i Betesda. "Han gjør ingenting. Han er rik."

Jeg fikk følelsen av at han savnet sin søster og mislikte at hun hadde dradd så langt bort. Stemmen hans antydte at han ikke likte å snakke om det.

S: Familien hans er rik, og de er medlemmer av sanhedrin (fonetisk: "sanhadrin"). Det er det samme som det romerske senatet for Israel.

D: Du sa at ditt folk ikke kunne ha mange materielle eiendeler. Når noen kommer, en student utenfra som ham, og de er rike, får de lov til å beholde sine eiendeler?

S: Det kommer an på om de vil godta dette som sin måte å leve på. Noen ønsker å komme og bare lære og så dra. Andre ønsker å komme og bli godtatt som en del, da må de gi sine eiendeler til helheten. Men det er deres valg. Hvis de vil bli medlemmer og bli her, ja, da vil det bli delt blant folket slik at alle får det som anses for nødvendig. Ellers er det fremdeles deres. Siden han ikke hadde til hensikt å bli, måtte han ikke gi fra seg det som var hans. Han ble ikke et medlem. Alt oppbevares i et lager, og hvis vi har behov, lar du det bli kjent, og hvis du virkelig trenger det, får du det du trenger for å anskaffe det. Behovene blir oppfylt med det som tilhører alle.

Det var åpenbart herfra pengene kom som Suddi hadde med seg på sin første reise til Nasaret.

D: Blir eiendelene eller pengene noensinne gitt tilbake til eieren?

S: Jeg har aldri hørt at det er blitt gjort. Beslutningen om å bli tas over lang

tid. Og en god del tenking på begge deler, om de blir godtatt som medlem eller ikke og deres eget valg. Derfor har jeg aldri hørt om noen som, etter at de ble medlemmer, ønsket å dra.

Beslutningen om å bli tas ikke lett eller fort. Det blir gjort etter mye tenking og veiledning, meditasjon på det sistnevnte. Alle beslutninger som tas, om de tas - det tar ikke alltid tid å ta gode beslutninger, noen mennesker er rett og slett forskjellige. Men vi gir dem anledning til å ta sin egen avgjørelse. Det tar ikke alltid lang tid, men mye sjelegranskning gjøres i hvert fall før avgjørelsen tas. Det varierer fra person til person. Det finnes dem som vet med det samme at dette er det de vil for resten av livet. Det er som om de er født til oss. For andre tar det en stund før de aksepterer det.

D: Hva med dem som aldri blir mestre?

S: Det er mye arbeid som gjøres av dem som ikke er mestre. Hensikten (uttalt merkelig" med ting. Bare de dagligdagse tingene som må gjøres. Det er mye arbeid som skal gjøres. Det er ikke alles vei å bli en mester.

D: Hvis en mann og en kvinne er gift og bor i samfunnet og har barn, forventes det at barna blir?

S: De kan velge, slik min søster gjorde. Det var hennes valg å dra med mannen hun elsket, for å dele hans liv. Det var hennes valg, og mennene og kvinnene kan velge om de vil bli eller ikke. Valget tas vanligvis ikke før Barmitzvah eller Botmitzvah, men noen ganger vet de mange år i forveien at dette ikke er det de vil. Og de finner noe annet. Det er mange veier på det samme sporet. Til slutt går de over i hverandre.

Siden jeg ikke visste noe om jødiske skikker, oppfattet jeg ikke betydningen i det han sa, med det samme. Senere ble jeg fortalt at Barmitzvah er seremonien der gutter blir innviet til menn. "Bar" betyr "sønn". "Bot" betyr "datter". Botmitzvah er et ganske nytt ritual for piker og ble stiftet hovedsaklig på grunn av kvinnefrigjøringsbevegelsen. Jeg ble fortalt av en rabbiner at dette ritualet ikke burde være tillatt fordi: "Hvordan kan en pike innvies til mann?" Jeg tror at selv om Botmitzvah ikke har vært fulgt før i våre dager, betyr det ikke at de mer liberale esseerne ikke fulgte det i sin tid i Qumran. De trodde på kvinnes likeverd. Kvinner kunne undervise og bekle de embetene de var kvalifiserte til. Det er betydningsfullt at Suddi nevnte begge ritualer her. Det kan ha vært representativt for begge kjønn å bli innviet som voksen.

Jeg funderte på hvorfor Suddi aldri hadde giftet seg. Han hadde sagt før at fødselsdiagrammene måtte passe for at et par kunne gifte seg. Var dette kanskje grunnen? Det var ingen med et diagram som passet med hans?

S: Jeg ville ikke... det er ikke det at jeg ikke ville. Jeg giftet meg ikke fordi det ikke var min vei denne gangen. (sukk) Personen jeg kunne ha passet sammen med, ble født som min søster.

D: (Dette var en overraskelse.) Det var ingen andre du kunne ha giftet deg med?

Han ble utålmodig og ville ikke diskutere det.

S: Jeg kunne ha giftet meg, men igjen sier jeg at det ikke var min vei. Da jeg bestemte hva min vei skulle være, ble det diskutert, og det ble avgjort at jeg skulle være lærer denne gangen.

Jeg trodde det ville være en enkel sak å lokalisere Betesda fordi det er et navn som er knyttet til Bibelen. Vi har byer i USA som er oppkalt etter det, mest kjent er Bethesda, Maryland. Men når vi går videre i våre antakelser, ser vi ofte at de er gale når vi søker litt dypere. Betesda er nevnt bare én gang i Bibelen, i Joh. 5,2, og er beskrevet som en dam i nærheten av Jerusalem. Suddi snakket om det som om det var et sted, en by. Jeg er tilbøyelig til å tro at det var det, fordi jeg fant at "Bet" foran et navn betyr "hus av", som Betlehem (brødhush), Betania (fikenhus) og Betesda (nådens hus).

Ingen steder var denne forstavelsen forbundet med vann, bortsett fra i dette tilfellet. Bibelforskning viser at dammen var utenfor de gamle murene i Jerusalem og innenfor de nåværende murene. Det er et område som kalles Bezetha og Bethzatha i forskjellige bøker og på forskjellige kart, og området så ut til å ha vært en slags forstad til Jerusalem. Ut fra vår historie tror jeg det er ett og samme sted, særlig fordi hans uvante uttale ofte gjorde avskrivningen vanskelig. Det måtte være i nærheten av Jerusalem fordi han sa at hans søster Sara hadde giftet seg inn i en familie der faren var medlem av sanhedrin, og rådet hadde sete i Jerusalem. De var medvirkende under rettssaken mot Jesus og til slutt i korsfestelsen.

KAPITTEL 12

Reise til Betesda

Under en av sesjonene kom vi over Suddi som en eldre mann. Han var på vei til Betesda for å besøke sin søster Sara. Hun hadde nå to barn, en gutt, Amare, og en pike, Zarah. Denne gangen red han på eselet i stedet for å spasere. Han var åpenbart blitt for gammel til å spasere de lange strekningene slik han en gang gjorde. Han var fast bestemt på å foreta denne reisen selv om den tydeligvis tappet ham for krefter.

S: (Trist) Hun må... se meg. Det er for å si farvel. (Han gjentok alvorsfylt...) Det er for å si farvel, fordi hun snart skal... gjøre den reisen vi alle må gjøre.

Jeg ble litt forvirret. Mente han at hans søster skulle dø? Var hun syk? "Nei. Hun har bare et ønske om å gå over." Han snakket tydeligvis om døden, ikke en virkelig reise. Han hadde åpenbart mottatt disse uvelkomne nyhetene psykisk og ville se henne enda en gang. Han virket svært trist selv om han hadde avfunnet seg med det.

D: Er hun redd?

S: Nei. Hvorfor skulle hun være redd? Hun vil bare si farvel. Vi bare vet at vi vil følge etter. Døden må ikke fryktes. Det er dumhet. Det er bare et øyeblikk, og så er det som om ingenting hadde skjedd. Du er bare uten den legemlige kroppen. Det er som en projeksjon av seg selv. (Astral projeksjon?) Du er den samme som du var, men på en måte så umerkelig annerledes. Men mye av likheten er der. Det

er bare et annet steg.

D: Mange mennesker frykter døden fordi de er redd for det ukjente.

S: Er det ikke mer ukjent hva som vil skje med deg de neste to dagene? Enn det ville være om du lyttet til det profetene og vismennene snakket om? Du ville vite hva som skjer når du går gjennom den døren.

D: Står det noe i deres skrifter som antyder hva vi kan forvente oss når vi forlater den legemlige kroppen?

S: Det står mange ting i våre skifter, ja. Det fortelles om en følelse av fred som senker seg over en. Når du ser ned på deg selv og innser at du har passert terskelen. At du ikke lenger er ett med det fysiske og er et vesen som igjen er helt det du kaller en sjel, eller en ånd. Det er mennesker som er forvirret (etter at de dør). De blir mottatt av noen som kanskje hjelper dem å jevne veien de må gå. Og alle som er derfor å hjelpe, ønsker deg godt. Det er ingenting å frykte, for ingenting kan gjøre deg vondt.

D: Står dette i Toraen?

S: Nei, det står i skiftene til de vise, Kaloo.

D: I noen av våre bøker og ruller snakker de om steder du kan komme til etter at du har gått over, som er svært vonde, skremmende steder.

S: Da er det noe denne personen har forventet å se når han dør. For det er ingenting der bortsett fra det du skaper selv. Og slik du tror, slik skal det bli. For tanker og tro er svært kraftige.

D: Hva hvis noen dør svært plutselig på en vond måte? Er deres død annerledes?

S: Nei, men de kan våkne opp og være forvirret, og derfor er det noen der som hjelper dem.

D: Hva med et barn som dør?

S: Barn er svært nær det de var i begynnelsen, som er sjelen. For de har ikke helt glemt minnene fra før. Og derfor godtar de det svært fort. Mer enn mennesker som kanskje har levd i lang tid. De vil ikke annet enn å gå tilbake til det de var før de gikk over. Til en stor grad er det lettere for et barn å forstå. Barn er åpnere ovenfor det som skjer rundt dem.

D: Når slutter de vanligvis å være åpne? Har de kroppslige endringene noe med det å gjøre?

S: Mange ganger skjer det når de når modenhet. Men mye av lukkingen i et barn gjøres ikke av barna eller av noe som kroppene deres gjør. Men av andre og krefter som presser og undertrykker dem. For å fortelle dem at de har gjort noe dumt er en av de verste tingene du kan gjøre mot barn. For de vil da tro at alt de gjør, er dumt, fordi et barn tar ting svært bokstavelig. De må tro på seg selv. Og på den måten skaper vi presset som får dem til å stenge av for mye av dette.

D: Står det noe i deres skrifter om vonde ånder?

S: Det er ikke noe som heter vonde ånder. Det er ingenting som er helt vondt. Det er alltid godt i alt. Det kan være svært lite, men det er alltid en del av det som er godt. De tingene du kanskje kaller vonde ånder, er det andre kaller demoner. De ondskapsfulle som forårsaker problemer fordi de finner en viss glede i det. Mange av disse er misdannede... hvordan skal jeg si det...? ånder som er endret gjennom

sine erfaringer. Slik at med kjærlyghet og veiledning kan de fremdeles følge den rette veien igjen. Men med frykt og intoleranse er de for alltid tapt.

D: Det har vært historier om vonde ånder som forsøkte å komme inn i kroppene til de levende.

S: Det er tilfeller der det er mulig, men vanligvis er det i de tilfellene der... personen enten er svært åpen for dette eller ikke lenger vil oppholde seg i den bestemte kroppen. Og trer ut og lar den være åpen for andre.

D: Tror du folk gir dem mer styrke ved å frykte dem?

S: Ja. Omgir deg selv med gode tanker og energier. Og be om at bare høysinnede bevisstheter omgir deg.

D: Er det bare ditt samfunn som er klar over disse tingene? Hva med andre mennesker, som jødene og romerne?

S: Romerne er "hjerneblinde". De ville ikke kjenne sannhet om den så kom opp og bet dem bak (Vi lo, og det var en befrielse fra den alvorlige samtalen.) Mange av menneskene i synagogene er så innviklet i sine egne tolkninger av Loven at de er fanget av dem. De kan ikke se det som er utenfor og oppleve gledene ved å leve og dø.

D: Alle tror altså ikke på det samme som dere. I deres tro, tror dere på det vi kaller reinkarnasjon? Sjelens gjenfødelse?

S: Gjenfødelse? Det har vært kjent for alle, for det er ganske visst sant. Bare de uvitende og uopplyste frykter tanken på reinkarnasjon, som du kaller det.

Dr. Rocco Errico, en ekspert på arameisk språk, sier at folk i den delen av verden har en tilbøyelighet til å overdrive og utbrodere sine historier og utsagn. Men når utsagnene begynner med ordene "sikkert", "ganske visst", "virkelig" eller "sannelig", lar man lytteren vite at utsagnet ikke inneholder overdrivelser og kan tas på alvor. Det er spesielt sant når utsagnet kommer fra en lærer. Det betyr at det er verdt lytterens tiltro. Dette forklarer Jesu hyppige bruk av "sannelig" i Bibelen. En liten, ubetydelig detalj, men en som er verdt å legge merke til, fordi din gjennomsnittlige person ikke vet at dette er et talemønster i den delen av verden, nå som i bibelske tider.

D: Mange mennesker sier at du lever én gang og dør én gang, og det er alt som er.

S: Det finnes dem som sier at når et lik legges i jorden, så er alt som var det mennesket tapt og smuldrer med markene. Det er ikke sant. Når en person er død eller ikke lenger oppholder seg i en kropp slik vi kjenner det, så må de se på det de har gjort. De må bestemme seg for hvilken lærdom de vil ha og gå i gang med å slette gjelden de har pådradd seg. Så går de på skole (på den andre siden). Og noen ganger bestemmer de seg for å komme tilbake ganske fort. Dette er ikke alltid bra, for hvis du kommer tilbake for fort - hvis det kanskje ikke var sa veldig godt liv - har du ikke hatt tid til å forstå hva du gjorde galt og gitt deg selv tid til å korrigere det. Derfor er det ikke bra å hoppe rett tilbake til eksistensene slik jeg kjenner det og andre kjenner.

D: Er det mulig å huske tidligere liv?

S: Noen av oss vet om våre tidligere liv, ja. Noen av dem som er viktige. Det er lettere ikke å huske det, for hvis du husker, blir du mange ganger overveldet av skyldfølelse. Det er kanskje ikke nødvendig akkurat da. Hvis det var nødvendig,

ville du huske. I samfunnet er det dem som er opplært til å huske. Og det er dem som vil velge den veien, men det er ikke for alle. De eldste kan fortelle deg hvem du var, hvis det blir spurt. Det er mestre som har den evnen, ikke bare å huske sine, men å hjelpe andre til å huske. Men de som vet hvem de var, husker stort sett. Vanligvis avgjør Jahve om Han vil gi denne erindringen, og da er veien påbegynt.

Jeg hadde en bok fra biblioteket som inneholdt fargebilder fra området rundt Qumran. Jeg tenkte det ville være interessant å se om Suddi gjenkjente noe. Jeg spurte om han kunne se på dem, og han svarte med et ord som hørtes ut som "sadat". Jeg fikk Katie til å åpne øynene, og hun studerte bildene med et glassaktig blikk. Et av bildene viste øde fjell.

S: Det er dalen sør for her. Det er åser som ligner på disse. Og wadien renner... den veien.

Han førte fingeren nedover noe som for meg lignet en dal eller mellomrom mellom åser. En "wadi" er definert som en dal eller kløft som er tørr, bortsett fra i regntiden. Det betyr også vannstrøm som løper gjennom den. Han så nå på bildet øverst på den motstående siden. Det viste ruinene av en by på lang avstand.

S: Hvorfor er de så langt borte? Du viser ingenting om det. Dette ligner også på det samme området, men det er ikke kjent for meg. Her er en wadi med vann. Jeg vet om svært få wadier som er fattige når åsene er så tørre som dette.

Bildet viste noe som på lang avstand kunne ha vært en vei eller elv. Det var sannsynligvis en vei, men for Suddi så det ut som en wadi. Kanskje det ikke var så tydelige veier som dette på hans tid. Hvis det var i området der han bodde, så det ut til å være svært tørt og goldt. "ja, det er tørt. Det er svært lite regn."

Han sa at når han spaserte fra Qumran til Nasaret, fulgte han karavane sporene over åser som var enda større enn dem på bildet. For meg så det ut som om det ville være lettere å bare følge wadien i stedet for å klatre i fjellene, som så svært ulendte ut. Men det var tydelig at jeg ikke forsto kulturen. "Og hvis det regnet på åsene, ville jeg bli skylt vekk. Nei."

Jeg lurte på hvorfor han aldri hadde vært i Jerusalem som var mye nærmere enn Nasaret, og mye større. "jeg har ingen behov for å dra eller ønske om. Jeg bryr meg ikke stort om byer. De er bråkete og falle av udisiplinerte mennesker. Hvorfor skulle jeg ønske å se forvirring?"

Under min forskning fant jeg mange bilder i bøkene, som viste deler av Dødehavsrullene. Jeg tenkte det ville være et interessant eksperiment å se om Suddi kunne lese noe fra de gamle skriftene. Det kunne være mulig fordi Katie identifiserte seg så sterkt med den andre personligheten. Et eksempel besto av seks linjer med tekst, hver av dem litt forskjellig fra de andre. Det viste seg å være eksempler på håndskrifter som ble brukt den gangen. Jeg visste ikke da hvor vanskelig det var å lese deres språk. Dette er forklart i kapittel 14. Jeg fikk henne til å åpne øynene, og hun stirret igjen på siden med et glassaktig uttrykk.

D: Ser noe av dette kjent ut for deg?

S: (etter en lang pause der han studerte det) Dette er skrevet av to forskjellige

hender.

Det ble en lengre pause. øynene hennes gransket fra bunnen av siden til toppen og fra høyre mot venstre.

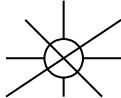
S: Det Ser hebraisk ut. (Han pekte på en linje.) Nei, denne er annerledes. Disse to er forskjellige. (Pekte på andre linjer.) Og disse to er like, men denne er igjen annerledes. Jeg er ikke sikker, men jeg ser likhet i det. Det ser nesten ut som om noen bare skriver ut symbolene. Jeg får ikke noe ut av dette. Det ser ut som noen som øver seg på formen, men det er ikke de samme menneskene. Det er forskjellige skrivemåter.

Jeg tok vekk boken. Jeg fant i det minste ut at det var forskjellige mennesker som øvde seg på å skrive.

En venn av meg hadde gitt meg et gammel flygeblad som ble utgitt av Noohra Foundation. Det besto av to sammenbrettede sider på størrelse med et brevark. På forsiden var det et bibelvers skrevet på arameisk. Det var en oversettelse fra Johannes og fortalte om Jesus. Jeg ga det til ham og fortalte ham at jeg ikke var sikker på om det var skrevet på hans språk. Han gransket det i noen minutter og smilte hele tiden.

S: Jeg er ikke sikker på om jeg oversetter dette så godt. Det... forteller om Menneskesønnen. (Han virket fornøyd over å ha funnet det ut.) Det er vulgata, språket folket snakker. Noen kaller det arameisk Det har en svært særegen dialekt, men jeg skal gjøre et forsøk (Etter en lang pause...) Det forteller om Messias.

Han pekte med ett på en figur på slutten av teksten. Den var forskjellig fra den øvrige skriften. Han forsøkte å finne ut av det. Han rynket pannen og studerte tegnet.

S: Hva? Den delen nederst tror jeg er på et annet språk. Dette er ikke arameisk Dette er fra de gamle skiftene. Det er veldig merkelig å finne det her.

Jeg pekte på et annet tegn i teksten som lignet på det. Jeg spurte om det var det samme. Han sa de lignet. Det var ingen forklaringer til tegnene i flygebladet, men de så ut til å være forskjellig fra teksten.

S: Dette er ikke arameisk, nei. Som jeg sier, det forteller om Messias, men jeg er ikke så sikker på... (Han stoppet og begynte å fingre med og kjenne på papiret.) Dette er merkelig. Hva er det? Hva er det laget av?

D: (Jeg ble overrumplet og måtte tenke fort.) Å, det er laget av barken på trær. I noen land...

S: (Han avbrøt meg.) Hvordan gjør de det? Av trær?

Han fortsatte å kjenne på papiret og snudde det og studerte teksten. Jeg ble litt bekymret for at han skulle bli for nysgjerrig og legge merke til at skriften inni var annerledes. Jeg visste ikke hvilken virkning det ville ha på ham om han oppdaget for mange ukjente ting. Kultursjokk? Jeg forsøkte å avlede ham.

D: Vel, det er en komplisert prosess. Jeg vet faktisk ikke selv hvordan det gjøres.

S: (Han var fremdeles oppslukt av papiret.) Dette er mye bedre enn papyrus. Det er svært tykt. Det ligner mer på skinn.

D: Papyrus er tynnere?

S: Å, mye! Det er svært tynt å skrive på. Dette ville være svært fint å kopiere på, ja.

Jeg tok vekk papiret for å avlede ham og tok frem en annen bok. Der var det et bilde av en side fra Dødehavsrullene som hadde svært tydelig skrift. På den motsatte siden var det bilder fra Qumranområdet som var fotografert i svart/hvitt i stedet for farger. Men jeg var mest opptatt av teksten. Jeg holdt boken slik at han kunne se den. Jeg forsøkte å holde den opp på den siden. Jeg ville ikke at han skulle begynne å spekulere på hva boken var og hvordan den var laget.

Han erklærte:

"Dette er hebraisk, det er svært gammel hebraisk. Jeg kopierer ikke så veldig godt, men dette er avgjort hebraisk. Se her, denne bokstaven og disse... (han pekte på forskjellige bokstaver). Det er noe fra Loven. Jeg er ikke så god i dette, jeg forstår ikke hebraisk så godt." Jeg fortalte ham at jeg trodde det var arameisk. "Jeg vet ikke hvem som har fortalt deg at det er arameisk, men det er det ikke!" Hans oppmerksomhet ble trukket mot bildet på den motstående siden. Det viste Dødehavet og en del av den ujevne stranden. "Hva er dette? Det ligner på området rundt mitt hjem. Der er sjøen og saltklippene. Korrekt? Det ligner på dem, ja."

Jeg visste at han ikke ville forstå ordet "fotografi", så jeg fortalte ham at det var noe som lignet på et maleri. "Dette ligner ikke på noe maleri jeg har sett."

Jeg tok det vekk. Han begynte å bli for nysgjerrig og kom med spørsmål som var vanskelige å svare på med en tidsdifferanse på to tusen år. Han lukket øynene igjen, og jeg takket ham for at han hadde sett på materialet.

S: Det er slitsomt å se lenge på ting på nært hold. (Hun gned seg i øynene).

D: Å, plager synet deg nå når du begynner å bli eldre?

S: Enten det, eller så er armene blitt for korte, jeg er ikke sikker på hva. Jeg vet ikke hvem som har fortalt deg at det var arameisk, men det er det ikke. Det første var arameisk. Det høres ut som om det kan komme fra... å, la meg tenke... Samaria. Det har den dialekten. Det var arameisk, men det ene tegnet, det var ikke arameisk. Det hører ikke hjemme der. Det er svært gammelt.

Kapittel 13

Spørsmål

Da jeg startet forskningen, ble jeg målløs over Katies forbløffende nøyaktighet. Suddis beskrivelse av Qumran-samfunnet er bekreftet av arkeologenes utgravningsberetninger. Esseernes tro og visse ritualer er dokumentert av oversettelsene av rullene. Men det var noen uoverensstemmelser, så jeg laget en liste over spørsmål og stilte dem under vår siste sesjon sammen. Vi hadde arbeidet med dette så lenge og hadde samlet så mye materiale at jeg nå mente det var trygt å stille Suddi ledende spørsmål om ting jeg hadde lest.

Vitenskapsmennene har gitt esseerne navnet "paktens folk" eller "tilhengere av pakten". Suddi rynket pannen da jeg spurte om ordet "pakt" hadde noen forbindelse med hans folk. Han sa at uttrykkene var ukjente for ham, og han kunne ikke forstå hvorfor noen skulle gi dem et slikt navn, de var kun kjent som esseere. Han sa: "En pakt er en overenskomst mellom to parter for å godkjenne en avtale."

Jeg spurte om navnet Zadok sa ham noe. En av teoriene om esseernes opprinnelse er at de nedstammet fra selotene som ble anført av denne mannen. Han rettet på min uttale og satte trykket på første stavelse.

S: (sukk) Han er en leder. Mange følger ham og sier at han lærer om Livets vei. Han er en krigshisser. Han vil bli kvitt alle undertrykkere nå.

D: Er det noen forbindelse mellom dem og ditt samfunn?

S: De er ikke av oss. De vi kjenner som er som Zadok, er selotene som lever i åsene. De er svært ville. De sier at de fleste av dem er påvirket av månen. De tror også på profetiene, men de tror at de forutsier krig. Og for at Messias skal kunne komme og gjøre krav på sitt kongedømme, må de vinne det for ham. Og det er mye blodsutgytelse på grunn av det. Hvis de bare så dypere inn i profetiene, ville de vite at han ikke skal være konge for et jordisk kongedømme. Men du kan ikke fortelle dem dette, de ville si imot for alltid, i evighet.

D: Da tar de feil som tror det er en forbindelse mellom ditt folk og dem?

S: I det minste har deres opplysninger kommet fra underlige steder. Mange tungemål omhyller fortellinger og forvrenger dem når de fortelles.

Jubelfesten er nevnt av oversetterne som en hellig dag, men det var ukjent for Suddi. Han hadde sagt før at de ikke var et gledeløst folk, de feiret livsgleden. De kan ha kalt helligdagen noe annet.

En rull som ble kalt "Krigen mellom Lysets og Mørkets sønner" var en av de få som ble funnet intakt, og oversettelsen av den er tillagt stor betydning. Det har også vært stor uenighet om hvorvidt den skulle tolkes bokstavelig eller symbolsk. Den skal ha forutsagt en fryktelig krig som ikke hadde skjedd enda, og instruksjoner om hva man skulle gjøre når det skjedde. Dette var svært forvirrende for Suddi.

S: Det er mange slike ruller som forteller om kriger. Men en krig som ikke har skjedd? (Han 'ynket pannen." Med mindre det var en visjon noen hadde, vet jeg ikke. I våre ruller er det opptegnet hendelser som har skjedd i landene på Jorden. Vi samler opplysningene så langt vi er i stand til. Jeg vet det ikke. Igjen,

det høres mer ut som noe som var en visjon noen hadde, enn en virkelig hendelse. Hvis det er opplevd med sansene, er det opptegnet og beskrevet meget utførlig.

D: Hvem mener de med Lysets sønner?

S: Jeg vet ikke fordi jeg ikke har lest rullen. Det kunne ha vært hvem som helst. Til ikke å ha lest det, ville det være dumt å dra en slutning.

En mann som ble kalt Rettferdighetens mester, er nevnt i oversettelsene og er blitt forvekslet med Jesus fordi deres historier ligner hverandre. Det er uenighet om hvem denne mannen kan ha vært.

S: Navnet er kjent. Det var en gang en eldre ved det navn, men han er ikke her med oss. Han levde for lenge siden.

D: Var han en viktig mann?

S: Ifølge historiene, ja. Og det skal han bli igjen ifølge historiene som er fortalt. Det sies at han skal komme tilbake, jeg vet ikke når. Han skal fødes igjen på Jorden.

D: Hvorfor var han en så spesiell person at han ble tatt med i skriftene?

S: Det er veldig vanskelig å beskrive. Det var som om han var et steg foran andre rundt ham. Og hadde evnen til å se sakens kjerne og vite hva som var rett. Det er en av grunnene til at han ble kjent som Mesteren.

D: Noen tror han kan være forvekslet med Messias.

S.: Nei, Messias er vår Prins og mesteren var bare en mester. Han var ikke en prins.

En del av historien omhandler Rettferdighetens mester og Den vonde presten. Ingen har noensinne kunnet fastslå identitetene til disse personlighetene.

S: Vond prest? Det er ukjent for meg. Det er ikke en jeg har lest. Jeg sier ikke at han ikke finnes. Jeg har ikke lest alle.

Rettferdighetens mester ble antakelig korsfestet. Det er en av årsakene til forvekslingen mellom ham og Jesus. Jeg spurte om han visste om Rettferdighetens mester døde på en spesiell måte.

S: Jeg kjenner ikke hele historien. Jeg har lest svært lite om denne saken. Det ville ta mer enn en livstid å lese alle rullene.

D: Hadde han noe å gjøre med ditt samfunns begynnelse?

S: Jeg vet ikke. Ifølge historiene som er overlevert, høres ikke det riktig ut for meg.

En annen rull som er oversatt, kalles Takksigelsessalmer.

S: (Rynket pannen) Kanskje jeg ikke kjenner dem under de betegnelsene. Forklar. Jeg er i villrede. En salme er som et budskap til Gud, der du snakker direkte til Gud med ditt hjerte. Det er meget mulig at noen ble nedskrevet.

Det var en mann som het Hillel, som var antatt å være en vis lærer på den tiden. Han hadde noen ledsagere som kalte seg hillelitter. Det har vært antydning at

Jesus kan ha studert hos ham. Suddi gjenkjente navnet og rettet på min uttale med mer rulling på l'ene. "Som sies å ha vært en vis mann, ja, hvis vi snakker om den samme. Hillelittene var hans tilhengere."

- S: Jeg vet ikke så mye, bare at han levde og var en fredens mann. Selv om jeg tror noen av hans ledsagere siden har gått krigens vei. Jeg er ikke så fortrolig med alle menneskene utenfor. Han sa mange sannhetsord. Men hans tilhengere tenkte med sinnet, ikke hjertet, og forandret læresetningene til det de ville høre.
- D: Lever han fremdeles?
- S: Jeg tror ikke det. Jeg tror ikke han lever på denne jorden lenger.

Makkabeerne var et viktig folk i jødisk historie. Han rettet igjen på min uttale.

- S: Jeg vet ikke om dem. Jeg har bare hørt om dem. Det er en svært mektig familie. Og mange mennesker lytter til det de har å si. Penger har mange venner.
- D: Å? Jeg trodde de kanskje var et vist folk.
- S: Noen er. Det finnes noen kloke menn i alle grupper, men det finnes også tåper.
- D: Er de fra området?
- S: Jeg er ikke helt sikkert. Jeg tror de har et tilfluktssted i Jerusalem (uttalt "Herusalem"). Jeg er ikke, igjen, for sikker, men jeg tror det er det jeg har hørt.

Oversetterne nevnte ofte Enoks bok i sine beretninger om Dødehavsrullene. Det er ikke bibelversjonen vi nå har, men vitenskapsmennene anser den for betydningsfull. Den har skapt uenighet blant dem. Jeg spurte om han kjente den boken.

- S: Ja, jeg har hørt om den. Den blir undervist fra.
- D: Oppfattes den positivt?
- S: Det kommer an på hvem du snakker med. Den skaper høye bølger. Som noen sier, enten følger du den uforbeholdent eller du synes den er tåpelig. (Den skapte altså uenighet også på hans tid.) Jeg har ikke høye tanker om den. Det er dem som tror at den er hele sannheten, og det er dem av oss som tror at den er galskap. Men det er min mening og andre er uenige. Det er deres rett.

Den ble stort sett oppfattet positivt i esseersamfunnet, og noen mente at det var en viktig bok. Suddi mente at den høyst sannsynlig var fantasien til noen.

D: Hva vet du om den mannen?

.....?

D: Hvor kom boken fra? Ble dette tilføyd senere?

S: Enoks bok er noe som er overlevd fra Kabo. Hva mener du, tilføyd senere? Til hva? Jeg forstår ikke.

Jeg hadde gjort en feil, en forsnakkelse. Det var vanskelig for meg å huske at de ikke visste noe om vår Bibel. Så jeg henviste til Toraen fordi det syntes å være

hovedboken han var fortrolig med, selv om jeg ikke visste hva den besto av. Han sa at Enoks bok ikke fantes i Toraen.

Jeg leste The Secrets of Enoch (om Enoks hemmeligheter - o.a.) som finnes i den apokryfiske Lost Books of the Bible (om Bibelens tapte bøker - o.a.). Uansett om det var denne versjonen Suddi refererte til eller ikke, var den forvirrende nok å lese. Den omhandler astronomi og symbolikk og inneholder åpenbart en skjult betydning. Det kan finnes andre bøker som henviser til Enok.

Jeg visste navnene på forskjellige folkegrupper som er nevnt i Bibelen. Jeg tenkte jeg ville kaste dem ut og se hva Suddi sa om dem.

D: Har du noen gang hørt om fariseerne? (Han rynket pannen.) Saddukeerne? (Jeg hadde igjen vanskeligheter med uttalen.)

S: Fariseeme, de er de velstående. Det er de såkalte lovgiveme. De er begge rådsmedlemmer, og de sitter der og diskuterer hele dagen slik at ingenting blir gjort. Saddukeerne har å gjøre med tempetdriften og lovene som skal vedtas. Og de argumenter også med Herodes om det de vil skal gjøres. De er alltid... den ene angriper den andre. De sier at den ene, fariseerne, har - fordi de har stor rikdom og viser det - at de ikke er så fromme som de andre. De sier: "Gå rundt i aske og sekk"

D: Har du noen gang hørt om samaritanene?

S: Fra Samaria? Ja. (Ordet "Samaria" ble sagt så fort at det var vanskelig å forstå.) Samaritanene var Jakobs bams folk Og av en grunn som jeg ikke kan huske, var det en blodfeide. Og de anses for ringere enn sine brødre. De var som én en gang, men nå blir de sett ned på, fordi de kanskje ikke er så bra i andres øyne.

Spørningen hadde gått lett, og jeg var ikke klar over at jeg hadde tråkket på forbudt mark før jeg spurte om Qumran. Alt jeg ville vite var hva navnet betydde. Jeg var ikke forberedt på hans reaksjon. Han sa opphisset flere ord på et fremmed språk.

S: Hva det betyr? Jeg vil ikke snakke om det. Hvis du ikke kjenner betydningen, har du ikke behov for å vite det.

D: Jeg har hørt at det betyr "lys".

S: Det er mange forklaringer på begrepet som betyr "lys". Og hvis du ikke vet hvilken vei det tilhører, er det ingen grunn for deg å spørre. Hvis det var viktig for deg, ville du ha visst.

Dette kan virke frustrerende, men han gjorde det svært klart at han ikke ville svare. Senere viste min forskning at da romerne erobret esseerne, lot esseerne seg torturere til døde fremfor å gi svar på denne typen spørsmål. Det som syntes å være en enkel sak for meg, var åpenbart av et større omfang for ham. Jeg visste det selvsagt ikke da, og jeg var ikke klar over hvilke spørsmål som var følsomme.

D: Har det noen betydning at Qumran er bygd nær saltklippene?

S: Ikke så mye saftklippene som området Det er et punkt med (hørtes ut som "ken" energi. Det var ikke tydelig.) Det er en åpning. Det er et av energipunktene.

D: Folk har sagt at det er et merkelig sted å bygge et samfunn. Det er så isolert.
 S: Det er en av fordelene.
 D: De trodde ikke det var mulig for noen å leve der.
 S: (Sarkastisk) Og en mann kan ikke leve i Sahara. Men han gjør!
 D: Folk har sagt at det er så isolert, og dere kan ikke bruke vannet i Dødehavet.
 S: Det er vann her som er drikkelig og brukbart. Vi har det vi trenger.
 D: Hva betyr ordet "esseer"?
 S: En hellig.

Jeg lurte på hvorfor han ikke nølte med å fortelle meg betydningen av dette ordet, mens han hadde innvendinger mot å fortelle meg betydningen av "Qumran". Dette viser inkonsekvensen i tingene han hadde innvendinger mot.

Harriet henviste igjen til sin spørsmålsliste. "Betyr navnet 'Midrashim' eller 'Mishna' noe for deg?" Spørsmålet gjorde ham åpenbart oppskjørtet, for han sa opphisset flere ord på et annet språk. Det var mange tilfeller som dette, som skapte nok følelsesutbrudd til at han gled inn i sitt morsmål. "Hvorfor spør du?"

D: Vi bare lurte på om dere hadde noe om Midrashim i deres skrifter.
 S: (Dette gjorde ham igjen opphisset.) Jeg vil ikke snakke om det!

127

D: Det er ingen måte vi kan få svar på enn ved å stille spørsmål.
 S: Hvorfor har dere spørsmål som viser bare delvise kunnskaper?
 D: Vi har hørt om disse tingene og spør om du enten kan bekrefte dem eller hjelpe oss videre med våre kunnskaper. Noen ganger har vi bare bruddstykker av informasjon.
 S: (Avbrøt" Det kan være farlig å ha bare delvise kunnskaper.
 D: (Dette var en overraskelse.) Du tror ikke det er bra for oss å vite disse tingene?
 S: Det er bekymringsfullt, ja. Når dere snakker om ting dere bare vet litt om, og bruker kraftord som dere bare kjenner biter av, kan dere få å gjøre med mer enn dere vil være i stand til å håndtere.

Dette overrumplet oss fordi vi ikke var klar over at det var noen fare forbundet med det å stille enkle spørsmål. Vi sa vi ville rette oss etter hans råd og spurte hva han foreslo at vi skulle gjøre.

S: Snakk ikke mer om det før dere har kunnskapene som er oppnåelige. For å snakke om det til dem som på noen måter kan lure dere til å avsløre det dere har, og som kan fremme deres motiver, kan være farlig.

D: Hvordan kan vi oppnå de andre kunnskapene hvis vi ikke stiller spørsmål? Er det tillatt for oss å søke?

S: Søking er tillatt, men vær veldig forsiktig.

D: Det er ikke alltid lett å finne de riktige menneskene som kan gi oss disse opplysningene.

S: Det er sant. Men dere må alltid beskytte dere mot disse... og mot å si for mye til dem som begynner å stille dere spørsmål tilbake.

D: Du mener altså at det er bedre å ikke søke disse kunnskapene? S: Det sa

jeg ikke! Det er din oppfatning av det jeg snakket om. Jeg fastslår bare at dere må være forsiktige. Og passe på hvem dere deler deres kunnskaper med. Og få lite eller ingenting til gjengjeld.

D: Vel, det er nok med kunnskapene.

S: Nei! For kunnskaper kan være svært skadelige. Fordi du kan fristes til å bruke dem. Og å ikke ha fullstendige kunnskaper kan forårsake fare for deg selv og andre.

Jeg takket ham for at han advarte oss. Dette utbruddet var fullstendig uventet og uvanlig for den fredelige Suddi. Han hadde nektet å svare på spørsmål før, men aldri så ettertrykkelig. Jeg lurte fremdeles på hva det var vi spurte om som utløste en slik følelsesmessig reaksjon. Jeg vendte tilbake til spørsmålene, litt forsiktigere denne gangen.

D: Har du noen gang hørt om en bok som heter Kabalen eller Kabbalaen?

S: Noen av oss har lest den. Det finnes ruller som inneholder noen av skriftene, ja.

D: Er det en innviklet bok?

S: Alt er innviklet hvis du gjør det til det. Den forklarer mange av lovene om natur og balanse, hvordan du bruker disse til ditt eget beste. Hvordan man åpner opp seg selv til de verdener som omgir oss, i denne verdenen og i andre.

Han visste ikke hvem som hadde skrevet Kabbalaen, men den var eldre enn mange av de andre bøkene de hadde.

Senere, da jeg fikk anledning til å forske videre, oppdaget jeg muligens grunnen til at Harriets spørsmål gjorde ham så opphisset. Jeg oppdaget at hebraisk teologi er delt inn i tre deler. Den første var Loven som ble lært til alle Israels barn, den andre var Mishna eller Lovens sjel, som ble gjort kjent for rabbinerne og lærerne, og den tredje delen var Kabbalaen, Lovens sjels sjel, som inneholder hemmelige retningslinjer og ble gjort kjent bare for de høyest innviede blant jødene. Midrashim henviste til metoder som ble brukt til å forenkle eller forklare lovene mer utførlig. Uten å vite det, hadde vi åpenbart kommet inn på et hemmelig undervisningsområde som Suddi og andre esseere var engasjert i. Kanskje dette forklarer hans følelsesmessige utbrudd og advarsler mot å bruke kraftord og snakke om ting vi ikke hadde kjennskap til.

Oversetterne av Dødehavsrullene snakker om Damaskusdokumentet og tror det sannsynligvis fantes andre esseiske samfunn, muligens et i Damaskus området. Men jeg trådte på forbudt grunn da jeg spurte om det. Han svarte på den nå så velkjente måten: jeg vil ikke snakke om det." Det var underlig hvordan det besværet ham å svare på visse spørsmål når han likevel svarte på andre lignende spørsmål uten vanskeligheter.

D: Vet du noe om en esseisk gruppe i Alexandria?

S: (Lang pause) Min far sier at de nylig har snakket om noen lærere som har dradd, ikke til Alexandria, men til Egypt. Men jeg vet ikke. (Spurte han sin far?) Det finnes mange andre. Jeg vet om en i Egypt. Det er flere i området rundt Israel, Judea, (navn på et annet land som var utydelig, men fonetisk hørtes det ut som "Tode"). Det er mange. Vi i Qumran er kanskje en av de største, men ikke den

eneste.

Merkelig hvordan han bare motsatte seg å snakke om gruppen i Damaskus. Han sa at så vidt han visste, var de andre samfunnene også isolert, men alle hadde samme retningslinjer som Qumran, nemlig samling og bevaring av kunnskaper. De var langt fra å være en enkelt isolert, liten folkegruppe.

S: Hvis vi skulle ta vare på kunnskaper og vi bare oppholdt oss blant oss selv, denne svært lille gruppen, hvordan ville kunnskapene kunne bevares? Hvis den ble voldt av oss og ikke delt? Derfor bør det være andre også.

D: Noen mennesker tror at det er dét det er, en svært isolert gruppe som ikke omgås andre eller gir kunnskapene videre.

S: Noen er tåper.

Vitenskapsmenn og arabere gjennomførte grottene i Qumranområdet i sin søken etter flere ruller og fragmenter. Blant murbrokkene av en sammenstyrtet vegg i en grotte kom de over et sjeldent funn, to kobberuller. Ruller hadde alltid vært skrevet på enten papyrus eller lær. Denne var svært uvanlig. Opprinnelig hadde det vært én sammenhengende strimmel med en lengde på omtrent to og en halv meter og en bredde på omtrent tretti centimeter, som ble skåret fra hverandre av ukjente årsaker. Arkeologene kunne se symboler som var preget inn i metallet, noe som også var uvanlig. Men vær og tid hadde satt sitt merke. Kobberet var blitt så oksydert at rullene var faretruende skjøre å håndtere. De var så skjøre at det var umulig å rulle dem ut. I fire år arbeidet de med problemet med å åpne dem på en sikker måte. Til slutt fant professor H. Wright Baker ved Universitetet i Manchester, England en genial metode for å kutte rullene i strimler. Det var så vellykket at ikke én eneste bokstav gikk tapt.

Etter alle disse vanskelighetene, var det verdt det? Etter at de var oversatt, oppdaget man at rullene inneholdt en skattejegers drøm. Det var lister over nedgravde skatter verdt eventyrlige beløp. Oversikten innbefattet gull, sølv og andre skatter som til sammen visstnok veide over hundre tonn. De anslo verdien til over 12 millioner dollar i 1950-årene, da rullene ble oversatt. De må være verdt mye mer nå. Rullene ga nøyaktige anvisninger for seksti forskjellige grav- eller skjulesteder i og rundt Jerusalem og i ørkenen i Judea. Beskrivelsen og oversettelsene av rullene finnes i *The Treasure of the Copper Scroll* (om kobberullskatten - o.a.) av John M. Allegro.

Han gir en detaljert redegjørelse. Han var sikker på at det var en fortegnelse over en virkelig skatt og at gjenstandene var begravd på de angitte stedene. Det eneste han tvilte på, var den usannsynlige mengden. Han trodde det måtte være en feil i oversettelsen, at mengden var for overdimensjonert. Eksempel: "til sammen mer enn 3179 talenter (en vektmål) sølv og 385 talenter gull, 165 gullbarrer, 14 sølvkrukker og 619 fat kostbare metaller." Anvisningene var tydelige: "I sisternen under festningsvollen på østsiden, på et sted uthult av stein: 600 sølvbarrer." Alle angivelsene var like nøyaktige. John M. Allegro sier at det sannsynligvis ville være vanskelig eller umulig å finne de angitte stedene etter den romerske krigen som ødela området.

Ingenting av denne skatten er noen gang blitt funnet. Den siste tilføyelsen i

kobberrullen ga stedsanvisninger til en annen kopi av den samme fortegnelsen. Skjult "i et hull som i nord ligger inntil det store bassengavløpet nær templet". Denne kopien er aldri blitt funnet.

Noen av arkeologene har dradd den slutningen at kobberrullene er en spøk og at skatten aldri har eksistert. De sa det måtte være en spøk, for hvor skulle esseerne ha fått slike eventyrlige mengder rikdommer fra hvis de hadde sverget på fattigdom? Rullen må ha vært vanskeligere å skrive på enn på vanlig papyrus. Det ville ha vært gruelig mye besvær å gå gjennom for å utføre et puss.

Andre sier at rullen kanskje ikke forteller om en virkelig skatt, men bruker symbolikk til å gjengi et annet budskap som ikke er tydet enda. Jeg tror det var mulig for esseerne enten å ha samlet så mange rikdommer i løpet av årene de eksisterte, eller vokter over rikdommer fra andre kilder.

Beduinene i området hadde vært til uvurderlig hjelp for vitenskapsmennene fordi de kjente hver krik og krok av ørkenen. Det er mulig at de i løpet av disse to tusen årene kan ha funnet noe av skatten. Og fordi duplikatrullen aldri ble funnet, er det mulig at noen fant den for flere år siden og fulgte anvisningene. Jeg tror ikke vår moderne generasjon var de første til å finne det esseerne skjulte.

Under denne siste sesjonen der jeg stilte spørsmål ut fra min forskning, bestemte jeg meg for å finne ut om han kunne kaste lys over denne gåten. Men hvordan gjøre det uten å stille ledende spørsmål? Suddi var i den øverste etasjen i biblioteket og studerte noen ruller, slik at omgivelsene var perfekte. Da jeg spurte om han studerte en spesiell rull, svarte han med sitt nå velkjente "Jeg vil ikke snakke om det!" Han sa bare at det ikke var Toraen. Når han ble defensiv på grunn av visse temaer, hadde det ingen hensikt å forsøke å få svarene, med mindre jeg kunne gjøre det ved å gå rundt.

D: Lager de noen ganger ruller av annet materiale enn skinn og papyrus?

S: Det finnes andre metoder for å lage dem. Jeg kopier ikke. Jeg er ikke fortrolig med dem, men det finnes andre måter, ja.

D: Har du noen gang sett ruller som er laget av metall?

S: Ja. (Dette var åpenbart et annet forbudt diskusjonsemne. Han ble mistenksom igjen.) Hvorfor spør du?

D: Jeg synes det er et merkelig materiale å lage dem av. Det er mye mer arbeid. Er det ikke vanskeligere enn å bruke griffel og papyrus?

S: (Kaldt) Jo. (Han spurte mistenksomt) Hvorfor stiller du disse spørsmålene?

D: Jeg bare lurte på hvorfor de tar seg bryet med å lage noe av metall.

S: De inneholder viktigere opplysninger. Det er noen ting som må beskyttes.

Han ville ikke utdype det nærmere. Det virket som om hvis noe ble skrevet på metall, var det fordi det hadde spesiell verdi. De forsøkte å bruke det mest holdbare materialet for å være sikker på at det ville overleve. Derfor kan jeg ikke tro at kobberrullen var en spøk. Arkeologene var bare to tusen år for sent ute til å avdekke denne fantastiske skatten.

Arkeologene som gravde ut ruinene av Qumran, har ikke nevnt at de har funnet boområder. De har konkludert med at folket bodde i grotter rundt samfunnet eller kanskje i telt eller hytter. De fant potteskår, lamper og teltstenger i noen av de samme grottene der Dødehavsrullene ble funnet, og mente at dette

antydde at esseerne en gang hadde bodd der. Jeg kunne ikke forstå hvorfor esseerne skulle bo i grotter og telt når de var i stand til å skape dette fantastiske samfunnet med dets utrolige vannsystem. Det virket meningsløst på meg. Jeg bestemte meg for å forfølge det videre.

D: Du fortalte tidligere at da du var barn, bodde dere i hus som lå utenfor samfunnet, utenfor murene. Er det noen grotter i nærheten av Qumran?

S: Det er mange grotter.

D: Bor ditt folk noen ganger i grottene?

S: De sier at de en gang gjorde det, men det er ikke så mange her nå at det er nødvendig. Men som barn pleide vi å leke i dem.

D: Du mener at det en gang var større befolkning, flere mennesker der? Og da bodde de i grottene?

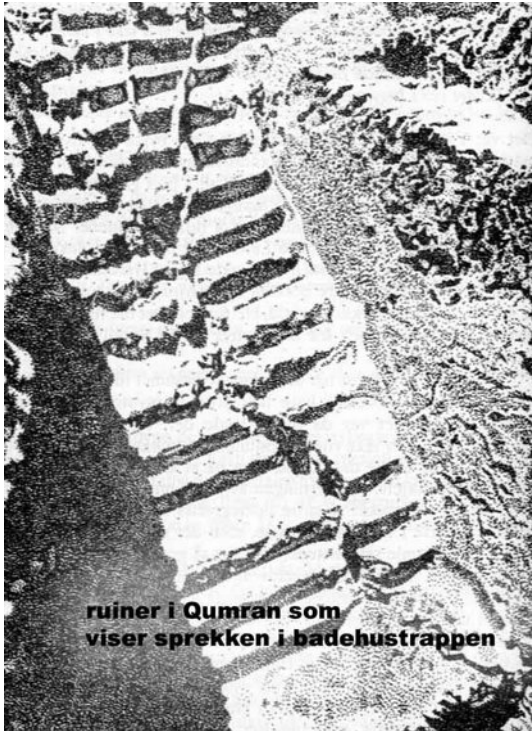
S: Ja, det var i begynnelsen.

Det var i de eldre tidene mens husene ble bygd. Jeg trodde det måtte være tilfellet. Med slikt et fantastisk avansert samfunn var det ikke nødvendig for folk å være henvist til å bo i grotter og telt.

Under utgravningene fant de mange mynter, til og med poser av dem. Dette hjalp vitenskapsmennene å tidfeste ruinene. Myntene tilhørte tidsperioden fra år 136 f.Kr. til 37 f.Kr., som dekket den jødiske uavhengighetsperioden og strakte seg til Herodes den store. Så var det et intervall, bare noen få mynter fra denne tiden frem til år 4 f.Kr., Herodes Arkhelaos' tid, ble funnet. Det ble funnet mange mynter som daterte seg fra tiden etter år 4 f.Kr. til 68 e.Kr., da Qumran ble ødelagt.

Med dette som bevis har arkeologene kommet til at Qumran sto forlatt i tretti år, fordi de bare fant noen få mynter fra den tids-perioden. Men det var da Suddi levde der, og ifølge ham dro esseerne aldri. Selv ikke vitenskapsmennene kunne finne en holdbar grunn til at de skulle dra. De så tegn på at samfunnet hadde vært utsatt for jordskjelv. (Se tegningen av samfunnet.) Og de antok at dette hadde forårsaket så store ødeleggelse i samfunnet at folket holdt seg borte i disse tretti årene, men det er bare en antakelse. Selv ikke de gamle skribentene, som var så grundige i sine historier fra den tiden, nevner at esseerne noen gang holdt seg borte fra området. Det var bare arkeologenes teori, basert på de fakta de kom frem til under utgravningene. Jeg drar den slutningen at hvis hele skatten i kobberrullen kunne forsvinne fullstendig, hvorfor ikke poser med mynter? Det er kjent at ruinene ble okkupert og ransaket av romerne under invasjonen. Det var også andre folkeslag som bodde der en stund etterpå, før Qumran ble fullstendig forlatt. Jeg føler ikke at arkeologenes funn motsier mine, men at de gir andre forklaringer.

Jeg lurte på hvordan jeg skulle spørre ham om dette uten å sette griller i hodet på ham. Det måtte ordlegges forsiktig.

D: Kan du si meg, Suddi, har folket bodd i samfunnet hele tiden siden det ble bygd?

S: Forklar.

D: Har ditt folk alltid bodd sammenhengende i samfunnet, eller var det en tid da de reiste bort?

S: Du snakker om tiden da de gjemte seg. Ja, det var en tid da de reiste bort for en periode, ja. Det er blitt fortalt.

Men dette hendte før hans levetid. I løpet av hans tid forlot ikke folket samfunnet.

På tegningen kan det ses at jordskjelvet ødela den ene enden av samfunnet og etterlot en stor sprekke, og en del av den løp gjennom et av badene. Arkeologene fant også tegn på at noe av ødeleggelsen var utbedret, særlig rundt tårnet. Jeg ville spørre om det, men jeg ville ikke bruke ordet "jordskjelv".

D: Vet du noe om noen naturkatastrofer som har funnet sted mens du har bodd der?

S: (Pause, som om han tenkte.) Å! Du mener da... Jeg husker at da jeg var liten, fortalte min mor at klippene skalv. På et tidspunkt var det stor fare for at hele stedet skulle falle i sjøen. Jeg var to eller tre, kanskje, jeg er ikke sikker. Jeg har ingen minner om det.

D: Gjorde det noen skade i samfunnet?

S: Det er en håndstor åpning der den delen gled og falt.

Han mente åpenbart en sprekke. Jeg spurte hvor den fantes. Hun gestikulerte

mens hans forklarte.

S: La meg tenke... den er langs veggen. Veggen går slik, klippeveggen, og det er i den retningen. I det hjørnet, mot badehuset og forsamlingshallen og det området. Det løper gjennom i en diagonal. (Jeg tror det siste ordet er korrekt. Det var vanskelig å forstå.)

D: Gikk sprekken gjennom badehuset?

S: Ja, men sprekken var ikke slik at vannet forsvant. Den ble reparert. Folket i samfunnet kom det i forkjøpet. De visste at det skulle skje, derfor gikk ingen liv tapt. De var blitt fortalt. (Mente han psykisk?)

D: Men ødeleggelsen var ikke så stor at folket reiste bort?

S: En stund tror jeg de holdt seg borte, mens reparasjonene pågikk. De kan ha dradd hvor som helst. De kan bare ha gått og bodd i husene. De kan kanskje ha gått til grottene. Som jeg sier, jeg var for ung til å huske. Jeg vet bare det jeg er blitt fortalt. Jeg husker ikke at jeg aldri har vært her.

D: Jeg har hørt det er sagt at ditt folk var borte fra samfunnet i mange år.

S: Vi lot dem tro det. Hvis de glemmer oss, lar de oss i fred.

D: Men folk ville sikkert komme og plyndre dere hvis de trodde at samfunnet var forlatt og ubevoktet?

S: De visste bedre enn det. Det er aldri ubevoktet.

Dette syntes igjen å henvise til en mystisk beskyttelsesmetode.

Jeg har fremstilt hele denne delen av boken punkt for punkt slik at Jesu liv kan forstås mot denne bakgrunnen. Folket som bodde i Qumran, var opptatt av ett hovedformål, samling og bevaring av kunnskaper og overlevering av kunnskaper gjennom å undervise dem som var egnet til å lære. Esseerne syntes å være rolige og passive der de levde innelukket i sin egen lille verden. Avsondret på den måten var det et virkelig paradisi, et perfekt sted som var helt selvforsørgende. Det var forbløffende moderne etter israelsk målestokk på den tiden. Når noen våget seg utenfor murene, så de at det var en grell kontrast mellom deres skikker og skikkene til dem utenfor, og derfor foretrakk de sin isolasjon. Men de var fryktet og mistenkt av andre som ikke forsto dem, og derfor måtte de forkle seg. Det fremgår at Qumrans beliggenhet også var bevoktet og kjent bare av noen få. Jeg lurer på om selv karavanene visste den egentlige hensikten med samfunnet. Fremmede hadde heller ikke adgang til visse deler av samfunnet. Likevel sa Suddi at en av deres oppgaver var å gi kunnskaper til folket som helhet. Jeg antar at det måtte gjøres stillferdig av studentene som bar de røde båndene, og som studerte og forlot samfunnet for å bo i sine egne områder. Jeg tror denne delen av boken gjør det lettere å danne seg et bilde av Jesus mot denne bakgrunnen og i disse omgivelsene.

Denne delen av boken viser Katies store evne til nøyaktighet og detaljer om en kultur hun ikke hadde noen forutsetninger til å vite noe om. Noen vil påstå at hun kan ha lest om esseerne og Qumran i de samme bøkene som jeg, og dermed være forberedt på mine spørsmål. Jeg vet at hun ikke leste. Hun var ikke interessert i det. Hun visste aldri på noe tidspunkt hvilke type spørsmål jeg ville stille. I denne delen er det opplysninger som ikke finnes i noen bøker. I dette kapitlet er det noe som har å gjøre med oversettelsene av Dødehavsrullene, som til og med Suddi ikke kjente til. Det var naturlig siden han ikke hadde lest alle

rullene i biblioteket, eller de kan ha vært kalt noe annet i hans livstid. Hvis Katie skulle ha gjennomført en raffinert spøk, måtte hun ha forsikret seg om at hun var nøyaktig på alle punkter og vært fortrolig med oversettelsene. Jeg tror at dybden på trancen Katie gikk inn i, gjorde bedrag umulig. Hun gled inn og ut av Suddis personlighet med stor letthet og ble bokstavelig denne gamle personen på alle måter i løpet av de tre månedene vi besøkte ham.

Jeg vil ta med noen sitater fra Josefus som jeg tror støtter vår historie. "Det er også noen blant dem (esseerne) som forutsier fremtidige hendelser. De er opplært til det fra ungdommen av gjennom studier av Den hellige skriften, gjennom forskjellige renselser og gjennom profetenes ord, og de tar svært sjelden feil i sine forutsigelser."

"De forakter lidelse og overvinner smerte gjennom styrke. De anser døden for bedre enn et langt liv hvis den er forbundet med ære. Krigen mot romerne har vist deres åndskraft i alle situasjoner. Selv om romerne torturerte, pinte og brente dem og presset dem og utsatte dem for alle torturedskaper for å tvinge dem til å spotte lovgiveren (Moses) eller spise det som var forbudt, fikk de dem ikke til å gjøre noen av delene. Ikke én gang krøp de for sine mishandlere eller felte en tåre, men latterliggjorde dem der de smilte gjennom sine lidelser og muntert oppga sine sjeler, likesom dem som snart skulle møte dem igjen."

Esseerne måtte sverge "ikke å holde noe skjult for fellesskapet, ikke å avsløre noe som tilhørte dem, til noen utenfor, selv om deres liv sto på spill. I tillegg måtte de sverge ikke å innvie andre i sine doktriner på andre måter enn de selv hadde mottatt dem".

Dette forklarer vanskelighetene jeg til tider hadde med å få svar og hvorfor jeg måtte anvende tvilsomme metoder for å få tak i opplysninger. Jeg er overrasket over at jeg greide det i det hele tatt. Jeg forsøkte å få ham til å bryte en streng, grunnleggende livsregel, noe personer under hypnose ikke vil gjøre. De vil aldri gjøre noe som er imot deres prinsipper. Men det var ikke Katies prinsipper, det var Suddis. Dette viser hvor sterkt Katie identifiserte seg med esseeren og hvordan hun ble ham fullt ut. Det forklarer også hvorfor det var lettere å få opplysninger fra Suddi som barn. Han hadde enda ikke avlagt sin ed, og i sin uskyldighet var han ikke klar over at han røpet noe som var forbudt. Vi bør være takknemlige for enhver opplysning vi greide å få tak i på den ene eller andre måten.

Dette er et annet eksempel på det sterke tillitsbåndet som oppsto mellom Katie og meg. Jeg tror ikke at disse opplysningene kunne ha vært frigjort under andre omstendigheter.

Ginsburg forteller i sin bok *The Essenes and the Kabbalah* (om esseerne og Kabbalaen - o.a.) som ble utgitt i 1864, at denne reservasjonen ikke var uvanlig, "for heller ikke fariseerne la frem sine mysterier om kosmogoni og teosofi som ifølge dem finnes i skapelsesberetningen og i Esekiels visjon, kritikkkløst til andre enn dem som var forsvarlig innviet i ordenen". Også esseerne kjente disse læresetningene. (Se kapitlene 14 og 15.) Josefus sa: "De gjør seg usedvanlig stor umake med å studere de gamle skriftene og velge det som er gagnlig for både sjelen og kroppen."

Ginsburg: "De har åpenbart studert de gamle bøkene om mystiske kurer og

utdrivelser, som var Salomos anselige verk. Han forfattet avhandlinger om mirakuløse kurer og utdrivelse av vonde ånder."

Filo: "De bruker en trefoldighetsregel og -forklaring: kjærlighet til Gud, kjærlighet til dyd og kjærlighet til menneskeheten." Legg merke til likheten med Jesu lære.

Skribenter på 1800-tallet sa at esseismen utgikk fra den dypere religiøse meningen i Det gamle testamentet, at esseerne tilhørte Den apokalyptiske skolen, og at de må anses for de gamle profetenes etterfølgere og som stifterne av profetiskolen. De tok til seg noen av de gamle orientalske, persiske og kaldeiske tankene og brakte med seg noen skikker og forordninger som de kombinerte med jødisk religionssyn. Esseerne søkte å forene religion med vitenskap.

KAPITTEL 14

Ruller og bibelske historier

Et av gjøremålene i samfunnet var å skrive og kopiere ruller slik at de kunne overbringes til andre deler av verden. Det var et publikasjonsenter, så å si.

S: Vi har fått ansvaret for å bevare opptegnelsene slik at ord ikke skal gå tapt. Det er det de gjør i biblioteket. Så tar de rullene og sender dem til flere land og steder for beskyttelse, i håp om at i hvert fall noen av dem skal bevares. Det er så mye her. Det er alle fortellingene, samtalene i de forskjellige rådene, historiene og dag-til-dag tilværelsen. Man ville være svært gammel før man hadde lest alle rullene.

D: Vet du ellers hvor i din verden rullene oppbevares? Finnes det andre biblioteker?

S: Jeg antar at det finnes. Jeg har ingen muligheter til å vite det. (Den gamle mistenksomheten kom tilbake.) Hvorfor vil du vite det?

Jeg forsøkte å lure meg unna ved å si at jeg var nysgjerrig og likte å lese. Hvis det var noe de ikke hadde, ville jeg vite hvor jeg skulle lete etter det. Min bløff overbeviste ikke ham. Han spurte: "Ville du være i stand til å lese dem?" Jeg måtte tenke fort. Jeg fortalte ham at hvis jeg ikke kunne det, kunne jeg alltid be noen oversette dem for meg. Det hjalp heller ikke.

S: Bare svært få har adgang til å se rullene. De må ha motiver.

Dette overrasket meg fordi jeg trodde hvem som helst kunne se på dem, som i våre biblioteker i dag.

S: De som åpner, vil vite hvorfor. Hvis alle hadde disse kunnskapene, kunne de bruke dem på en skadelig måte.

Under sesjonene ble det gjort mange henvisninger til datidens språk.

Jeg trodde de fleste snakket arameisk.

S: Nei, de snakker også hebraisk, arabisk, egyptisk Romani. Det er mange, mange forskjellige tungemål.

Henvisningen til romani overrasket meg fordi jeg visste at det er dette sigøynerne kaller sitt språk i dag.

S: De er vandrere. Det sies at de er to av Israels tapte stammer. Hvor sant det er, vet jeg ikke.

D: Hva snakker romerne?

S: Latinsk vulgata. Noen av dem gresk Det finnes også mange arameiske dialekter. For hver liten provins du kommer til er det forskjellige. Hver har sin egen måte å uttrykke seg på. Min dialekt er simpelthen galileisk (uttalt fort), tror jeg.

Suddi forsto de andre dialektene, men noen ganger var det vanskelig. Disse forskjellene påvirket også lesingen av arameisk.

S: Det er så mange uttrykksmåter, og også skrivemåtene er forskjellige. Hvis du ikke er så inne i det, kan du lese noe i det som slett ikke står der. Du skjønner, det er slik at et ord kan bety en ting for meg og det kan bety noe helt annet for deg. Det kommer an på hvordan det er i tegnstrukturen. Og hvis det sies, er det måten stemmen lyder på når det sies. Det kan bety ganske mange ting. Det er flere ord som betyr fem, seks, sju meninger. Alle er forskjellige og mangfoldige.

Dette stemmer med en annen sesjon der han sa at det var lydene og ikke tegnene som satte sammen ordene. Jeg ser det som en slags stenografi der symbolene representerer lydene. Hvis det var mange forskjellige dialekter, hadde ordene forskjellige lyder alt etter hvem som uttalte dem. Personen som skrev, fremstilte symbolene ut fra måten han snakket språket på. Jeg spurte en iraner om dette, og han bekreftet at i hans språk kan ett ord ha mange totalt forskjellige betydninger. Ett ord kan for eksempel bety løve, kran og melk, alle er forskjellige. Jeg spurte ham hvordan de visste at det var det riktige ordet. Han sa det kom an på setningen det ble brukt i. Når du tar dette i betraktning, samt det faktum at skilletegn ikke ble oppfunnet før i det 15. århundre, viser det hvilken mære det må ha vært å oversette fra disse språkene.

D: Så hvis noen skulle lese en av rullene deres, kunne de få noe annet ut av det?

S: Det er svært mulig, ja, å finne noe helt annet enn det man trodde.

Selv om symbolene i alt vesentlig var de samme, kunne leseren få en annen historie hvis han ikke visste hvilken dialekt rullen var skrevet på. Jeg lurte på hvordan man i det hele tatt kunne vite hva forfatteren virkelig mente å si.

S: Du må ta den (rullen) under ett og finne ut hvordan tingene passer sammen. Hvis et ord ikke ga noen mening slik det sto i en del av den, må du finne en annen betydning for det.

Dette forklarer hvorfor noen av fortellingene i Bibelen er forskjellig fra originalen. Hvis noen satte inn et annet ord gjennom de mange oversettelsene opp gjennom historien, er det vanskelig å vite hvordan fortellingen opprinnelig var ment å skulle leses.

D: Er noen av rullene på hebraisk?

S: Ja, de er på alle Jordens språk.

D: Blir det gjort feil også på hebraisk?

S: Ja, det er nesten like lett på hebraisk som på arameisk Ordene har mange betydninger.

Hebreerne bruker bokstaver, men de bruker ikke vokaler, bare konsonanter, slik at mange ord kan være mulige. Alt dette gjorde det svært vanskelig å skrive. Hvis de gjorde én feil, kunne de endre hele fortellingen, selv ved den minste ubetenksomhet.

S: Eller frykt, ja. Jeg er ikke en vitenskapsmann. Jeg vet ikke om menneskers årsaker til ting.

Med denne informasjonen i tankene vil jeg presentere Suddis versjoner av fortellingene i rullene og Toraen. Det er mange forskjeller fra vår moderne Bibel. Vi må huske på at han lærte disse fra sine lærere, slik at det er sannheten slik han så det. Men han var nærmere i tid til originalene, så hvem vet? Ta dem som tankeføde.

D: Vi har en bok i dag som inneholder noe av deres lære, men den er antatt skrevet av flere forskjellige folk. De har navn på de forskjellige delene i boken. En av dem heter Esaias.

S: Ja, det er profeten Esaias. Du sier "bok", det er ikke en bok, det er en del av Toraen. Den forteller om profeten Esaias. Og det er Esekiel og Debora og Benjamin og fortellingen om Moses og Rut og mange, mange andre. (Debora var en bibelskikkelse jeg ikke kjente.) Det er stykket om dommerne i Israel. Hun var en av dem. Hun var en av lovgiverne. For israelerne var det en uvanlig begivenhet å ha en kvinne over seg. Hun var en svært vis person. Hennes historie er ikke del av Toraen, den finnes i noen av rullene.

I Bibelen er Debora så vidt nevnt i 4. og 5. kapittel i Dommernes bok. Jeg spurte om han noen gang hadde hørt om et stykke som ble kalt Genesis¹, men han kjente ikke det navnet. Da jeg forklarte at det fortalte om hvordan verden ble til, sa han: "Du mener tilblivelsen? Det er bare Begynnelsen." Han kjente heller ikke navnet Exodus², men de hadde historien om Moses, den var svært viktig for dem. Jeg kjenner ikke Toraen som brukes i den jødiske religionen i dag, men jeg spurte ham hvilke stykker den inneholdt.

S: Toraen består av lover og profetier. Og så hovedsakelig fra Abrahams tid. Det er svært lite om det som var før. Fortellingene er i skiftene, men ikke i Toraen.

Den begynner med skapelses tidspunktet omkring Abraham og at han er folkets (Israels) leder og fortsetter derfra.

D: Slutten med fortellingene om Moses?

S: Nei, den slutter med profetene. Noen av dem finnes i Toraen, noen av dem finnes bare i de andre rullene. Men det er arbeidet med å sette dem sammen. Jeg forsøker å få løftene til å passe sammen.

D: Hvem er den siste profeten i Toraen?

S: La meg tenke. Jeg tror det er Sakarias.

Jeg mente det ville være lettere hvis alle fortellingene var i én rull. Svaret hans skapte latter blant tilhørerne.

S: Hvis alle var i én rull ville det være en svært stor rull. Den ville være for stor til å løftes.

Vi kom tilfeldigvis over hans evne til å fortelle historier spontant. Det hadde aldri falt meg inn å spørre Suddi om opplysninger av denne typen. De følgende fortellingene var opprinnelig spredd i avskriftene og fremkom vilkårlig i løpet av tremånedersperioden. Jeg har samlet dem i dette avsnittet for å kunne lese dem i sammenheng. Siden det er et kjent faktum at vår Bibel har gjennomgått mange endringer opp gjennom årene, kan det være mer sannhet her enn vi er villige til å innrømme. Les dem i det minste med åpent sinn.

SODOMA OG GOMORRA

Jeg stilte spørsmål om Dødehavet eller "Dødens hav" som han kalte det. Qumran-samfunnet lå på klippene på kanten av denne vann-massen. Alt jeg noensinne hadde hørt om det, var at det var svært salt og ikke inneholdt liv. Denne eiendommeligheten er i grunnen aldri blitt forklart tilfredsstillende. Med dette i tankene spurte jeg om sjøen hadde noen særegenheter. Jeg ble overrumplet over svaret.

S: Noen ganger lukter det tjære eller kvae eller bek, ja. De sier at mot sør er det fordypninger med bek og at dette har å gjøre med det. Og ingenting vokser i Dødens hav. Det finnes noen få planter langs kantene.

D: Er det derfor dere kaller det Dødens hav?

S: Det kalles slik fordi det var på disse breddene at Gomorra og Sodomon ble brakt til ødeleggelse. Og det skal minne oss om det.

Jeg kastet et hurtig blick på Harriet og så at hun var like overrasket som meg. Dette var virkelig uventet. Vi hadde hørt historien i Bibelen, men vi ante ikke at disse to beryktede byene var forbundet med Dødehavet. Legg merke til den omvendte rekkefølgen på navnene i forhold til det vi er vant til å høre, og den annerledes uttalen av Sodoma. Det var tydelig at ingenting av dette kom telepatisk fra våre sinn.

D: Å? Vi har alltid trodd at navnet betydde at ingenting kunne vokse der.

S: (Avbrøt) Dette er grunnen til at ingenting vokser her.

D: Hvordan ble disse byene ødelagt?

Suddi svarte nonchalant: "Stråling." Igjen ble jeg overrumplet og spurte om han kunne fortelle oss historien om det som skjedde.

S: Det fortelles at de var til mishag i Jahves øyne, for de hadde forlatt den sanne veien. Og at da de ble advart mange, mange ganger for at de skulle komme tilbake til rettferdighetens vei, lo de. Og det fortelles at Lot var i disse byene, og han ble oppsøkt av to store skikkelser som fortalte at han skulle ta sin familie og forlate byen, og de skulle være beskyttet. Og han ble opphisset fordi jeg mener, dette var hans by når alt kom til alt, og selv om den fremdeles var fordervet, var dette hans folk. Men de fortalte ham at de ikke var verdt å spares, at de måtte starte på nytt igjen. Så han tok sine to døtre og sin hustru og de forlot byen. Det fortelles at hans hustru så tilbake på byen og døde av det hun så, av å se ødeleggelsen foran seg med sine øyne.

Jeg husket den velkjente historien der hun ble omskapt til en saltstøtte, men Suddi sa det ikke var noe uvanlig ved hennes død, annet enn at hun så seg tilbake og så ødeleggelsen. Jeg spurte om han hadde en forklaring på ødeleggelsen.

S: Der disse byene lå, er det lommer av bek og tjære, og det forårsaket stor varme. Lynnedslagene slo fra himmelen. Og da de traff dette, førte det til at ødeleggelsen rådet (eller kunne ordet være "regnet". En interessant definisjons forskjell) Og det førte til at det... eksploderte. Og byene styrtet sammen av dette og sank til ingenting var tilbake. (rune kommentar- jf. både [Martinus](#) og [utenomjordiske kilder](#), så ble en atombombe utløst i disse byene, for å stoppe den økende perversitet som hersket der).

D: Så du tror Jahve fikk alt dette til å skje?

S: Det var hans beslutning, ja.

Dette var noe jeg ikke kunne vente med å forske på. Han hadde pirret min nysgjerrighet. Jeg kunne ikke se at det skulle sette esseernes historie på spill om jeg lette etter opplysninger om Sodoma og Gomorra. Noe av det beste var lett tilgjengelig i mitt leksikon. Det som må noteres, er at vi ikke var interessert i å slå det opp før, vi hadde aldri trodd det skulle være en forbindelse.

Arkeologiske og bibelske bevis støtter beliggenheten av de fem byene på sletten (hvorav Sodoma og Gomorra var to) i Sedom-dalen. Dette var en gang en fruktbar slette ved sørenden av Jordanelven -Dødehavsdalen. De tidlige inntrengerne i området oppdaget at dalen var full av asfaltbrønner - "gjørmehull" i eldre oversettelser. Gamle og moderne skribenter bekrefter forekomsten av asfalt (gresk) og jordbek (latinsk) rundt Dødehavet, spesielt rundt den sørlige delen. I eldre tider ble sjøen kalt Saltsjøen eller Asfaltsjøen. I det sørvestlige hjørnet hever det seg et lavt fjell som delvis er laget av rent, kompakt, krystallinsk salt, og som de moderne araberne kaller Jebel Usdum, Sodomafjellet.

Nyere geologiske undersøkelser har påvist forekomster av jordolje så vel som gjennomsving av asfalt. De antar også at det finnes uran, men tror det er for komplisert å utvinne. Gamle skribenter skrev om den vonde lukten og soten ~m steg opp fra sjøen. Den var så inntrengende at den gjorde metall matt. Moderne

geologer sier at det var naturgass som var ukjent for fortidens mennesker. De hevder at en mulig forklaring på ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er at olje- og gassos kan ha blitt antent av lyn, eller at et jordskjelv fikk arnestedene til å styrte sammen og forårsake en eksplosjon. I Bibelen står det at Abraham så røyken som steg opp fra landet "som røyken fra en smelteovn", en passende beskrivelse på olje- og gassbrenning. Det kan også passe med en atomeksplosjon. Overflaten i Dødehavet, som er rundt 394 meter under hav-overflaten, er lavere enn noe annet kjent sted på Jorden. Sjøen faller så til rundt 400 meter som er største dyp, og er seks ganger saltere enn sjøvann, noe som gjør den til det salteste stedet på Jorden. Dette er et enestående geologisk fenomen. Ingen andre steder på kloden, som ikke er under vann, ligger dypere enn rundt 90 meter under havoverflaten. Absolutt ingenting kan leve i vannet.

Ifølge Werner Keller i *The Bible As History* avdekket granskninger i området noe merkelig. Selv om sjøen er usannsynlig dyp, er den sørlige enden grunn, ikke mer enn femten til atten meter dyp. Når solen skinner i riktig retning, kan man se konturene av skogene under vannet. De er blitt bevart av det høye saltinnholdet i vannet. Dette er et tegn på at området var en frodig og fruktbar slette før ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra. Det er antatt at byene sank under vannet i dette området, og det kan forklare hvorfor det er grunnere der. Det er salt i luften, og alt i området (mennesker innbefattet) blir hurtig dekket av et saltbelegg. Dette kan være en forklaring på historien om Lots hustru som ble omskapt til en saltstøtte. Da eksplosjonen inntraff, må den enorme mengde salt ha blitt kastet i luften fra saltfjellene som lå nær byene.

Jeg vil gjerne spekulere og trekke mine egne konklusjoner om hva som hendte der. For at byene skulle synke og området bli gjort livløst og øde for alltid, tror jeg at en naturlig atomeksplosjon fant sted. Kan dette også forklare den usannsynlige dybden i sjøen? Det er mulig på grunn av forekomstene av uran så vel som andre høyoppløselige kjemikalier i området. Det er interessant å bemerke at det aldri har vært foretatt Geigerteller-avlesninger for radioaktivitet i området ifølge forfatteren Erich von Daniken.

Men dette forklarer ikke tilstedeværelsen til de to skikkelsene som kom for å advare Lot og hans familie. Hvis det var et natur-fenomen, hvordan visste de om det på forhånd? Det har vært antydning at i stedet for at eksplosjonen ble utløst av lyn, kan den ha blitt forårsaket av laserstråler fra et fartøy fra det ytre rom. Et åpent sinn kan se mange muligheter utenom de ortodokse.

Et nytt område i utforskningen av denne tidsperioden var blitt tilgjengelig. Kanskje Suddi kunne gi oss flere fortellinger og åpne nye tankebaner.

DANIEL

Da jeg spurte ham om historien om ildovnen, sa han at han ikke kjente den. Så jeg spurte ham om han kjente den om en som var blitt kastet for løvene.

S: Du snakker om Daniel. Hans historie står i rullene. Han var en vis mann og en profet. Folket var redd for hans innflytelse over kongen. Fordi han var jødisk og ikke trodde som dem, fikk de ham kastet for løvene. Og så, da han kom

ut levende, ble de fryktsomme, for de visste at hans Gud var den sanne Gud. Det fortelles at engelen kom og lukket løvens munn. Jeg tror heller at Daniel snakket til løvene. Det er mulig. Mennesker kan samtale med dyr. Er ikke de også Gud skapninger?

DAVID

Suddi fortalte meg en gang at han nedstammet fra Davids hus, så jeg spurte om han hadde hørt om en fortelling om David, som handlet om en kjempe.

S: Du snakker om Goliat. Det sies at Goliat var overhode for hæren til... jeg tror det var filistrene. Og folket av... la meg tenke, hvem var kongen? Jeg tror det var Saul som var konge og at de var i krig. Og hver dag dro den israelske hæren ut og ble slått, og mange menn døde på grunn av denne lederen, Goliat. Han gikk ut og utfordret dem alle og vant.

D: Var han virkelig en kjempe?

S: Han var betydelig større enn de fleste menn. Han var med filistrene, men han var ikke en filister. Med andre ord, han kom fra et annet sted. Og det fortelles at David besluttet å gripe ham og drepe ham, og det gjorde han. Det fortelles at han brukte slyngen sin. At han var en gjeter som utviste stor tapperhet når han drepte ulver med slyngen. Hvis du er en god skytter, holder du ulvene og sjakalene borte fra fårene. Så du ikke mister mange lam. David sto på terskelen til å bli en voksen mann. Jeg tror han var fjorten. Det var noe han var blitt fortalt han var i stand til å gjøre. Det er ikke vanskelig å overvinne en slik når du har rett og de har feil. I et slikt tilfelle er det bedre å slå en mann i hjel for å stoppe drap, enn å la en mann drepe så mange. Slik står det skrevet.

JOSEF

S: Fortellingen om Josef står ikke i Toraen. Det fortelles at han hadde mange brødre av forskjellige mødre. Men bare én bror av den samme, som var yngre enn ham. Kanskje han var den yngste, jeg husker ikke. Det er lenge siden jeg leste dette. Det fortelles at han ble solgt som slave av sine brødre fordi hans brødre var sjalu på oppmerksomheten hans far ga ham. Fordi han var... la meg tenke. Ja, jeg husker, han var sin mors yngste barn, og hans mor døde da hun fødte ham. Og hun var en høyt elsket hustru. Og derfor ble han, hvordan sier du det...? muligens forkjælt. Han fikk mange ting som brødrene ikke syntes var helt rettferdig. Og derfor ga hans far ham en kjortel med ermer, og han var...

Vent nå litt! I vår Bibelhistorie står det at hans far ga ham en kjortel i mange farger⁴. Jeg avbrøt ham: "En kjortel med hva?"

S: En kjortel med ermer. En kappe som har ermer. Vanligvis har ikke kappen ermer, det er bare en åpen kappe. Uansett, den var pen og ny, og så ble de sjalu og bestemte seg for å ta den fra ham, og han sa: "Nei! Dere vet at far ga den til meg." Og de kranglet om den, og så kastet de ham i en brønn, tror jeg det var, eller de senket ham ned i den, jeg husker ikke. Og de sa: "Vel, vi kan ikke la ham komme tilbake til far. Han vil fortelle hva vi har gjort." Så de bestemte seg for å drepe

ham. Hans bror av samme mor sa: "Nei, nei vi kan ikke gjøre det. Han er vår bror. Dere vet at vi ikke kan gjøre det." Og så, derfor bestemmer han at de skal selge ham til slavehandlere som skal til Egypt, og de vil aldri se ham igjen. Så solgte de ham.

D: Hva fortalte brødrene til faren?

S: De tok med kjortelen tilbake, og de hadde smurt lammeblod, tror jeg, på kjortelen og sa han var blitt angrepet av en løve og at han ikke var mer. At dette var alt de hadde funnet.

D: Hva skjedde etter at slavehandlerne hadde solgt ham?

S: Hans herre som finner ut hvilken intelligent mann han er, setter ham til å arbeide for... la oss se, bokholderne, tror jeg (jeg tror det er ordet, det ble uttalt merkelig", og som bestyrer for sine eiendommer. Og hans kone bestemmer seg for at hun vil ha Josef og han sier: "Nei, nei." Så får hun ham i vanskeligheter med hans herre, og hans herre kaster ham i fengsel. Og, la meg tenke... En av faraos rådgivere som hadde falt i unåde, var også der, som hadde drømmer. Og Josef som kunne forstå drømmer, fortalte ham hva de betydde. Og da faraos rådgiver ble løslatt fra fengslet, ba han ham huske ham. Og da tiden var inne, gjorde han det. Og da farao hadde en drøm, ble Josef husket på og hentet for å tolke, noe han gjorde. Og ved å gjøre det reddet han Egypt, fordi Egypt fikk sju år med overflod og sju år med sult. Og Egypt var den eneste som var forberedt, og alle landene rundt sultet. Det fortelles at da hans familie ikke hadde mer mat å spise, sendte han (Josefs far) dem (brødrene) til Egypt. Og Josef sies å ha funnet ut at de var der og anklaget dem for å ha stjålet. Og sa at de måtte la den yngste sønnen bli hos ham, som var broren av den samme moren. Og de gjenkjente ikke Josef fordi han hadde forandret seg så mye.

D: Det hadde gått mange år?

S: Ja, og... la meg tenke. Så dro de hjem, og de fortalte sin far at han skulle bli med dem tilbake eller noe. Jeg husker ikke. Uansett, de møttes til slutt og alle måtte innrømme hva som hadde skjedd. Men Josef den store mannen han var, tilga dem, og det gjorde også deres far. Og så ble de store i Egypt. Slik kom familien til Egypt, for de flyttet dit. Det er en veldig lang historie og en del av vår historie.

ADAM OG EVA

Suddi hadde nevnt Adam og Eva tidligere, så jeg spurte ham om den fortellingen.

S: Fortellingen om mannens og kvinnens skapelse, ja. Skapt av leiren fra Jorden da den var ny" ble Adam. Og da Gud så at Adam var ensom og trengte den andre delen av seg, fortelles det at hans ribben ble tatt ut. Selv om jeg ikke kan forstå dette, menn har like mange som kvinner. Men uansett, hans ribben ble tatt ut og en kvinne ble skapt som hans sjeleledsager, hans andre halvdel.

D: Jeg lurer på hva betydningen med ribben kan være?

S: Kvinnen som er den endelige ledsageren, er en del av deg og en del av en helhet.

D: Tror du dette bare er en historie eller at de virkelig...

S: (Avbrøt) Jeg vet ikke. Jeg var ikke der!

Han sa at navnet på stedet var Paradis. Da jeg spurte ham om Edens hage, hadde han ikke hørt det navnet.

D: Bodde Adam og Eva i Paradis resten av sine liv?

S: Ifølge legenden ble de kastet ut fordi de forsøkte å ta fra Gud det som Gud ville holde for seg selv, som var kunnskapen om skam. De spiste av kunnskapens tre, noe som virker svært merkelig. Hvorfor skulle du ønske deg kunnskaper hvis du hadde valget om liv og du hadde valget om kunnskaper? Hvor mange ville ikke velge evig liv? (Jeg forsto ikke og ba ham forklare.) Det var to trær. Det var et kunnskapens tre og et livsens tre. Derfor, hvorfor sa de at de spiste av frukten på kunnskapens tre? Ville ikke de fleste ønske å leve for evig? Dette virker svært merkelig på meg. Jeg ville heller være kanskje litt mindre vis. Hvis du lever evig, har du mye større sjanse for å oppnå visdom i løpet av den tiden.

Hans uvante filosofi moret meg, men det ga mening. Jeg spurte hvordan trærne så ut.

S: De var av samme type og var kjempestore. Jeg har hørt at de var laget av granatepler, men dette er, igjen, en legende.

D: Sto det noe i deres fortelling om at de ble fristet til spise av frukten på et av trærne?

S: Det fortelles at slangen fristet kvinnen. Og da hun lot seg friste, var det del av, ifølge legenden, hvorfor kvinner må lide når de føder barn. Jeg tror ikke på det, for kvinner må ikke lide. Dette var noe som menn har føyd til fortellingen, tror jeg. Hvorfor skulle det å føde liv til verden føre med seg lidelse? Selvfølgelig må de ikke lide! Det finnes mange måter å sette et barn til verden på uten at moren har smerter. Du kan lære om renselse og avslappende pusting og bruke... trekke oppmerksomheten bort fra det kroppen gjør så langt som til å holde bevegelsene i gang. Og du fokuserer i stedet på det som er fint og beroligende for deg. Og jo mer avslappet kroppen er, desto lettere er det for barnet å bli forløst. (Det høres svært likt ut den moderne Lamaze-metoden.)

D: Er kvinnene opplært til selv å gjøre det?

S: Det finnes kvinner som er fortalt hvordan det skal gjøres. Og det er selvfølgelig andre kvinner der, og vanligvis er ektefellen der med dem. Men jeg har ikke vært til stede ved en barnefødsel.

D: Du nevnte slangen. Tror du det var en virkelig orm?

S: Noen sier det var et av lysvesenene som hadde falt. Hans ånd gikk inn i slangen. Det finnes mange legender om dette, men jeg tror ikke på det. Jeg tror mennesket skapte sitt eget fall gjennom sin ervervelse av grådighet og begjær. Jo mer du har, desto mer vil du ha. Og mennesket skapte sitt eget fall fra Paradiset som fantes. Det er lettere å si at slangen fristet enn å innrømme at slangen er del av deg som er lavere.

D: Hva skjedde da de spiste frukten?

S: Det fortelles at de ble kastet ut av Paradis. Og de oppdaget at de ikke hadde klær, og slik kom skammen til verden. Og siden da har de forsøkt å dekke seg selv. Å ha skam over kroppen når den er ditt tempel, det er ikke en god ting.

Den er det Gud ga deg å tilbringe ditt liv i. Du må behandle den pent og behandle den slik at du har den hele livet. Og å skamme seg over det som er en gudgitt gave, er en stor synd.

Denne henvisningen til kroppen som et tempel lød som Jesu uttalelser i Det nye testamentet.

D: Men dere dekker kroppene deres.

S: Men vi skjuler oss ikke. Når vi er barn, er det en frihet i å gå rundt som den dagen du ble født. Det er akseptert. Det er ikke skammelig å ha en åpenhet om din kropp. Du løper ikke og gjemmer deg for at ikke noen skal se deg uten klær.

D: I noen samfunn ser man skjevt på det.

S: Og de er vanligvis dem som har de største problemene.

Dette forklarer den daglige blandede nakenbadingen i Qumran. Det var en akseptert ting. Han hadde nevnt et lysvesen som hadde falt, og jeg tenkte straks på historiene om Lucifer som en fallen engel. Men han hadde aldri hørt noen fortellinger om ham. Han visste imidlertid om erkeengelen Mikael.

S: Jeg vet om Mikael. Det fortelles at Mikael er ved Guds høyre hånd.

Han er et av vesenene som aldri kom hit. Han har alltid vært hos Gud, for han utsatte seg ikke for noe. Og derfor er han like perfekt nå som den dagen han ble skapt. Og han er som en budbringer for Gud. Hvis Han vil snakke til noen, kanskje ikke helt direkte, sender Gud noen ganger Mikael eller Gabriel (Uttalt svært fort.)

D: Hvordan snakker han til deg?

S: Tanke til tanke. Hvorfor ikke?

D: Du ser ham egentlig ikke?

S: Det er dem som gjør det. Det er dem som har behov for det. Men det er ikke alltid behov for å vite for alle som hører ham. Han viser seg forskjellig for deg eller meg. Han viser seg kanskje som noe som er kledd i gyllent lys, eller kanskje bare en solstråle eller kanskje som en ung mann eller til og med en gammel. Alt avhenger av hvordan du ser på ham, hvordan du trenger dette bildet av ham. Det kan også være andre. Det er mange som ikke har kommet enda. Det er mange som ikke har besluttet at dette er det de vil gjøre. At de sitter i bakgrunnen og følger med.

Tilbake til fortellingen om Adam og Eva sa jeg at jeg hadde hørt det fantes giganter i verden den gangen.

S: Slik er det blitt fortalt. Ifølge fortellingene som er overlevert, var Adam akkurat slik Gud til slutt bestemte at mennesket skulle se ut. At det var mange, mange andre som kom før, og som ikke var perfekte og derfor forandret seg. Og i tidene før fantes det mange ting som ikke finnes nå. Så det er svært mulig.

D; Det finnes mange legender om merkelige dyr. Tror du det er der legendene kommer fra?

S: Det er det jeg har hørt. Det er en stor mulighet.

Det står mer om dette i fortellingen om verdens skapelse i kapittel 15.

RUT

Under en sesjon da jeg snakket med Suddi som barn, spurte jeg ham hva hans favoritthistorie var. Jeg ble overrasket da han svarte: "Jeg liker den om Rut." Jeg syntes dette var et heller underlig valg for et barn. Jeg kan tenke meg mange historier i Bibelen som kunne være mer spennende for en unggutt. Jeg spurte ham om han kunne fortelle den, og det som nå fulgte, var et fenomen i seg selv. Vanligvis må hypnotisøren stille mange spørsmål for å få klientene til å snakke. De blir så avslappet at muligheten for at de faller i en naturlig søvn alltid er til stede. Katie hadde alltid vært snakkesalig mens hun var "underveis". Men denne gangen fortalte Suddi denne historien og snakket uavbrutt i sju og et halvt minutt. Jeg stilte ingen

spørsmål og gjorde ingenting for å holde historien i gang. Jeg tror dette er en slags rekord, hvis det finnes andre tilfeller der dette har hendt. Det er et annet eksempel på hvor nært Katie identifiserte seg med personligheten fra fortiden.

Suddi fortalte ivrig historien med den boblende entusiasmen til et barn som vil dele av sine kunnskaper.

S: Det sies at Naomi, hun og hennes mann og hennes to sønner reiste inn i Moabs land (uttalt nesten i en stavelse) for å tjene til livets opphold. Og ved å gjøre det, vokste disse to sønnene opp og ble voksne og bestemte seg for å velge hustruer. Nå sies det i rullene at vi ikke må velge hustruer blant andre enn oss selv. Men de snakket med presten om det og ble fortalt at så lenge de (kvinnene) hadde akseptert Jahve som deres Gud, kunne de få tillatelse til å gifte seg. Så de valgte de to hustruene de ville gifte seg med, og de var tilfeldigvis søstre. Den ene var Rut og jeg kan ikke huske hennes søsters navn akkurat nå.

Uansett! Så hendte det at flere år hadde gått og det kom en stor sykdom blant folket. Og Naomis mann ble syk og døde, og også hennes to sønner. Og hun bestemte seg for at hun ville reise tilbake til sitt land, som var Israe4 og ta med seg de få eiendelene hun hadde og reise tilbake til sitt folk. Så fortalte hun sine døtre at de var unge og at de skulle bli her og gifte seg og være blant sitt eget folk. Og Ruts søster sa seg villig til å dra tilbake til foreldrenes hjem. Men Rut fortalte henne at da hun forlot sine foreldres hjem, var hun ikke lenger deres datter og at Naomi var hennes familie. Derfor, hvorhen hun gikk, skulle Rut også gå. Og Naomi ble ved å si: "Nei, ne4 dere kan ikke gjøre dette. Det er uvanlig. Vårt folk er annerledes." Og Rut sa: "Følger ikke jeg Jahve som ditt folk?" Og hun sa: "Jo." "Og overholder jeg ikke lovene?" Og hun sa: "Jo." "Derfor er jeg en av dere." Og så bestemte hun at i stedet for å reise alene, for det ville bli en svært hard reise, skulle de reise sammen. Og de reiste sammen. Og de kom hjem. Og da de kom dit, sørget selvsagt alle over at Naomi var uten mann og ikke hadde sønner som kunne bære navnet videre. Hun dro tilbake til hjemmet sitt. De var ikke virkelig fattige, men de hadde ikke så mye penger eller ting å spise eller noe. Og slik levde de en stund.

Og Naomi hadde en slektning som het Boas, som var en ledende mann i sitt samfunn. Han var av Davids hus og svært viktig og en svært rettferdig mann, og god. Og han eide mange marker, og Naomi sendte Rut utpå markene for å sanke, noe som var tillatt. Og sa til henne at dette var en god ting å gjøre, hun visste at det ville vekke oppmerksomhet. For selv om de var fattige, er det å bringe skam over hjemmet, å avsløre seg selv. At de bor i samme by som slektninger og de må

gå til markene og sanke. Derfor ville oppmerksomheten bli trukket mot dem. Hun håpet noe ville komme ut av dette. Eller kanskje, mange sier hun visste om dette og derfor fikk det til å skje.

Men uansett! Så gikk hun ut på markene og sanket, og oppsynsmennene forsøkte å forhindre henne, og hun sa at ifølge loven hadde hun rett til å gjøre det. For det var bladene som var blitt til overs. Og dette kom Boas for øre, og han fant ut at hun var hans slektning fordi hun var gift med hans slektning. Derfor var de i familie. Og han så deres problem og sendte mange matvarer til deres hus slik at de ikke behøvde å gjøre det. Nå var det en annen nærmere slektning som, hvis Rut ville, måtte giftet seg med henne. Fordi det er loven at den nærmeste mannlige slektningen av mannen som dør barnløs, må ta hans kone hvis han er ugift. Og han kunne ikke utstå tanken på at hun var en moabitt og annerledes enn hans familie. Men han kunne heller ikke utstå at Boas kanskje ville ha Rut for seg selv. Derfor var han i en knipe.

Hvis han sa at han ville ta henne til sin hustru, ville han få en som var beslektet og ikke av hans egne. Men hvis han lot Boas få henne, visste han at det var dette Boas ville. Så han kunne ikke bestemme seg. Og derfor ble det gjort en fordring. Fordringen foran dommeren. At han enten måtte akseptere henne som sin hustru eller gi ham sin sandal. Som betyr at handelen er sluttet og de har bestemt at dette skal skje. Det er for at det skal være lovlig at sandalen overrekkes. Og derfor skammet han seg over å gjøre dette foran folket.

Fordi han ikke ville... det kom ikke på tale, selv for å trosse Boas, å ta en hustru som det hadde vært så mye oppstyr rundt. Og hun var fremmed og annerledes, slike ting. Slik levde og vokste de. Det er fra møtet mellom Rut og Boas at Davids hus ble grunnlagt. De er svært viktige. De er mitt folk, deres hus. Og deres sønn var... la meg tenke. Det var... David var deres barnebarn, deres sønns sønn. Og det fortsetter fra der.

Dette var de sju og et halvt minuttene, fortalt uten avbrytelser.

D: Hvorfor er dette din favoritthistorie?

S: Det er historien om min familie. Og det var begynnelsen til vårt hus.
(Slektslinje, familietre.)

D: Var Rut lykkelig med valget, eller sier rullene noe?

S: Ja, hun var lykkelig fordi det sies at, del av det, hun gikk ut og gjorde seg selv kjent for Boas slik at han skulle vite at det var hennes valg. Dette er også en del av alt. Og sammen brøt de brød og det ble avgjort. Og så gikk de gjennom den offentlige opp hevelsen av rettigheter.

D: Vel, hvis hun ikke hadde kommet tilbake med Naomi, ville hun aldri ha møtt ham.

S: Hun ville. Det ville ha skjedd på den ene eller andre måten.

D: Er ting som dette forutbestemt, at mennesker skal være sammen?

S: Hvis det er gjeld som må betales, enten det er på godt eller vondt, må det betales. Og derfor hender disse tingene. Og vi må lære av dem. Og lære ikke å utfordre dem, for det forårsaker mye hjertesorg og mye smerte. Hvis du bare gjør det beste ut av situasjonene og lærer fra dem, er det noe utrolig godt i vente.

D: Bare ikke slåss og gå sammen med det.

S: Ja.

KAPITTEL 15

Moses og Esekiel

MOSES

Historien om Moses var velkjent og viktig for Suddi fordi han var en mester og en lærer i Toraen, som inneholdt Moseloven. Jeg fikk mange biter av denne historien i løpet av tre forskjellige sesjoner. Jeg har bundet dem sammen, og de passer svært bra sammen. De inneholder flere eiendommelige forskjeller enn noen annen bibelsk historie jeg fikk av Suddi, forskjellige, men likevel trolige.

Helt fra begynnelsen var den ulik vår Bibelversjon. På søndagsskolen hadde vi lært historien om babyen Moses som ble født av en hebraisk kvinne og skjult i en kurv i sivet til faraos datter fant ham og oppfostret ham som sitt eget barn i palasset. Det følgende er historien slik Suddi fortalte den.

S: Hans mor var prinsesse av Egypt.

D: Vi har hørt historien at han var født av en hebraisk kvinne.

S: Nei! Han var født med en hebraisk far. (Stemmen hans viste ergrelse.) Det var historien som sirkulerte i senere år for å beskytte henne mot et hebraisk barn og en hebraisk far. Moses var sønn av faraos datter.

D: Hvorfor var dette noe de måtte skjule?

S: Fordi alle hebreerne var slaver i Egypt på den tiden. Selv om Moses var av adelig herkomst, det sies at han var av Josefs hus, han var igjen en hebraisk slave i Egypt. Jeg tror historien var for å beskytte henne, at det ble sagt at barnet ble funnet. Det ble sagt at han ble funnet i elven i en sivbåt. Det er ikke sant.

D: Han ble oppfostret i faraos hus? Skjedde det noe senere som gjorde at han reiste?

Ifølge den bibelske historien ble han ved et uhell en morder da han var voksen. Da farao oppdaget dette, ville han drepe Moses, men Moses flyktet ut i ørkenen for å slippe hans vrede. Igjen var det

S: Han måtte ikke dra. Han oppdaget at hans far var en slave. Og når hans far var en slave, var han også en slave. Og sa han ville leve med sitt folk Det var en del av treningen som skulle tjene til hans beste, slik at han kunne bli i stand til å motstå det som skulle møte ham.

D: Våre historier synes å være litt forskjellige. Vi har hørt at han gikk ut i ørkenen.

S: Han ble sendt ut i ørkenen for å ha våget å elske prinsesse Nefertiti som skulle bli faraos kone. For dette ble han sendt ut i ørkenen. Det var etter at han bestemte seg for å bli en slave. Hvis han fremdeles var prins Moses, ville han ikke ha blitt sendt ut i ørkenen. Ramses visste at Nefertiti elsket Moses og var sjalu. Derfor fastslo han at å sende en ut i ørkenen, var å drepe en. Slik trodde han at han var kvitt Moses. Han visste ikke at Jahves hånd var over ham.

D: Hvordan fikk han vite om sin skjebne hvis han var i ørkenen? (Jeg tenkte på vår historie der Gud snakker til ham fra den brennende busken.)

S: Jeg vet ikke! Jeg var ikke der! Jeg har hørt at han ble oppsøkt av engler. Jeg har hørt at han bare åpnet seg for sitt innerste vesen. Det er mange historier.

Jeg tror mye av det hadde å gjøre med... han kunne bare ikke utstå det. Han var fri og lykkelig, og hans folk var slaver i Egypt.

D: Vår historie sier noe om en brennende busk.

S: Jeg har hørt om den som sier at Gud oppsøkte ham som en brennende busk (sukk" Det høres merkelig ut for meg. Hvorfor skulle Gud brenne en av sine egne busker for å få oppmerksomhet fra en eneste dødelig? Ville han ikke bare si: "Jeg er Jahve, du vil lytte til meg?" Jeg tror Han snakket til Moses' sjel og Moses lyttet. Noen mennesker har svært vanskelig for å fro at noen kan høre Gud inni seg. De må ha et ytre uttrykk for å si: "Ja, Gud har snakket til meg." For å høre Gud, må man bare åpne hjertet og Han er der, i hvert åndedrag og hvert øyeblikk Man må bare lytte.

Selvsagt høres dette for lettvtint ut for at de fleste mennesker kan akseptere det. Jeg spurte om han hadde historien om Rødehavet og om det var den samme historien som vi var vant til.

S: Hvem vet? Mener du da de krysset Rødehavet? Det er sagt i noen fortellinger at havet ble delt, men det er ikke sant. Sannheten var at de bare krysset den. De hadde evnen til å... hvordan sier jeg det? At gjennom tankene og anstrengelsene til alle løftet energien dem rett og slett opp. Slik at ikke en gang føttene deres ble våte, er det sagt.

D: Mener du at de gikk på vannet eller fløt over vannet?

S: Ja. Man kunne si at vannene ble delt, slik at når de tok ett steg, berørte de ikke vannet. (Han ble frustrert over sin manglende evne til å forklare tilfredsstillende.) Å samle energien for å gå på vannet, eller hvordan du enn vil si det, er med naturen. Det er ikke mot naturen. Du rett og slett tvinger, samler energien slik at oveflaten blir fast. Skjønner du? Å dele et hav er totalt mot naturen. Når du gjør noe med energilovene, må du alltid gå med naturen. Å gå imot er å forårsake at noe annet faller ut av sin plass og å forårsake stor skade og stor ødeleggelse. I samfunnet har vi lært å bruke energier slik Med tro er alt mulig. Du må tro.

D:Men det var mange, mange mennesker som krysset sjøen. Tror du alle trodde?

S: Nei. Men tilstrekkelig mange gjorde slik at de greide det, og de andre fulgte etter. Men faraos folk hadde ikke troen eller evnen til å gjøre dette, og derfor, når de tok et steg, gikk de bare... rett til bunns.

Selv om jeg ikke forsto hva som var så åpenbart og enkelt for ham, fortsatte jeg til et annet mysterium som er forbundet med Moses, nemlig Paktens ark.

S: Det er arken med Moses' pakt med Gud, ja. Det er... hvordan sier jeg det? En kanal for kommunikasjon med Jahve. Det er en del av kommunikasjonen. Det er også en del av en energiomformer. Det sies at den inneholdt alle hemmelighetene i verden og Universet.

D: Det er blitt sagt at den inneholdt de ti budene.

S: Bøkene er der, ja, men det er, som jeg sier, en kanal til Jahve. Det er del av noe som en gang var mye større i en annen tid. Og vi fikk lov til å beholde noen av hemmelighetene. Slik kan du lære hemmelighetene om alt. Leviene oppbevarer

hemmelighetene om arken. De er sønner av Aron.

D: Hvor er arken nå? Eksisterer den fremdeles?

S: Den er beskyttet. De (leviene) har beholdt hemmelighetene blant seg. Det sies at den på Babylons tid og senere flere ganger ble tatt av konger og keisere som ville bruke kraften til sin vilje. Og ved å gjøre det, falt deres kongedømmer. Og arken ble igjen skjult mange ganger. Og den er igjen skjult. Det var en gave. Kunnskapene ble gitt til Moses og Aron for å bygge den. Og så innså Jahve at menneskene ikke var klare for den. Og derfor må menneskene beskyttes mot den. Energien var for sterk

D: Kan arken ødelegges?

S: Nei, aldri. Det er bare ved Guds handling og vilje at den kan ødelegges. Den er beskyttet av leviene.

D: Jeg har alltid hørt at arken var farlig.

S: For dem som ikke har rene hjerter og rette hensikter, ja. Den ville drepe deg. Energinivået er så høyt at det kan føre til at hjertet ditt stopper eller at sinnet ditt slutter å fungere. Til ikke lenger å være i kroppen.

D: Er det derfor Jahve tror at menneskene ikke er klare for den? S: Fordi mennesket i mange år forsøkte å få den til å bøye seg for sin vilje, å gjøre hva det ville gjøre. Det sies at den som hadde den, skulle herske over verden. Det er derfor den er sult.

D: Vil menneskene noen gang bli klare for noe som dette?

S: Hvordan skal jeg kunne dømme? Vi kan bare håpe. Det sies at mange mennesker ble drept av dette. En gang var den i det aller helligste i Salomos tempel. Men kraften av den ødela nesten det aller helligste, og den ble skjult derfra også.

D: Tror du Paktens ark hadde noe å gjøre med deres evne til å krysse Rødehavet?

S: Arken var ikke der. Den ble ikke laget før... i løpet av den førti års vandringen. Den ble senere laget til å oppbevare tavlene og papyrene med lovene. Moses laget det ytre, Kobo brakte energikilden som skulle være inni.

D: Folk har endret historiene så mye. Våre historier er ikke de samme som deres.

S: Det sies at hver gang et menneske forteller en historie muntlig, utbroderes den, ja.

Ifølge vår Bibelversjon ble hebreerne, etter at de hadde krysset Rødehavet, ledet av en røyksky om dagen og en ildsky om natten. Suddi hadde aldri hørt denne historien.

S: Det sies at Moses' stav hadde en stor krystall på toppen som glødet. Og dette kunne fortelle... retningen de skulle gå i.

Dette var en annen overraskelse. Ifølge hans historie glødet krystallen når de gikk i riktig retning, og når de avvek fra veien, ble gløden svakere.

S: Det sies at på deler av reisen, da de vandret rundt så lenge, at vandringen skyldtes at Moses hadde mistet troen og begynt å gå i den retningen folket ville i stedet for den veien han ble vist. Han begynte å tvile. At han hadde mistet den

sterke troen som fikk ham til å gjøre det som var blitt gjort. Og dissenterne sa: "Nei, nei, du leder oss feil. Du skal gjøre som vi vil. Vi vil gå her." Og det var da de mistet veien. Så sies det at han ikke lenger kunne utstå kjensgjerningen at han visste at de hadde gått vill og at hans folk døde og led. Og han ba til Jahve at han igjen skulle følge Ham hvis Han bare ville frelse menneskene. Og det sies at Han igjen ledet ham.

Det er også historien om folket som fant mat og vann på mirakuløse måter som fikk dem til å holde ut mens de vandret i ørkenen.

S: Det sies at manna vokste på trærne. De sa det var som brød, som er manna, det er derfor det ble kalt for det. Det er busker i ørkenen som har frø. Når de åpnes, har de noe som er... hvordan forklarer jeg det? Det er svært godt å spise, det opprettholder liv. Det sies at det var av disse de levde. Jeg har aldri sett buskene, så jeg vet ikke. Og der disse buskene var, kunne de slå på bakken med staven og vannet kom slik at de fikk å drikke.

D: Hadde Moses' stav spesielle egenskaper? Den ble brukt til å fremkalle mange undre.

S: Moses fant staven sin. Det sies at den kunne finne vann og ting, men hvilken som helst stav kan det hvis den blir brukt riktig. Det sies at krystallen var noe som var overlevert, mange generasjoner. At Abraham brakte den med seg og at den ble overlevert og overlevert. Og Josef tok den med seg til Egypt, til faraos land. Og deretter var det at fangenskapet startet. Den ble så overlevert fra far til sønn. Det sies at hans far, som var hebreer, ga krystallen til ham da han ble mann. Det sies at han en stund bar den rundt halsen. Det er noe som var Jahves, derfor var den beskyttet.

D: Tror du Moses visste hvor kraftig den var?

S: Jeg er ikke Moses, jeg kan ikke si det. (Vi lo.) Det sies at da Josef først kom til Egypt, at hebreeren ble vist stor ære. Og da de ble så mange, at mange av egypterne ble sjalu. Og mange av dem ble tvunget i trelldom. Og det var fra disse at folket kom som krysset sjøen, som fulgte Moses. Det var disse, deres etterkommere, disse etterkommerne av Josefs folk

D: Hvordan kunne Moses få farao til å la folket reise?

S: Farao var hans bror. De var oppfostret sammen. Han kunne overbeviste ham gjennom forskjellige metoder, og noen sier trolldom. Han kastet landeplagene på dem.

Jeg hadde hørt om Egypts landeplager siden barndommen og alltid funnet dem fascinerende. De står i Annen Mosebok, 7-12. Kanskje dette var en mulighet til å utforske deres betydning ut fra Suddis syn. Det er nevnt ti i Bibelen:

1. Ellevannet forvandles til blod
2. Frosker
3. Lus⁶
4. fluer⁷
5. Kvegpest, som er en dyrepest eller -sykdom
6. Byller
7. Hagl blandet med ild

8. *Gresshopper*
 9. *Mørke*
 10. *Den førstefødtes død (som førte til innstiftelsen av påsken)*

D.: Var landeplagene virkelige?

S: Ja, men mye av det var... Moses var en svært intelligent mann. De siste landeplagene der de sier at himmelen mørknet og vannene ble røde. Det sies at da himmelen mørknet, visste han at oppover elven... han var gjort kjent med vitenen om at vulkanen hadde eksplodert. (Han hadde vanskeligheter med dette ordet.) Og frykten for at vannene ble røde? Han visste at i løpet av noen dager ville dette skje, for oppover eleven er dette fargen på landet. Og hvis dette kom i elven, ville vannene bli røde. Det var gjort kjent for ham. Det var angivelig gresshopper og ting. Jeg vet ikke om alt skjedde. Jeg vet at noen av dem bare ble informert om kjensgjerningen at visse ting skjedde.

D: En svært dyktig mann. Så du tror mye av det egentlig ikke var Jahves vrede?

S: Til den siste, nei. Den der påsken begynte. Den var, ja. Det ble gjort da Jahve lovte at Dødsengelen skulle sendes. Det høres ikke ut som den Gud jeg kjenner, å være hevngjerrig. Men det høres heller ikke ut som den Gud jeg kjenner, å utrydde alle menneskene på Jorden som Han gjorde da han snakket til Noa og ba ham bygge den store arken. Det høres ikke ut som min Gud, men det er det vi er blitt fortalt. Det sies at det var en bylleplage. Det sies at det var en del av døden som rottene bringer med seg. Malingen av dørkarmene, jeg tror det har mye mer å gjøre med kjensgjerningen at israelittene holdt seg sunne, enn at egypterne ble slått ned. Jeg tror de så på seg selv som... immune.

D: Ja, historien forteller at de malte dørkarmene, og dette gjorde at Dødsengelen gikk forbi.

S: Det er det som sies. Jeg har også hørt at de hang forskjellige urter rundt husene.

D: Så du tror det var en sykdom som ble overført av rottene, og at byller var et av symptomene?

S: Ja, det er det jeg er blitt fortalt. Det er det våre lærere tror, at det er en svært stor mulighet.

D: Det skulle bare ramme den førstefødte.

S: Nei, det var ikke bare den førstefødte. Det rammet den førstefødte og halvparten av folket i Egypt. Det sies at da Moses fortalte farao, sa han at det ville ramme hans førstefødte. Det sies ikke at Han ville ramme alles førstefødte. Det sies bare at det var det han så og at det ville skje. Han forsverget det ikke, han bare forutså det.

D: Vår historie forteller at Jahve gjorde det for å få farao til å frigi folket.

S: Jeg tror det hadde like mye å gjøre med Jahve som det hadde å gjøre med mennesket. Men Moses, med litt forhåndskunnskaper kan en mann gjøre mye.

D: Du sa han brukte trolldom også?

S: Det er det noen mennesker ville kalle det, ja. Å være i stand til å se hva som vil skje før det skjer.

D: Du har allerede fortalt oss at det er mestre i samfunnet som har denne evnen. Kunne Moses ha vært en mester som var opplært i dette?

S: Det er svært mulig. Det sies at hans far var en prest av troen, og selvsagt var hans mor prinsessen av Egypt. Han ble undervist av ikke bare hebraiske prester, men også av prestene i Egypt. Han var halvt egyptisk, hvorfor skulle han ikke ha fått slik undervisning?

Det er utrolig hva som kan hende når du presenterer en ny tanke for et åpent sinn. Jeg var plutselig i stand til å se på ting jeg hadde tatt for gitt hele mitt liv, i et nytt lys. Tanken var radikal, men kan det være mulig å forklare Egypts landeplager på denne måten? Suddi sa at elven ble rød på grunn av forstyrrelser oppover elven. Bibelen forteller at vannet luktet ille og at folket ikke kunne drikke av det. Kunne dette ha vært forårsaket av vulkanen som spydde svovel i elven? Enhver landsens beboer kan fortelle at dette naturlige kjemikaliet gjør brønnavann udrikkelig. Og svovelvann kan ganske visst stinke.

Froskene forlot elven og dekket landet. Dette kunne også ha vært forårsaket av endringene som fant sted. Dyr er svært følsomme overfor naturen. Da alle froskene døde, samlet egypterne dem i stinkende dynger. Slik kunne flueplagen ha inntruffet naturlig ved at fluene ble tiltrukket av de døde froskene. Han sa at mørket var et utslag av vulkanen, og dette kan også forklare haglet som var blandet med ild. Dette fenomenet har forekommet under vulkanutbrudd.

Suddi sa at landeplagen som førte til at folket døde og til innstiftelsen av påsken, var en sykdom som var forårsaket av rotter. Dette kan forklare luseplagen, for det er kjent at lopper overfører smittestoffer for pest. Dyresykdommene og byllene som symptomer på mennesker, kan alle settes i sammenheng. Gresshoppeplagen kan ha vært en naturlig hendelse eller en følge av at vulkanen forstyrret atmosfæren. Det er merkelig hvordan alt faller på plass og må anses for mulig, selv om det aldri falt oss inn før Suddi presenterte tanken.

Hebreerne var slaver, og deres boligområde var atskilt fra resten av egypterne. Ved å bli i husene sine til Dødsengelen hadde gått forbi, overholdt de en selvpålagt karantene. De ble holdt unna de sykdomsoverførende rottene og smittede mennesker. Dette er en interessant tanke som kan være åpen for alle typer utdypninger.

D: Når fikk Moses først budene? Var det etter vandringen i ørkenen?

S: Ja, han hadde først hørt Jahves røst, og han ble ledet til Sinaiberget. Og han gikk opp til toppen av fjellet, og det sies at han der kommuniserte med Gud og han mottok disse lovene fra Gud.

D: Tror du han virkelig snakket med Gud?

S: Ja, det sies at han var en annen da han kom fra fjellet enn han som gikk opp. Jeg tror han var svært annerledes. Han var åpen for kunnskaper og mer.

D: Hvordan ga Gud ham budene?

S: Jeg er ikke sikker. De ble skrevet ut. Noen sier de ble skrevet med Guds finger. Jeg tror det er mer som noen av våre folk som skriver rullene. Det kommer ut gjennom dem. Når de skriver på rullene, kommer det bare uten tanker. Jeg tror det var på den måten. De ble skåret ut på leirtavler. (Slike som ble brukt i Qumran av studentene som Øvde seg på å skrive.) Han kom fra fjellet med Guds lover, og det sies at han skinte, at til og med luften rundt ham flimret. Og da han kom ned, hadde de laget en gullstatue til Baal og Durue -fonetisk), og de hadde brutt de fleste av budene allerede. Det sies at han i sitt sinne ovenfor dem slo i stykker

tavlene og måtte så gå og få dem skrevet igjen. Ved å være berørt av Gud og herligheten ved det, kunne han ikke utstå at folket var så lavt. Han kunne ikke forstå det og følte at de ikke fortjente noen ord fra Gud. Moses sies å ha vært kjent for sitt temperament, så det var sannsynligvis sant.

D: Hvorfor laget folket en gullstatue til Baal?

S: Etter førti års vandring i Ørkenen og så plutselig ha tid til å sitte og gjøre hva de ville, ble de litt gale. Folket hadde Aron. Men Aron var ikke så sterk i viljen som sin bror og var mer bøyelig.

D: Var Moses lenge på fjellet?

S: Jeg husker ikke. Jeg tror et år, jeg er ikke helt sikker.

Bibelen sier at Moses var så sint av folkets handlinger at han i tillegg til å slå i stykker tavlene, forårsaket at tusener av hans eget folk ble slått i hjel i et raseriutbrudd. Suddi var ikke enig. Han sa at Moses' sinne fikk utløp da han ødela tavlene.

S: Han hadde ingen myndighet over dem. De var selvstyrte. Han skrev igjen tavlene. Jeg vet ikke om han gikk tilbake til fjellet for å få dem. Men denne gangen var folket mye mer dempet. Og de fant senere landet de var blitt lovt. Det sies at Moses ikke fikk lov til å komme inn i landet, men døde før. Det var fordi han tvilte og fulgte ønskene til de andre. Da det var tvil og han stoppet å følge veiviseren (krystallen) som Jahve hadde gitt ham. Han viste ovenfor seg selv at han ikke var forberedt enda, at han trengte mer tid. Det var en ny generasjon som gikk inn. Det var ikke dem som vandret rundt i Ørkenen. Jeg tror Aron var den eneste av de opprinnelige som gikk inn. Det er mange historier om Moses, han var svært vis.

ESEKIEL

Mye er blitt skrevet om Esekiel og hans underlige visjon, så jeg tenkte det ville være en god bibelsk historie å spørre Suddi om. Men jeg hadde følelsen av at han kan ha blandet sammen historiene om Esekiel og Elias, enten fordi de er like eller kanskje originalene var mer like enn våre versjoner.

S: Esekiel. Det er navnet til en av profetene. Hans historie er i noen av rullene. Esekiel var en profet og en vis mann og en av lærerne. Han var underlig" han levde for seg selv mesteparten av sitt liv og hadde få elever. Og det sies at senere i livet ble han fortalt at han ikke skulle dø, fordi han skulle bli tatt direkte til Gud. For meg høres dette meningsløst ut. Selv om det sies at han ble oppsøkt av noen av de andre og tatt med, tror jeg ikke disse er av Guds folk

Jeg forsto ikke hva han mente med "andre".

S: Det er andre som ligner oss, men de er ikke det samme. Det var av dem han ble oppsøkt. De er ikke av Jorden, de er fra et annet sted, men vi er ikke fortalt hvor. Vi er bare fortalt at så langt tilbake som man kan huske, har det vært besøkende. Og noen mennesker er mer velsignet, mer utvalgt, hva som helst. Jeg er ikke sikker på hva kvalifikasjonene er. Men noen blir oppsøkt og noen, igjen,

tatt med. Men noen blir her for å snakke om opplevelsen. Det sies at hans følgesvenner fortalte om hans avskjed i en... jeg tror de brukte uttrykket "ildvogn". Det kan ha sett ut som en ildvogn for dem, men den lignet mer på en av de gamle flyvende maskinene enn en vogn. Den kan ha spyttet ut ild, jeg vet ikke. Det var forskjellige typer.

Kanskje forfatterne som har spekulert på om Esekiels visjon var en UFO, ikke var så langt fra sannheten likevel!

S: Og han dro. Enten han bestemte seg for å dra med dem eller om de bare bestemte seg for at de ville ha ham, jeg vet ikke. Det sies at han ikke er hørt fra igjen. Jeg har ingen muligheter til å vite. Jeg er ikke helt fortrolig med denne rullen, det er ikke en av lovene. Jeg har hørt om den og lest den da jeg bare var et barn.

Jeg var nysgjerrig på hva han mente med de gamle flyvende maskinene. utsagnene.

S: For svært lenge siden fantes det maskiner som var bygd og som gikk gjennom luften som fugler. Kunnskapen ble lært og de brukte den. For det meste er den tapt nå, etter hva jeg forstår. Det er fremdeles noen av folket, mestrene, som har kunnskapen, men den brukes ikke. Kunnskapen er i biblioteket. Det er en del av undervisningen i mysteriene. Det er rett og slett bedre ikke å bruke den.

D: Vet du hvilken kraft disse maskinene ble drevet med?

S: Nei, jeg vet ikke. De brukte noe til sentral fokusering. Annet enn det... igjen, dette er ikke mitt studiefelt. Jeg vet bare litt fra det jeg har snakket med andre om. Det sies at babylonerne hadde kunnskapen i de tidligste tider. Jeg vet ikke hvor sant det er. Folket som ga kunnskapen til oss, var Kabo. Det var før evnen til 4 tale med andre ble avbrutt at Kabo hadde evnen til å gjøre dette. De hadde mange store ting, men evnen til å bruke dem var borte. Eller om ikke borte, bestemte de at det var bedre ikke å bruke den fordi den hadde ført med seg så mye skade og ødeleggelse.

D: Hvis ditt folk har kunnskapen, kunne de lage disse flyvende maskinene hvis de måtte?

S: Hvis det var nødvendig, sannsynligvis ja. Jeg er ikke en ingeniør. Jeg vet ikke.

Ha ga en beskrivelse av dem: "De var laget av forskjellige ting. Noen var laget av tre, andre var laget av metaller, bronse, gull og egne metallblandinger. Noen var svært små og noen var ganske store."

Jeg antok at de ble brukt til reiser, men jeg ble overrasket igjen da jeg spurte ham om hensikten med dem. Han svarte nonchalant.

S: De brukte dem i krig. De ble brukt til reiser også. Men den egenskapen de anså for den mest betydelige, var egenskapen til å beseire en fiende fra lang avstand, ved å bruke disse.

D: Hadde fiendene samme type maskiner?

S: Ikke alle. De fleste av dem hadde ikke.

D: Sier deres historie hva som hendte da kunnskapen ble fjernet?

S: (Svært rolig) Verden ble ødelagt. En naturkatastrofe. Jeg vet ikke helt sikkert hvilken type. Det var som om naturkreftene gjorde opprør og Jorden eksploderte.

Han sluttet aldri å sjokkere og forundre meg med disse uventede

D: Tror du det var forårsaket av krigen som ble utkjempet med disse maskinene?

S: Jeg vet ikke. Jeg var ikke der.

Han sa at Kabo var noen av folkene som var involvert i krigen, men han kunne ikke huske hvem noen av de andre var. Jeg lurte på om slåssingen var begrenset til bare en del av verden.

S: Nei, de slåss i mange områder. Det var stor uro.

Dette ga meg en svært ubehagelig følelse. Det lød for likt det som foregår i verden i dag. Kan historien gjenta seg selv? Han sa at etter ødeleggelsen begynte Kabo å vandre, slik at ikke alle ble utslettet.

S: Nei, men de som ble igjen, var forhåpentligvis svært mye klokere. For de hadde fått kunnskaper de fikk lov til å beholde, og evnen til å gjøre dette. Forutsatt at de ikke brukte dem igjen til å ødelegge seg selv og andre. Det var forbudt. Kunnskapene er bevart i håp om at det en dag vil være mulig å bruke dem trygt.

D: Hvordan unnslopp disse folkene?

S: Jeg vet ikke. Historien er uklar. Det fantes kunnskaper om at det ville skje. De ble sendt ut før ødeleggelsen begynte. Bort fra der ødeleggelsen startet.

D: Tror du noen noensinne vil finne noen av disse flyvende maskinene?

S: Det er mulig. Metall varer lenge. Det må være noen av dem noen steder.

D: Tror du noen noensinne vil finne noen av deres byer?

S: Jeg vet ikke. Det er ikke noe bestemt sted vi er blitt fortalt de er fra.

Å spørre om den bibelske historien om Esekiel ga en bonus jeg ikke hadde vært forberedt på.

KAPITTEL 16

Skapelsen, katastrofen og Kaloq

SKAPELSEN

Da Suddi fortalte meg historien om Adam og Eva, nevnte han historien om verdens skapelse. Jeg bestemte meg for å få ham til å utdype dette.

S: Tilblivelsen, ja. Det er ikke fra Toraen, det er fra før. Det sies at i begynnelsen var det bare mørke. Alt var mørkt og der var en intethet. Og da Gud så dette, bestemte Han at noe måtte gjøres for å fylle denne intetheten. Det var ingenting der, det var tomt. Og Gud sa at det må være noe der, for det er tomt og jeg er tom. Slik var det at alt dette kom ut av Ham selv, for da det ble bestemt... det ble Øyeblikkelig noe der, massene. Det var som store skyer som ble formet og kom sammen slik at de ble til essens. Og det fortsatte en stund. Utviklingen av disse tingene som senere skulle bli, ja, stjernene og planetene. Det var del av Gud. Bestemte kropper ble utviklet, planeter og stjerner og forskjellige ting. Og det ble sett på som godt. Men igjen var det en tomhet, en følelse av ikke å være hel. Så Han besluttet å anbringe vesener der. Og det var mange beslutninger som måtte tas om hvordan de skulle se ut. Mange forsøk og endringer, og til slutt valgte han dyrene Han ville skulle være der.

D: Var det noen som hjalp Ham med å ta beslutninger, eller gjorde Han det selv?

S: Det var de andre. Elori, helheten, alle. Jeg fremstiller det ikke så veldig godt. (sukk) Det er ikke Elori, det er Elorhim, de er alt. I essens, alt, alle samlet.

D: Jeg har alltid sett på Jahve som en individuell...

S: (Avbrøt) Jahve er... Han er vår, Han er for oss som de andre er for andre. Han er det individet som er interessert i og opptatt av Oss. Det er andre... guder, som du kaller dem. Andre vesener som hjalp og arbeidet med Jahve. De er hele, de er sammen. De er del av en helhet. Som én, men atskilt. Hver av dem har sine oppgaver, men når det gjelder ting som de må gjøre sammen, gjør de det som én. Når de er sammen, er det en helhet, en fullstendighet, som er der. Ved noen anledninger kan de arbeide sammen. Men da beslutningene ble tatt om hvem som skulle ta seg av hvilket område, holdt de seg mer for seg selv enn de gjorde før.

Konseptet om En Gud over alt er urokkelig. Suddi sa at Jahve var del av Elorhim, men var ikke over dem. De trengte ikke noen over seg. "De ér." Hver hadde sitt eget område, så og si, men de arbeidet også kollektivt, sammen, når det var nødvendig.

D: Er Jahve først og fremst opptatt av vår planet og vårt solsystem, eller bare vårt folk?

S: Alt. Vår galakse.

Det vanskelige konseptet han forsøkte å uttrykke, var fremdeles forvirrende for meg, så jeg skiftet emne og spurte om beslutningene som ble tatt om hva som skulle være på planetene.

S: Det var mange ting som var blitt endret. Mange ting ble satt der og bestemt at det ikke var helt. Det var ikke fullstendig og endringer ble gjort. Derfor var det ikke mer. De måtte se hva som kunne passe og være helt og være fullstendig der.

Det hørtes ut som eksperimentering. De forsøkte forskjellige muligheter, og hvis det ikke fungerte, ble det ødelagt.

S: Eller de ble endret, ja. Noen av dem hadde riktige tanker, men ikke perfekte. Derfor ble de endret og skapt annerledes. Og da Han så at de var gode, var det et stort ønske blant Hans barn å finne ut hvilke erfaringer som var der.

D: Hva mener du med Hans barn?

S: (Han hadde vanskeligheter med å finne forklarende ord.)

...Englene. Åndene som ble skapt i det øyeblikket da... Du forstår, i det øyeblikket da det var ingenting og så ble noe, ble deler av dem skapt som var mindre vesener av lys og essens. Det ble skapt i det øyeblikket.

Som om idet alt ble skapt ut av intetheten, var det slikt et voldsomt energiutbrudd at små gnister fløy av sted, og disse små gnistene ble de individuelle sjelene eller, som han kalte dem, "engler". I så henseende er vi alle skapt samtidig.

S: Og disse var noen som var nysgjerrige og bestemte at de ville se hvordan det var å leve i denne tilværelsen. Jorden var ikke gold, det fantes liv og ting. Trærne var skapt og vannet og landene var bebodd og... vi kunne fortsette for alltid med det som var blitt gjort på den tiden og før de i det hele tatt kom. Alt var i en tid av "la oss se hva vi kan skape og hvor vakkert vi kan gjøre det". Og det bare fortsatte over lang tid.

Dette skjedde åpenbart etter at Jorden var skapt og liv opprettet. Dyreriket var allerede velutviklet og primitive mennesker eksisterte da åndene ble nysgjerrige og ville forsøke dette nye eksperimentet.

S: Det fantes vesener på Jorden. Disse var hva sjelene en gang trådte inn i med sitt vesen. I kroppene som lignet disse da den var fullendt, da det til slutt var avgjort at dette var hvordan den skulle være. Først kom noen få om gangen, de eventyrlystne og nysgjerrige. Så ble det flere. Snart var Jorden tett befolket, og dette var noen av tidene da det var stor vondskap her. For tilværelsen i disse kroppene hadde fordervet dem slik at de ikke lenger var perfekte og hadde problemer og mangler og ting.

D: Vel, da Elorhim satte disse åndene på Jorden, ga de dem tillatelse til...

S: (Han avbrøt ettertrykkelig.) Åndene ble ikke satt her. De ble gitt tillatelse til å erfare det. Det var deres valg. Det var aldri en tvang. Ting var svært vakre en stund, så lenge de ikke var jordbundne. I svært lang tid kunne de forlate kroppen med viljen, så de forskånet den fra å bli fordervet. Da de hadde tillatelse til å forlate kroppen, ble kroppen etterlatt i en stand der den kunne puste og fortsette å eksistere. Og så samtalte de med de andre åndene som ikke hadde hatt disse

jordiske erfaringene, de så hva de var og hvor vakkert det var og ble igjen dette, skjønnheten og tingene. Det var da de mistet denne kommunikasjonen og denne evnen til å kommunisere med de andre, å vite hva de virkelig var, at de endret seg. Det var da de mistet denne evnen at de begynte å endre seg og bli misdannet.

D: Hvis kroppen er misdannet, er det en negativ kraft som denne kroppen må ta seg av?

S: Nei, nei. Det har ikke å gjøre med det. Noen mennesker som er misdannede, er svært vakre. Kanskje de vil forbedre seg fordi de er handikappede. Kanskje de ikke kan bruke en arm og de må kompensere og bli større av det. Og folk som blir større av det, er så mye vakrere og nærmere det perfekte enn dem som bare sitter og sier: "Å! Jeg har denne armen! Å, hjelp meg, hjelp meg!" Forstår du?

D: Ja, de må arbeide hardere, men de vokser på grunn av det.

S: Vokser så mye mer, ja, hvis de greier det.

Vi forsto nå at han ikke mente en misdannet fysisk kropp, men en misdannet eller fordervet ånd.

D: Levde mennesker lenger på den tiden?

S: Hvorfor ikke? Fordi hver gang du forlot kroppen, ble den ladet opp på nytt og mer energi kunne komme inn i den, derfor forlot de bare kroppen når det var deres valg. (Døde?)

D: Det å forlate kroppen, ligner det våre søvnperioder?

S: I noen grad. Dette er mennesker som, når de sover, er i stand til å gjøre disse tingene. Det er noen som enda gjør det med viljen. Det er en stor, stor egenskap. Det er ikke helt det samme. Det er annerledes. Det må være mer kontroll.

Det hørtes ut som ut-av-kroppen-opplevelser. I de tidlige tider forynget dette kroppen, og slik levde kroppen mye lenger enn våre i dag.

D: Da Jahve og Elorhim skapte, skapte de liv bare på én planet, vår?

S: (Han avbrøt indignert.) Nei! Det finnes mange i hans område, sies det. De skapte liv på forskjellige måter, ja. Det sies at månen en gang hadde atmosfære og var levende, og den er nå ødelagt og død. Jeg kjenner ikke mye til dette, jeg har bare hørt om det.

D: Hvis det finnes liv, er det noensinne noen fra en planet som besøker en annen?

S: Hvis erfaringen er gagnlig for dem, har de tillatelse til å gjøre det. For det meste, hvis de er farlige for andre, har de ikke tillatelse til å... hva skal jeg si?... ja, kommunisere.

D: Hvilke folk anses for farlige?

S: Folk som vil ødelegge seg selv, er farlige for andre. Menneskeheten har gjort det! Mennesket har ødelagt seg selv mange ganger på forskjellige måter. Gud har nesten utslettet alt som var, på grunn av grusomhetene mennesket utførte. Mennesket dreper. Dyr dreper ikke dyr med unntak av visse årsaker. Det er mennesket som dreper et annet menneske uten grunn.

D: Vi har alltid hørt historiene om at Jahve ødela menneskeheten. Tror du det var menneskets verk?

S: Er Gud så dømmende at Han ville ødelegge til og med den uskyldige? Nei. Det er noe som skjedde på grunn av mennesket. Er det ikke lettere å legge skylden på Jahve enn selv å påta seg den?

D: Kan du gi oss et eksempel på en gang menneskeheten ødela sin verden?

S: Det sies at det er derfor Kabo vandrer, fordi verden ble hevet og endret. Det finnes mange metoder for bruk av energier og krefter som jeg ikke forstår, men de er ikke mindre virkelige av den grunn. De ville bruke kraften til sine egne selviske formål og metoder. Det var mennesker som søkte for selvet og det som ikke nødvendigvis var godt for dem, nytelse, forskjellige slike ting. De tilintetgjorde seg selv og forårsaket at de selv ble tilintetgjort. Ved å bruke mer energi enn det som var fornuftig, ved å bruke det til formål som ikke var godt og forstyrret den naturlige balansen i naturen. Jeg vet det ble skapt et tomrom, og der det er handling, må det også være noe som følger. Så da de tok og tok og tok, måtte det være noe som dro tilbake. Da Jorden dro tilbake sin kraft, måtte det skje en stor ødeleggelse. Og det var denne kraften som forårsaket Ødeleggelsen.

D: Så du tror det var en naturlig ting, snarere enn noe de forårsaket?

S: Ja, men det var noe de hadde skapt. De gjorde det, fordi de var blitt advart. De var blitt fortalt at dette ville skje, og derfor brakte de det over seg selv.

Dette får en til å undres på om det kan ha hatt noe å gjøre med økologiske og miljømessige problemer.

NOA

Den bibelske beretningen om Noa og hans ark har alltid vært en av mine favoritter, og jeg var nysgjerrig etter å høre hva han ville si om den.

S: Ja, om oversvømmelsen som kom? Den er full av håp, det kan være derfor det er en favoritt. Det er en som viser at det skal fortsette, uansett hvor mørkt det ser ut. Det sies at Noa var en stor person, en svært god mann. Og Gud så dette og var fornøyd, for Han visste at han hadde bevart det som var godt og riktig, og alle sønnene hans fulgte Jahves veier.

D: Hvorfor forårsaket Jahve en stor oversvømmelse?

5. Igjen tror jeg det var mer et utslag av stadig kamp mot Jorden. Jeg har også hørt at dette muligens skjedde i tiden før alt var bebodd. Eller omtrent på samme tid som kraftekspløsjonen. Det kunne føre til at dette skjedde. Hvis sjøene forandret seg, ville ikke vannet da bare være tilbøyelig til å gå overalt på mange måter, regn eller forskjellige slike ting? Jeg tror ikke alt dette kom av førti dagers og førti netters regn. Det kunne ikke skje. Det kan ha regnet i hele denne tidsperioden, men jeg tror det hadde noe å gjøre med endringen av landet som var der, slik at sjøene steg på et sted 'og sank på et annet. Jeg tror det på den tiden var andre endringer, like mye som regnet, som forårsaket oversvømmelsene. Og det sies at Noa tok, la meg tenke, sju rene og... to urene. Dyrene som ble tatt, var sju rene og to urene. Hvis et dyr ikke var... hvis du ikke kunne spise det, da ble det bare tatt ett par, slik at det kunne bli andre senere.

Jeg ba om en forklaring på rene og urene dyr.

S: La meg tenke... Det sies at de rene er dem med kløyvd hov som tygger drøv. For hvis de har bare det ene og ikke det andre, er de ikke rene. Slik svinet har kløyvd hov, men ikke tygger drøv, derfor er det urent. Oksen har begge deler, den kan slaktes og spises. Fåret som også har begge deler, kan spises. Men kamelen, selv om den tygger drøv, har ikke hover. Den har snarere puter. De er kløyvd, men er helt forskjellige, og derfor spises de ikke. Hesten har ingen hov som er kløyvd og er derfor uren, og eselet. Noa ble bedt om å ta sju rene, slik at det skulle være mat, og dyrene som ble spist, kunne videreføres (de ville forplante seg) slik at de ikke skulle sulte. Han hadde laget en stor... (Han hadde vanskeligheter med å finne ordet) ark som han hadde fått dimensjonene til. Jeg husker ikke disse. Dyrene ble kalt og de kom, og valgene ble gjort og de ble tatt om bord. Og alle lo selvfølgelig fordi jeg mener, han bygde denne store båten midt i ørkenen. Og de sier: "Du er gal." Men han forteller dem, han sier de blir advart fordi Jahve har snakket og Han skal gjøre Sin vrede kjent. Og dette, selvfølgelig, de lo av ham fordi han fortalte eventyr og ting.

Du forstår, de kunne ikke forstå at de gjorde dette. At det ville skje på grunn av dem. Og de ville ikke en gang forstå at det ville skje hvis Gud hadde forordnet det. De valgte å overse det, selv om de var blitt advart. Noa tok sine sønner og sin kone og sønnenes koner og deres barn. Han tok alt det var plass til, som var der. Forsyninger var sørget for. Korn var lagret og forskjellige slike ting. Det sies at han var der ute i omtrent to månedreiner. Seksti dager... nei femtiåtte. (Her igjen viste han bruken av en månekalender.) Det var tegn. Først ble duen sendt ut og den kom hjem igjen. Og den andre gangen ble en kråke sendt ut og den kom ikke tilbake, og fra det antok de at den hadde funnet noe. Og igjen ble duen sendt ut og den kom tilbake med en del av en busk, jeg er ikke sikker på hva, og den kom tilbake til sin make med den. Slik visste de at den hadde funnet land. Og de fant dette punktet, det var en svært høy topp, og kom i land. Så begynte de byggingen av sivilisasjon. Det første de gjorde, var å takke Jahve for at de var blitt spart, for det var ødeleggelse overalt rundt.

Jeg lurte på hvorfor den betydningsfulle regnbuen enda ikke var nevnt i historien.

D: Skjedde det noe annet da som var viktig?

S: Hams barn ble kastet ut på grunn av noe. Jeg husker ikke, han gjorde noe som vakte Noas mishag.

Hvor er min regnbue? Jeg kom med antydninger om at Jahve ga dem et tegn som løfte om at Han aldri ville gjøre dette igjen, men Suddi hadde ingenting om det i sin versjon av fortellingen. Til slutt sa jeg det rett ut.

D: Jeg ser at våre historier er litt forskjellige. Vi har historien om regnbuen. Da arken landet, satte Jahve regnbuen på himmelen og sa: "Dette er mitt løfte. Jeg vil aldri gjøre det igjen."

S: Det høres svært vakkert ut, men jeg kjenner ikke til det.

D: Du har ingen historier om hvor regnbuen kom fra?

S: (Han lo.) Den var her! Jeg vet ikke, jeg har aldri spurt. Noen sier det er et

tegn på at Gud er fornøyd, at Jahve smiler. Det er svært vakkert.

Men jeg husker hvorfor oversvømmelsen skjedde. Det var del av den tiden da mennesket var rammet slik at det ikke lenger var i stand til å snakke en-til-en med alle. Denne kunnskapen var tapt og den var avstengt. Og derfor var det stor forvirring i verden. De snakket til en som én, å tenke var for den andre å vite. Og dette var tapt, denne egenskapen, på grunn av det de gjorde. De tenkte, de fortalte hverandre: "Hvis vi gjør denne store tingen, kan vi bli så store som Jahve og finne veien til å bli enda større, å få mer makt." Og på grunn av dette hadde den (egenskapen) gått tapt og forvirringen oppsto. Jahve fjernet denne egenskapen, og mennesket ble slått målløs fordi det aldri hadde måttet kommunisere med andre på noen annen måte, og det var et stort tap. Så lærte det å snakke med munnen, med ord. Før dette var det ikke nødvendig.

Denne historien hørtes kjent ut. Kanskje det var derfra historien om Babels tårn kom og den antatte meningen med den. Tap av telepatiske evner på grunn av misbruk.

D: Før denne egenskapen gikk tapt, kunne de kommunisere med mennesker over lange avstander?

S: Ja, det var som om de var med deg. Den ble fjernet fordi mennesket var stolt og gjorde mange ting som det ikke... det undergravde naturlovene. Og slik forårsaket det stor ødeleggelse. Og den gikk tapt på grunn av dette. Det sies at selve Jorden eksploderte, som om den spydde mennesket fra overflaten.

Jeg lurte på om denne katastrofen var den samme som Suddi hadde nevnt før, og som var forbundet med Kabos vandring.

S: Jeg vet ikke. Du forstår, våre kunnskaper kommer til oss i biter og stykker og stumper, og vi må sette det sammen her og si: "Vel, hva er dette?" Og derfor er ikke alle trådene hele. Og det er det vi forsøker å gjøre. Vi forsøker å gjøre alt helt og sette det sammen.

D: Sette alle bitene sammen og se om dere får hele historien. Det er derfor jeg er interessert. Du vet, når bøker endres fra et språk til et annet, blir mange ting tilføyd og fjernet.

S: Noen ganger er det meningen.

D: Det er derfor vi er nysgjerrige, fordi våre bøker er skrevet forskjellig.

S: Hva mener du? Disse bøkene... hva er disse? Hvorfor skulle det være så forskjellig hvis det er antatt å være som Toraen, som er Guds verk? Hvorfor skulle det være forskjellig?

D: (Jeg måtte igjen tenke fort.) Vel, du forstår, i den tiden jeg lever i, snakkes forskjellige språk. Og hver gang de endrer noe fra et språk til et annet, endres ordene og meningen endres. I vår... hva ville du kalle det...? oversettelse? Det er å ta noe fra et språk og...

S: (Han avbrøt meg) Og sette det inn i et annet, ja, ja. Kanskje noe har å gjøre med personen som skriver det også?

D: Kan være. Du forstår det, for dere har andre språk i din tid også.

S: Ja, folket snakker ikke lenger ett tungemål. Det er på grunn av den store skaden mennesket forårsaket.

D: Noen mennesker der jeg kommer fra, har misforstått begreper.

S: Det sies at hver gang en historie fortelles, blir den lengre.

D: Og mange feil gjøres når den gjenfortelles. Det er mye å lære, er det ikke?

S: Å stoppe å lære er å dø.

OVERVÅKERNE OG KALOO

Suddi hadde allerede fortalt at mye av deres kunnskaper var overlevert fra de mystiske Kabo. Men jeg lurte på om de også kunne ha kommet fra andre kilder. Dette var et tema Harriet var svært interessert i. Med den beskyttelsen Suddi hadde rundt visse sider ved samfunnet, var det en mulighet for at vi ikke ville få noen opplysninger, men jeg mente det var verdt et forsøk. Vi snakket med ham som en eldre mann.

Harriet: Har du eller ditt samfunn noen gang hatt kontakt med vesener fra andre verdener eller andre planeter?

S: Ja.

Dette var en overraskelse, fordi spørsmålet bare var et slag i blinde. Da det samme spørsmålet var blitt stilt til barnet Suddi, forsto han ikke hvordan det var mulig å komme fra lyspunkter.

S: Det er de av overvåkerne som vokter det vi gjør. De er tilfreds med våre forsøk på å ta vare på kunnskapene, å få i stand fred.

Svaret hans var svevende. Han sa de ble kontaktet på forskjellige måter. Noen ganger kunne det være personlig. Hans påpasselighet kom sterkt tilbake da jeg spurte om de noen gang kom til samfunnet.

"jeg vil ikke snakke mer om det! Det er ikke et emne som skal diskuteres!"

Hver gang dette skjedde, var det nytteløst å fortsette å stille spørsmål om emnet. Hans beskyttelsestrang vant alltid over Katies svar på mine spørsmål. Noen ganger fikk jeg svar ved å bruke en annen ordlyd eller ved å gå helt rundt spørsmålet. Men han diskutere aldri emnet igjen. I hvert fall ikke mens han var i live.

Når en klient er i den åndelige tilstanden, i den såkalte "døds" tilstanden mellom liv, har jeg fått mange opplysninger. Mesteparten av det vil foreligge i en annen bok. Jeg fremstiller bare det som er relevant her. Da Katie var i denne tilstanden etter Suddis død, tenkte jeg det var et gunstig tidspunkt å spørre om overvåkerne. Han var aldri fullt så reservert i den tilstanden. Jeg sa jeg ville ha svar på ting han ikke kunne diskutere fordi det ikke var tillatt i hans kultur.

K: Det er fremdeles mange ting som ikke kan gjøres kjent nå.

D: Som aldri kan bli gjort kjent?

K: Nei, bare i øyeblikket. Det er mange kunnskaper som er oppnåelige, men det er også ting som må beskyttes.

D: Ja, jeg kan forstå det. Men jeg mener det er noen ting som er tilstrekkelig viktig til å gis til mennesker.

K: (Ettertrykkelig) Men det er ikke opp til deg å avgjøre hva som er viktig. Men hvis det er tillatt, skal jeg svare.

Jeg kunne forstå at han var beskyttende mens han levde, fordi det var ting han hadde sverget å beskytte. Men jeg trodde ikke jeg ville møte en beskyttende holdning også på den siden.

K: Det ligger større fare i kunnskapene som alle deler på denne siden, hvis de er i hendene på de fordervede på deres side.

D: Har du noen gang hørt betegnelsen "overvåkerne"?

K: Ja, overvåkerne er de utenfra, fra andre verdener, som har vært her på Jorden så lenge man kan huske. De har studert menneskeheten som en helhet og forhåpentligvis... De vil at vi skal lykkes. De vil at vi skal finne den riktige veien. Men de er der, kanskje i tilfelle den ikke blir funnet.

D: Så det er liv i andre verdener?

K: Og hvorfor ikke? Har du den vrangforestillingen at i hele Universet er dette Guds eneste punkt med liv? At Han skapte alle himlene og alt som er og bestemte at denne øyeblikkets, ubetydelige planeten var den eneste han ville skape liv på? Det ville være den største vrangforestillingen som fantes.

Etter at han hadde roet seg ned, ba jeg ham fortsette med overvåkerne. Han snakket svært veloverveid.

K: Overvåkerne har de høyeste intensjoner. De vil ikke skade noen. Jeg sier ikke at det ikke finnes dem som ikke har samme høysinnethet. Det finnes andre. Men overvåkerne er vår egen beskyttelse og, mer eller mindre, sikkerhetsventil. Hvis vi holdt på å tilintetgjøre oss selv fullstendig, ville de ha forsøkt å forhindre det med alle mulige midler. For hvis vi tilintetgjør Jorden, vil ikke det gi gjenlyd i hele Universet? Du kan ikke tilintetgjøre et legeme og unngå ekko... for alltid.

D: Inkarnerer noen av overvåkerne noen gang på noen av planetene?

K: De har antatt former som kan betraktes som menneskelige, ja. De har gjort det mange ganger i vår verden. Men man skal være et svært spesielt menneske for å bli oppmerksom på dem. En som er svært åpen for påvirkning, for utstrålinger fra dem. For etterligningene, som det er, er svært gode. Vesenene, formene de antar, er etterligninger. De er ikke egentlig mennesker. Men det finnes også dem som antar former som mennesker anser for mer normale. De har kropp, ja. De er ikke der at de bare er energivesener. Det finnes dem som er, men de er ikke blant overvåkerne.

D: Så de fødes ikke inn i en kropp som en baby, som mennesker gjør?

K: Det har vært ånder blant overvåkerne som ble født inn i kropp, men da er de like menneskelige som deg, med en mer høysinnet sjel kanskje.

D: Du nevnte energivesener, er de annerledes?

K: Ja, de har overkommet behovet for en fysisk kropp.

Jeg har sett betegnelsen "lysvesener" i mange bøker. Han sa det kunne være en annen betegnelse på dem.

K: Noen av dem er sjeler som aldri forlot Guds side ved tilblivelsen. Noen av

dem har igjen oppnådd den perfektjonen. Noen er fra andre verdener som er bortenfor den menneskelige forståelseevnen. De har kommet så langt i utviklingen at de ser på oss slik et menneske ser på en amøbe.

D: Tror du vi noen gang vil oppnå en slik utvikling?

K: (sukk) Ikke med de nåværende veiene.

D: Ærer disse andre også Jahve?

K Alle ærer Jahve! Gud er alt og alt er Gud!

D: Er det en spesiell måte overvåkerne hjelper på?

K: Hvis de påvirker en person, kan han kanskje påvirke... til og med et land. Da har de gjort godt. De har fullført sitt formål. På den måten hjelper de med å beholde freden. Hjelper med å... hvordan sier jeg det?... beholde balansen, så og si, intakt.

D: Har de ånder slik som du og jeg?

K Alle ånder er det samme.

D: Vet du hvilke andre verdener de kommer fra?

K: De kommer fra flere grupper, men det er ikke kunnskaper jeg har anledning til å gi videre.

Han ble åpenbart sensurert fra den siden også. Men han innrømmet at de var fra vår galakse, men ikke fra vårt eget solsystem. De har overvåket Jorden siden mennesker ble plassert på den. Jeg spurte om noen mulige livsformer i vårt solsystem.

K: Ja, det finnes annet liv her enn oss, men kanskje ikke alltid i livsformer slik du ser på det. Noen er ånder. Men det finnes steder her der det er begynnelse til liv.

Jeg forsøkte å ta ham til rundt år 70 e.Kr. slik at han kanskje kunne se og fortelle meg hva som hendte med Qumran. Det ble antatt ødelagt i år 68 e.Kr., og jeg tenkte jeg ville finne ut om dets skjebne. Men da jeg tok ham dit, var han på hvilestedet og forsøkte å glemme alt.

Når folk har gått over, går de ofte på skolene som finnes der. Men hvis de har hatt en rekke spesielt vanskelige liv og ikke vil gå på skole da, drar de til hvilestedet en stund. Når en person er der, høres han svært søvnig ut og vil ikke kommunisere. Dette stedet ble også nevnt i min bok *Conversation With A Spirit*. Ånden vil bare hvile og sove og ikke bekymre seg med noe. Jeg har hatt mennesker som har oppholdt seg der i noen år eller noen hundre. Det avhenger av hvor hektisk deres siste liv var eller hva de forsøker å glemme. Tid betyr ikke noe mer der enn tid betyr når de går på skole. Men når de er på hvilestedet, er det nytteløst å stille spørsmål.

Derfor forsøkte jeg en annen taktikk denne gangen, fordi jeg var nysgjerrig etter å finne ut hva som hendte med Qumran. Jeg tok Katie til tiden like før hun/han dro til hvilestedet. Noen ganger når en person har gått over, har han evnen til å se fremtidige hendelser hvis han vil. Kanskje hun kunne se fremover for meg.

D: Fra ditt synspunkt kan du se mange ting som kommer til å skje. Du var så nært knyttet til samfunnet så lenge. Jeg lurer på om du kan se hva som kommer til

å skje med Qumran?

K: Mange skal utryddes, og det skal overfalles av romerne og plyndres. For dets behov er forbi.

D: Vet esseerne at dette skal skje?

K: Ja, og det er deres valg å bli. Hemmeligholdelsen av kunnskaper ble påbegynt for mange generasjoner siden. Mye av kunnskapene er skjult. Kunnskapene som ikke skal falle i andres hender før tiden er inne til å grave dem opp på et senere tidspunkt. De skal avdekkes når det er tid for kunnskapene.

Det skjedde da rullene ble funnet i flere grotter. Bokstavelig talt "gravd opp", slik han sa det ville skje. Men hva med de andre viktige tingene som ikke er blitt funnet? De mystiske gjenstandene i biblioteket: modellen, stjernekikkene og krystallen? Han sa det var meget mulig at modellen ville bli tatt med og skjult, men han var ikke sikker.

Jeg tenkte at hvis noen noensinne fant den, ville de ikke vite hva den skulle brukes til likevel. Det ville bare se ut som stenger og bronsekuler. Det må ha vært en selvransakende avgjørelse å ta modellen fra hverandre, for de visste at når de gjorde det, ville ingen vite hvordan den skulle startes igjen. Men det var antakelig bedre å gjemme den enn å la den falle i hendene på romerne. Det var en av tingene de hadde sverget å beskytte da Kabo ga den til dem for evigheter sider. Alle disse avgjørelsene må ha vært vanskelige, for de visste at de hadde kommet til slutten på en tidsepoke, lukkingen av en dør. Den eneste muligheten de kunne tenke på, var å gjemme kostbarhetene i håp om at noen en gang, et sted, kanskje ville finne dem og forstå det som hadde vært så verdifullt for dem. De må ha visst at de tok en sjanse den gangen, elementene og røverne ville ta sin del.

Da jeg spurte om krystallen, rykket Katies kropp plutselig til ukontrollert. Jeg forsto ikke denne fysiske reaksjonen, men han sa:

"Den er borte! Den er fjernet! Den er ikke i området. Den var plassert på en annen lyskilde." Jeg tenkte ikke da på å spørre ham hva han mente med det, men nå lurer jeg på om den kanskje ble tatt til en annen planet? Jeg spurte hvorfor spørsmålet hadde plaget ham. Han tok en pause, som om han lyttet til noen.

K: De sier at tiden ikke er inne.

D: Vel, jeg vil gjerne gjette. Tror du overvåkerne kan ha kommet og hjulpet til med å fjerne noen ting?

K: Det er mulig.

D: Ja, det ville være en måte å unngå at disse tingene ble funnet igjen. Hvis alle tingene er borte, vil mennesker i fremtiden aldri få vite hvor avansert samfunnet egentlig var.

K: De vil, når verden er klar til å høre det.

D: Etter Qumrans tilintetgjørelse, vil noen av folkene bli tilbake?

K: Ja, de vil dra andre steder. Noen vil overleve med kunnskaper. Andre vil overleve bare med minner som skal gjenopplives når det blir nødvendig.

Jeg lurte på om han mente den type minner vi nå vekket til live gjennom vårt eksperiment?

Jeg endret spørsmålene for å se om jeg kunne finne ut noe om de mystiske Kabo.

K Det er dem du tenker på. De er fra det du i din tid kaller "Atlantis". En del av navneforskjellen kommer av at når folk snakker om det som ble kalt Atlantis, er de ikke klar over at i stedet for bare én, var det mange regjeringer, mange land på kontinentet. Kabo besto ikke av alle folkene. Det var bare en del av dem.

D: Vet du hva som skjedde med dem?

K: Det er fremdeles noen som lever på Jorden. De er vokterne av noen av hemmelighetene som er beskyttet. De vokter mange ting. Kunnskaper om dem skal komme opp til overflaten igjen.

D: Hva skjedde med landet deres?

K: Stor ødeleggelse skjedde fordi de ikke fulgte naturlovene. Men de som var vise, visste at det kom til å skje og søkte å redde kunnskaper slik at gnisten som var menneskeheten, ikke skulle dø.

D: Var katastrofen et naturlig fenomen?

K: Det var en allianse der naturen skrek ut mot det menneskeheten hadde gjort mot den.

D: Da han levde, snakket Suddi om en stor eksplosjon.

K: Det var delvis en eksplosjon, det var noe av det. De misbrukte balansen i naturen. Når du trekker for mye fra jorden og ikke fyller på, forårsaker du ubalanse, derfor skjedde det. Mange ble advart svært tidlig om at det ville skje, og forlot området. Noen dro med luftskip, noen dro sjøveien i håp om at i hvert fall noen av dem ville overleve.

D: Hadde en krystall noe å gjøre med den endelige tilintetgjørelsen? (Andre forfattere har antatt dette og jeg ville undersøke det.)

K: Ja, en av dem. Det fantes flere. Noe av det hadde å gjøre med overbelastning, misbruk, miskanalisering av energier. Så mye at det til slutt måtte komme tilbake til der det startet. For hver handling (aksjon" er det en reaksjon. Det er hva de ikke tok med i betraktningen.

D: Suddi fortalte meg at det var en krig og at de brukte luftskip.

K: Det var, det var en del av slutten. Men krigen han snakket om... har ikke skjedd.

Dette var et sjokk vi ikke hadde forventet. Det fikk håret til å reise seg på bakhodet mitt. Da jeg skrev av båndet om krigen, følte jeg ubehag. Verdensforholdene som Suddi beskrev, var for lik våre egne. Det hørtes så mye ut som om historien gjentok seg selv at det gjorde meg ubehagelig til mote. Dette utsagnet bare forsterket følelsen.

D: Hvorfor trodde Suddi det allerede hadde skjedd?

K: Forvirring i opplysninger.

D: Han sa det ble overlevert til dem i biter og stykker. Men han snakket om gamle luftskip.

K: Det fantes gamle luftskip, ja. Men krigen han snakket om, hadde ikke funnet sted. Han snakket på den ene siden om de gamle krigsskipene som eksisterte, og på den andre siden om en profeti som noen hadde fremsagt, om at det kunne skje. Dette er hva som skjer når du mottar opplysninger i biter. For dem som tror de er i stand til å vite og bedømme, ville opplysningene passe fordreid. De passer til deres ideer og derfor må de være riktige.

D: Jeg vet ikke om du kan gi oss denne opplysningen, men kan du fortelle oss

når krigen vil finne sted?

K: Ingen han snakket om, profetien, det mange ikke forstår, er at den ikke må finne sted. Det er en profeti og profetier kan endres. Hvis tilstrekkelig mange vesener legger den riktige energien i det, behøver det ikke å skje. Ingenting er fastsatt før det har funnet sted.

D: Han sa at overvåkerne var noen som kunne forsøke å hjelpe?

K: De forsøker å hjelpe, men de kan ikke gjøre jobben for tusener av mennesker med bare en håndfull. Det må komme som et ønske blant folket å unngå denne katastrofen. De må bli gjort oppmerksom på hva som kan skje. De må vite hva som vil skje hvis profetiene blir tillatt fullført. Hvis det fremlegges korrekt, vil de i hvert fall gi næring til frøene.

D: Hvorfor er det så vanskelig å få opplysninger fra Suddi? Hvis dette er så viktig, burde han samarbeide mer.

K: Hvert vesen har den tidens personlighet. Derfor er vanene som er innplantet i hver av dem, der. Hvis noen ba deg, slik du er, om å gjøre noe som var imot alt du hadde lært, ville du ikke gjøre det. Be ham derfor ikke om det. For du ville såre hvis du tok følelsen av tillit og misbrakte den.

DEL 2

JESU LIV

KAPITTEL 17

Profetiene

Dette regresjonsmaterialet kunne ha vært fremstilt på mange måter. Hendelsene i Kristi liv kom egentlig spredt i løpet av de tre månedene vi arbeidet med dette. Jeg kunne ha beholdt dem i sammenheng og skrevet om Suddis liv i kronologisk rekkefølge. Men jeg følte at historien om Jesus ville ha blitt uttynnet, gått tapt i den enorme stoffmengden. Jeg føler at Kristi liv er for viktig til det. Jeg mener det bør stå alene, så jeg besluttet å samle alt dette stoffet i én del av boken.

Det kunne ha vært en bok i seg selv, men da ville den ha manglet det grunnleggende jeg har forsøkt å fremstille. Jeg ville vise hvordan livet var i dette øde samfunnet og la leseren lære én esseers personlighet og visdom å kjenne. Med Jesu liv presentert mot denne bakgrunnen får vi dermed større innsikt i miljøet han levde og studerte i. Og vi får innsikt i noe av læren og kunnskapene han mottok i løpet av sine mest sårbare år. Bare på denne måten kan delene som mangler om hans liv, få ny betydning. Bare da kan han ses i et nytt lys og forhåpentlig bli forstått som det store mennesket han var.

Det er allerede blitt vist i tidligere kapitler at noen av de kristne trossetningene og ritualene kom direkte fra esseerne, især dåpsseremonien og

pasningen av begeret. Da Dødehavsrullene ble oversatt, ble disse to ritualene nevnt som en del av esseernes dagligliv. Mange forfattere har kommentert dette etter å ha studert oversettelsene. Likheten mellom disse fakta og det Katie mintes, overrasket meg og var noe jeg aldri hadde forventet. Jeg ble igjen forbløffet over nøyaktigheten hun hadde vist da hun gjenopplevde Suddis liv.

I sin bok sier Ginsburg at etter hvert som en esseer avanserte til forskjellige utviklingsstadier i samfunnet, kom han eller hun til det høyeste nivået han kunne oppnå. "Da ble han Den hellige ånds tempel og kunne profetere. Fremfor alle ting ble profetigaven betraktet som det høyeste resultatet av visdom og gudfryktighet. Da avanserte han igjen til det stadiet der han ble satt i stand til å utføre mirakuløse helbredelser og vekke opp den døde."

Jeg tror dette utsnittet etterlater svært liten tvil om hvor Jesus fikk disse egenskapene. Det høres ut for meg som om disse studiene var underlagt mysteriemesterens undervisning. Suddi, som først og fremst fikk undervisning i Toraen, Loven, fikk kun minimal opplæring på andre områder. Men Jesus måtte lære alt fra alle de forskjellige mestrene.

Rullene studeres fremdeles i dag, men rapporter opphørte å komme like etter at oversettelsene tok til. Hvorfor? Hva var det de oppdaget i de gamle skriftene som de ikke ville at verden skulle få vite? Oppdaget de de samme tingene som meg? Var de redde for at den kristne verden ville bli sjokkert over oppdagelsen av at kristendommen ikke ble skapt med Jesu forkynnelse, men ble født ut av læren til disse tilsynelatende selvfornektende menn og kvinner som viet sine liv til å elske hele menneskeheten og bevare kunnskaper for fremtidige generasjoner? Jeg er ikke den første som fremsetter denne tanken. Jeg ble overrasket over at mange andre forfattere hadde kommet til den samme konklusjonen etter å ha undersøkt materialet.

En av de første var Dean Prideaux, som skrev *The Old and New Testaments Connected* (om forbindelsen mellom Det gamle og nye testamentet - o.a.) på 1600-tallet. Han sa at folk på hans tid dro den slutningen ut fra overensstemmelsen mellom den kristne religionen og esseernes dokumenter, at Kristus og hans følgesvenner ikke var noen andre enn en sekt som hadde utgått fra esseerne.

11863 skrev Graetz i sin andre utgave av tredje bind av **History of the Jews** (om jødernes historie - o.a.) at Jesus ganske enkelt tilegnet seg de grunnleggende trekkene ved esseismen, og at den opprinnelige kristendommen ikke var noe annet enn et utspring fra esseismen.

Jeg siterer igjen fra Ginsburgs bok fra 1864: "De som benevner seg selv som sanne evangeliske kristne, er svært ivrige etter å utslette enhver likhet mellom esseismen og kristendommen for at det ikke skal sies at den ene ga liv til den andre."

Tanken om en svært tydelig og svært virkelig forbindelse har fremkommet mer og mer av forfatterne av bøkene om Dødehavsrullene. En forfatter hevdet at de fleste teologer vet dette og at bare lekmannen er uvitende.

I utgaven av *National Geographic* som utkom i desember 1958, sto det en utdypende artikkel om oppdagelsen og oversettelsene av Dødehavsrullene. Jeg siterer: "Visse slående likheter finnes mellom trossetningene og skikkene til esseerne og de tidlige kristne... Vitenskapsmenn fra alle religioner erkjenner disse likhetene. De er fakta."

Likevel har alt som er kjent om denne fantastiske gruppen, kommet fra gamle skribenter og fra utgravningene av Qumran. Jeg håper at det jeg har funnet, vil åpne en annen dør og for første gang gi et glimt av deres livsstil og tro. Et glimt som er umulig å oppnå ut fra vurderingene og dateringene av restene og gjenstandene som ble funnet i de stille ruinene. Jeg håper vitenskapsmennene vil bruke denne boken som et verdifullt verktøy til å forstå disse mystiske menneskene og Jesu forbindelse med dem. Kanskje hele historien endelig er avdekket og Jesus fremstår enda mer vidunderlig og strålende enn før. Vi kan verdsette ham som et levende, åndende menneske, sett gjennom øynene til en av hans hengivne lærere.

D: Du sa du tilbringer tid med å utdype profetiene. Kan du forklare hva du mener?

S: I Toraen er det gitt mange profetier. Over halvparten av dem om hans fødsel. De sier at Messias kommer. For oss, vi må kjenne tiden og vise at vi kan kjenne ham. Det er opp til oss å ta vare på disse kunnskapene, slik at de i fremtiden kan deles med andre som har oppnådd forståelse. Vi studerer hvordan... det er sagt hvilket Hus han skal komme fra. Han skal være av mitt hus. Han skal være av Davids hus. Og han skal fødes i Davids by, som er Betlehem. Det er sagt at han skal bli foraktet av andre fordi han kommer fra Nasaret. Og ingenting godt kommer fra Nasaret.

D: Hvorfor? Hva er galt med Nasaret?

S: En gang egnet den seg ikke til annet enn snikmord og ubetydeligheter. Og det sies at ingenting godt kommer derfra.

D: Hvorfor tror du da at han skal komme derfra?

S: Fordi profetiene sier det.

D: Sier deres profetier når det vil skje?

S: Det sies snart, meget snart.

D: Vil han bli født eller bare komme?

S: Han skal fødes av en kvinne.

D: Er det noe som er kjent om foreldrene?

S: Det sies at de vil kjenne henne når de ser henne.

D: Hva med faren?

S: Bare at han skal være av Davids slekt.

D: Er det noe annet du kan dele med oss?

S: Det sies at Elias skal komme forveien for å bane veien.

D: Hva mener du?

S: Han skal gjenfødes. Han skal bane veien. La dem som hører vite at Messias skal komme.

D: Vet du hvem han skal gjenfødes som?

S: Jeg vet ikke.

D: Hva med Messias, kommer han til å være gjenfødselen av noen andre?

S: Han er Moses eller Adam, leter det samme

D: Kan du fortelle meg hvor lenge den esseiske sekten har vært her? Hvor lenge den har utviklet seg?

S: Det sies at de første ikke engang var jøder, men var kjent som mennene av Ur. Det var langt tilbake i fortiden. De brakte med seg kunnskapene om noen av profetiene og korsymbolet. Er det et av symbolene esseerne bruker?

S: Ja.

D: Hvilken type kors er det? Jeg har sett mange typer, og de er alle utformet forskjellig.

S: Det har to korte armer, en løkke på toppen, og det går ned.

D: Noen kors har armer med samme lengde.

S: Dette har ikke. (Det hørtes tier ut som en ankh, det egyptiske symbolet for liv.)

D: Hva står det for symbolsk.

S: Det er et symbol for frelse.

D: Kan du forklare det?

S: Det sies at det skal bli forstått når profetiene har gått i oppfyllelse.

D: Frelse for meg betyr frelse fra noe. Hva eller hvem skal frelses?

S: Det er på en eller annen måte knyttet opp til Messias' skjebne. Jeg er ikke sikker på alt dette.

KAPITTEL 18

Betlehems stjernen

Det har vært mye diskusjoner og uoverensstemmelser omkring Betlehemsstjernen. Mange tror den aldri eksisterte, at det bare var en myte eller legende. Andre tror det kan ha vært en usedvanlig sjelden konjunksjon av stjerner eller planeter. En konjunksjon finner sted når to eller flere planeters baner krysser hverandre på himmelen og fra vår posisjon på Jorden ser ut som om de har smeltet sammen til én stor stjerne. Dette har skjedd mange ganger opp gjennom historien, men neppe av den størrelsen som beskrives i Bibelen. Ifølge Werner Keller i **boken The Bible As History** tidfester mange eksperter hendelsen til år 7 f.Kr., da en konjunksjon av Saturn og Jupiter ble observert i konstellasjonen Fiskene. Kinesiske opptegnelser refererer også til en lyssterk nova (et plutselig utbrudd av lys fra en eksplodert stjerne langt borte, som kan ta millioner av år å nå oss) som ble sett i år 6 f.Kr.

Det finnes også gamle opptegnelser om lyssterke kometer som var synlige omkring denne tiden i Middelhavs-området. Halleys komet var for eksempel synlig i år 12 f.Kr. Mange, mange forklaringer har blitt presentert, til og med at stjernen egentlig var et utenomjordisk romskip. (rune kommentar: Ja, Thao fra "guderasen"- en utenomjordisk "kvinne"/dvs dobbeltpolig, som hadde et ti dagers møte med Michel D. I 1987, beskriver detaljene rundt dette- [se se link](#)). Det er et kjent faktum at Jesus ikke ble født i år i e.Kr. på begynnelsen av vår kristne kalender, fordi det var mange unøyaktigheter i de første dateringsystemene. Det eneste som er sikkert om disse uoverensstemmelsene, er at ingen er sikker på hva Betlehemsstjernen var eller når dette skjedde.

Jeg tenkte i hvert fall ikke på noe av dette, og det var det siste jeg forventet skulle komme frem da jeg arbeidet med Katie. Denne episoden fant sted i løpet av den første sesjonen, da vi nettopp hadde møtt Suddi og jeg forsøkte å finne ut mer om hvem han var. Jeg føler meg ytterst beæret over at vi fikk anledning til å delta

i en slik ærefull begivenhet. Jeg hadde bare bedt ham forflytte seg fremover til en viktig dag i hans liv. Dette er en rutineinstruksjon for å unngå at klienten blir hengende fast i de kjedsommelige, verdslige ting, som utgjør alles liv. Det å forflytte dem frem til en viktig dag, er en måte å forflytte deres livshistorie fremover. Det som er viktig for én person, er ikke nødvendigvis viktig for en annen, og dette øker berettigelsen av beretningen. Men dette var det siste jeg forventet da jeg ba ham forflytte seg til en dag han anså for viktig, møtte ham der og spurte ham hva han gjorde.

Han sa han var sammen med sin far og de så på stjernene. Ikke en uvanlig ting å foreta seg, men det var noe annerledes med stemmen hennes. En stille opphisselse, en følelse av undring og ærefrykt som varslet meg om at dette ikke var en alminnelig kveld.

Han tok noen dype åndedrag og sa: "Det er begynnelsen av alt. Å kunne se dette selv. Det er alt jeg kunne be om. Å vite at profetien går I oppfyllelse." Katie (som Suddi) foldet hendene foran seg, og kroppen hennes syntes full av spenning. Suddi fortsatte: "Det er sammenstillingen til de fire i natt."

(Se kapittel 3.) Suddis far hadde fortalt ham at det ville være et tegn på himmelen når Messias kom. "Det er sagt at fra fire hjørner vil stjerner stige opp samtidig, og når de møtes, er det tiden for hans fødsel."

Det var mange esseere sammen med Suddi, og de så på fra "ventepunktet i åsene" som antakelig var ovenfor Qumran. Han kunne knapt styre sin opphisselse: "aldri i mine villeste forhåpninger" Stemmen hans inneholdt så mye ærefrykt at den nesten var en hvisking. Jeg ba ham beskrive det han så.

S: Der er som om himmelen selv har åpnet seg og alt lyset bare skinner ned på oss. Det er som solen om dagen! Det er så lyst! De... de kommer sammen. De har ikke møttes, slik at den er større enn den vil være.

Han formet en stor ring med tomlene og pekefingerne slik at de berørte hverandre, for å vise hvordan stjernene viste seg mens de beveget seg innover for å smelte sammen. Det var tydelig at han så noe svært uvanlig. Opphisselsen hans var smittsom, og stemmen hans ga meg gåsehud. Dette var bare én av mange ganger jeg ønsket jeg kunne se det hun så, men vi måtte nøye oss med det nest beste, Suddis øyenvitneskildring. Det syntes som om det var fire stjerner som kom inn sammen til ett punkt.

S: Og det sies at når de blir som én, i det øyeblikket vil han ta sitt første åndedrag.

D: Vet du hvor han vil bli født?

S: Han er i Betlehem. Det står i profetiene.

D: Hvordan reagerer de andre som er med deg?

S: Alle er glade. Det er... alle er fra seg selv. De er alt av glede og... energien som strømmer rundt oss. Det er som om hele verden holder pusten i forventning.

Stemmen hans dirret av følelser. Det var ingen tvil i mitt sinn om at han var vitne til noe helt utenom det vanlige.

D: Hva vil du gjøre? Vil du forsøke å finne Messias?

Jeg antok at alle på den tiden som hadde kjennskap til hva dette merkelige stjernefenomenet betydde, naturligvis ønsket å reise og se ham. Det ville virkelig være et gjennombrudd å få den historien. Jeg visste ikke da at det ville bli nok av tid senere til å lære om Messias.

S: Vi skal ikke. De skal komme.

D: Sier profetiene hvem som skal finne ham?

S: Det sies at han skal bli funnet av andre og så skal de dra.

D: Så du drar ikke til Betlehem for å se om du kan finne ham?

S: Nei, for det vil snart komme mørke år. Så skal han komme til oss. Vi skal være klare for ham.

D: Er det profetert at han skal komme til ditt folk?

S: Ja, det er kjent.

D: Skal han lære fra ditt folk?

S: Ikke så mye at han skal lære fra oss som å våkne opp til det som er innenfor.

D: Og dere har evnen til å få det til å våkne? Vi kan ikke annet enn forsøke.

Dette var den første antydningen om at Suddi kunne gi oss førstehåndskunnskaper om Jesus. Jeg innså fullt ut viktigheten av dette og bestemte meg for å følge det hvor det enn førte. Hun tok dype åndedrag mens Suddi så på stjernene som flyttet seg nærmere hverandre. Jeg spurte om han visste hvilken tid på året det var.

S: Det er begynnelsen av året. Nyttår er akkurat over.

Det er interessant å fundere på om han kan ha referert til Rosh Hashanah (eller "Rosh Shofar" som han kalte det), begynnelsen av det jødiske nyttåret, som nå faller på slutten av året. Ekspertene sier at det var tre konjunksjoner mellom Saturn og Jupiter i løpet av år 7 f.Kr., og når de tar mange andre faktorer med i betraktningen, tror de stjernen kan ha vært konjunksjonen den 3. oktober, som ville ha vært kort etter begynnelsen av deres nyttår. Da jeg stilte disse spørsmålene, visste jeg selvsagt ikke at deres år var forskjellig fra vårt, og jeg spurte om det var den sesongen vi kaller vår. Han svarte:

"Vekstsesongen kommer, ja."

D: Hvilket år er Herodes i nå?

S: Det er det tjuesjuende, tror jeg, jeg...

Det virket som om han ville at vi skulle holde opp med å snakke og gå vår vei og la ham i fred. Han var så opptatt av det han så, at det virket som om han ble forstyrret av mine spørsmål. Han viste sin utålmodighet: "Ser du det ikke?! Det er så... vakkert!" Det var så mye følelser bak disse ordene. Han virket overrasket over at ikke vi også kunne se det.

D: Skal du gjøre noe spesielt når alle stjernene møtes?

S: Vi skal se på... og gi ham vår hyllest, for han er vår konge.

Det kunne ha tatt en stund, for stjernene flyttet seg åpenbart langsomt, så jeg bestemte meg for å fremskynde tingene ved å forflytte ham fremover til da alle stjernene hadde kommet sammen, og så spurte jeg ham hva han gjorde.

S: Vi priser Jahve for at han lar oss være her. Og vi vet at dette er den store Ya(?)-æren, for vi har levd i tiden for alle profetiers oppfyllelse. Vi lar ham vite at vi anstrenger oss for å gjøre vårt beste, å være forberedt. For det er en stor ære som er vist oss. Og selv om vi vet at vi ikke er verdige, håper vi å oppstå til æren.

Hendene hans var foldet, og det foregående var som en bønn. Jeg ba om en ny beskrivelse av stjernene nå da alle fire hadde kommet sammen.

S: Det er en stråle... det er som en hale. Den kommer ned med alt lyset. Det er som et fokus som senker seg direkte fra stjernene. Og det er sagt at i dette lyset skal han fødes. (Eller var ordet "båret". Det er en interessant definisjonsforskjell her som åpner opp for spekulasjon.)

Suddi sa de var omtrent åtti kilometer fra Betlehem, og de kunne derfor ikke se nøyaktig hvor lysstrålen berørte jorden.

D: Er det lysere nå når alle er samlet?

S: Det er som om mesteparten av lyset er samlet. Slik at det ikke lenger er spredt, men i et nøyaktig punkt. Det er omtrent samme lysstyrke som fra en svært stor fullmåne.

Jeg holdt på å stille ham et nytt spørsmål da jeg oppdaget at Katies lepper beveget seg stille, som i bønn. Jeg kunne nesten se Suddi på sine knær med hendene foldet mot stjernen, der han ba med en umåtelig inderlig følelse.

D: Du kan si det høyt. Vi vil svært gjerne dele dette øyeblikket med deg.

S: Nei! (Ettertrykkelig) Åpner jeg min sjel for andre? Jeg åpner min sjel for Jahve.

Jeg var stille et øyeblikk i ærbødighet og lot ham fortsette til det så ut som om han var ferdig. Jeg skyndte ikke på ham for å få ham til å forflytte seg til et annet bilde. Det må ha vært et så gripende øyeblikk at jeg ville la ham smake hver dråpe av det.

D: Har Elias også kommet igjen?

S: Han er også født. Det var for noen måneder siden. Hans far er kjent for oss, for han er av oss.

Dermed hadde også den profetien gått i oppfyllelse. Det er mange henvisninger i Det nye testamentet til denne profetien, som bekrefter at folket på den tiden aksepterte at døperen Johannes var reinkarnasjonen av Elias. Da Jesus snakket om Johannes til mengden (Matteus 11, vers 10 og 14D: "Det er om ham dette er skrevet: Se, jeg sender min budbærer foran deg, han skal rydde veien for

deg... Om dere vil tro det; han er den Elia som skulle komme."

Da engelen fortalte Sakarias at han skulle få en sønn som skulle hete Johannes (Lukas 1,17D: "og han skal gå i forveien for ham i Elias ånd og kraft, for å vende fedres hjerter til barn og ulydige til rettferdiges sinnelag, for å berede Herren et velskikket folk."

D: Det må være et svært betagende øyeblikk. Jeg takker deg oppriktig for at du delte det med oss. Det er noe som hender én gang i livet, å se noe så vakkert som dette.

S: Det er mer enn én gang i livet, det er én gang i evigheten.

D: Det er sant. Og noe som vi aldri hadde fått lov til dele hvis ikke du hadde snakket med oss om det.

Det var slik en voldsom opplevelse at jeg trodde Katie sikkert ville ta med minnene tilbake. Da jeg tok henne fremover til nåtiden og vekket henne, var det litt trist at hun ikke husket noe av det Suddi hadde sett. Jeg hadde vært svært fristet til å foreslå at hun tok med seg minnene fremover. Men vi hadde avtalt i begynnelsen av vårt arbeid sammen, at det var tilrådelig å la disse opplevelsene forbli i fortiden der de hørte hjemme. Kan noen forestille seg hvor forvirrende det ville være i det vanlige våkne livet å bære på bevisste minner om så mange forskjellige liv? Jeg tror det ville være ytterst vanskelig å få gjort dagligdagse ting. Det var ganger da Katie sa at hun senere fikk flyktige bildeglimt. Men disse lignet på de bleke bruddstykkene av drømmer, som vi alle opplever når vi våkner fra nattesøvnen.

KAPITTEL 19

De hellige tre konger og barnet

Vi hadde forflyttet oss fremover i Suddis liv og kommet til et tidspunkt da han besøkte sine slektninger i Nasaret. Han satt på den åpne plassen og så på barna som lekte i fontenen. Jeg ville fortsette å spørre ham om fenomenet Betlehemsstjernen i håp om å forstå det bedre. Jeg håpet også å få flere opplysninger om Jesu fødsel.

D: Da jeg tidligere snakket med deg, sa du at du kjente alle profetiene om Messias' komme og du så etter ham. Hvorfor er Messias så viktig?

S: Han er viktig for det er han som skal bringe lys til verden. Han skal befri og gi håp til dem som er uten. Han skal vise oss og andre hvordan vi kan nå våre sjeler.

D: Da er han en svært spesiell person.

S: Han er en svært spesiell person, selv om han bare er et barn.

D: Har du sett ham?

S: En gang, da hans foreldre kom til oss og ba oss hjelpe. For de visste om Herodes' planer og de måtte dra. De søkte ly hos oss i mange dager mens ting ble samlet sammen slik at de kunne reise trygt.

D: Vet du hva Herodes' plan var?

S: Å drepe alle barn som var født de siste to årene. For det var fortalt at Messias var født, og han tenkte at på denne måten ville han fange ham i sitt nett og bli kvitt den bekymringen.

D: Hvordan visste Herodes at Messias var født?

S: Da de tre vismennene kom og stoppet i palasset. De trodde, feilaktig, at hvis en konge var født, måtte han sikkert være født i kongens palass. De snakket med Herodes, og gjennom dem fikk han vite at Messias var født og at han ville bli kalt Jødenes konge. Og det kunne ikke Herodes tåle. Derfor; etter at vismennene hadde dradd, ga han ordre om at hans edikt skulle følges. For hvis en Jødenes konge var født, siden han ble kalt Jødenes konge, betydde det også at han (Herodes) ikke lenger ville være konge.

D: Jeg antar at hvis vismennene hadde visst dette, ville de antakelig ikke ha dradd til palasset.

S: (sukk) Det var deres skjebne. For var det ikke skrevet at dette skulle skje? Det var forutsett for mange, mange år siden, og derfor visste alle om det, slik at vi skulle være forberedt på det. De fulgte bare sin skjebne, som vi alle må følge vår egen.

D: Noen har sagt at da vismennene kom til Herodes, var det lenge etter at Messias var født.

S: Nei, for da vismennene kom til Messias, var han fremdeles på stedet der han ble født. Han hadde ikke dradd.

D: Vet du hvor mange vismenn det var som kom?

S: Det var tre. De var menn av Ur.

D: Er ikke det en by i Babylon?

S: Barchavia (fonetisk). Det er et annet navn for det du kaller Babylon. Ur er mer et folk enn et land eller noe sted. De er av Ur. De er deres etterkommere.

D: Jeg forstår. Jeg har hørt så mange forskjellige historier. Hvis du var der, ville du kjenne sannheten.

S: Jeg var ikke med dem da de snakket med Herodes. Men jeg har hørt om det og jeg vet det er sant.

D: Hvordan visste vismennene når de skulle komme?

S: Det var forutsagt i himmelen. Det var sammenstillingen av planetene og stjernene, og de brukte dette som veiledning. De så stjernen og visste hva det var.

D: En gang jeg snakket med deg, sa du at du så stjernen den kvelden Messias ble født.

S: (Følelsesladet) Ja.

D: Tror du vismennene så den samme stjernen?

S: Alle så den samme stjernen!

Jeg forsøkte å finne ut, om mulig, hvilke himmellegemer som var involvert i dannelsen av Betlehemsstjernen. Jeg tenkte han kanskje visste navnet på de forskjellige legemene.

S: Det er forskjellige navn for dem, og de forskjellige... (han lette etter det riktige ordet) konstellasjonene har navn. Det er mer at de er navngitt på denne måten i stedet for å være bare enkeltstjerner som har navn. Det sies at hver av stjernene som kom sammen, hadde et navn, men jeg vet det ikke. Dette er ikke

mitt beste studium.

D: Var det stjerne som vanligvis er på himmelen?

S: Ja. Det var bare det at de vokste sammen. At deres baner på himmelen krysset hverandre, så og si.

D: Noen har sagt det kan ha vært en fremmed stjerne som aldri hadde vært sett på himmelen (jeg henviste til den mulige novaen).

S: Det var ikke en som ble skapt i det øyeblikket for det, nei. Det er mange som forsøker å forklare det på mange forskjellige måter. De forsøkte å si at det var en advarsel fra gudene om at Roma holdt på å falle. At det var en komet. Det ble sagt at det var punkter av lys der himmelen åpnet seg og skinte gjennom. De har mange forklaringer på det. Men det var Gud som viste at dette var hans sønn og ga oss en måte å vite det på.

Det er mange mennesker som sier at disse tingene er umulige, og alle ting er umulige uten fro. Men når man tror, er alle ting mulige. Jeg kan ikke tvile på det, for jeg så det med mine egne øyne. Alt jeg vet, er at da de kom sammen, var lyset stort nok til å kaste skygger. Og det var sterkt nok til at du ikke kunne sitte og se på det i lang tid. Det var noe som aldri i manns kjente minne hadde skjedd før. Hvem er jeg til å dømme Guds måter å gjøre ting på? Vismennene - det sies at det muligens var en fjerde. Det sies at hver av vis-mennene fulgte en av stjernene, og på dette punktet møttes de.

D: Du mener at de ikke møtte hverandre før de var i området ved Betlehem?

S: Det var i hvert fall innenfor en kort reisedistanse. Nesten da stjernene kom sammen, møttes vismennene. Alle kom fra sin retning. Og det sies at en av dem ikke greide det, for det var en for hver stjerne.

D: Vet de hva som kan ha skjedd med den fjerde?

S: Hvis de gjør, er det ukjent for meg.

D: Tror de at de kom fra fire forskjellige land?

S: Det kan sies at de kom fra land svært langt borte, ja, fire forskjellige utgangspunkter.

D: Vet du hvilke land?

S: Det ble ikke sagt, nei.

D: Folk har sagt at hvis vismennene så stjernen i land langt borte, ville det være vanskelig å se den samme stjernen, og innen de nådde Betlehem, ville stjernen ha vært borte.

Dette har vært et av argumentene Hvis stjernen var ett enkelt skinnende lys, kunne den ikke ha vært sett på grunn av Jordens krumning.

S: Det er sant. Historiene blir lengre for hver gang de fortelles. Men de fulgte stjernene som vokste sammen, for de visste hva som skulle skje. Og de hadde sett i hundrer og hundrer av år etter denne spesielle hendelsen. Så da stjernen ble én, ble den sett... overalt.

D: Vismennene må også ha kjent til profetiene eller i det minste visst hvordan man tydet stjernene

S: Det sies at mennene fra Ur var dem som ga oss mange av våre profetier. De ga oss også Abraham.

Den opprinnelige sammenvokste stjernen var usedvanlig lys den natten og kunne ses på himmelen i nesten en måned etterpå, men lyset kunne ikke ses om

dagen.

S: Den var bare samlet én natt. Den var... hvordan forklarer jeg det?

Lyset var ikke helt det samme. Det var som om de, etter at de først hadde kommet sammen, igjen ble atskilt og gikk hver sin vei så den ble mindre og mindre lys. Det gikk kanskje en måned før lyset var helt borte, ja.

Folk har ofte lurt på hvorfor Herodes ga ordre om at alle guttebarn under to år skulle drepes. Noen sier at dette beviser at det tok vismennene så langt tid å reise fra deres land til Betlehem. Men ifølge Suddis versjon kunne det ikke være sant. Han sa at vis-mennene fant barnet mens han fremdeles var på fødestedet.

Jeg innser at Bibelen åpner for mange tolkninger, men jeg tror Herodes ventet en stund på at vismennene skulle komme tilbake til ham med opplysninger om barnets Oppholdssted. Så tror jeg han sannsynligvis sendte soldater for å finne dem. Alt dette tok tid. Da han oppdaget at vismennene hadde forlatt landet, erklærte han i sinne at alle barn under to år skulle tas med slik at barnet ikke skulle "komme unna hans nett".

D: Hva kaller dere Messias?

S: (Han nølte) Vi kaller ham ikke noe.

D: Han har ikke noe navn enda?

S: Han har navn, men å navngi ham ville være å navngi hans død, og han må beskyttes.

Dette var uventet. Det var åpenbart at hvis folk kjente hans navn, kunne ord lekke ut tilbake til Herodes eller hans soldater, og de ville vite hvem de skulle lete etter. Det skulle se ut som om Herodes skulle føle seg trygg på at han hadde drept ham under barnemordene og ikke behøve å bekymre seg om ham lenger. Men esseerne mente han skulle forbli anonym til tiden for å avsløre hans identitet kom. Denne varsomheten kunne bety problemer for min innsamling av opplysninger. Jeg spurte om han hadde hørt historier om hans fødsel og håpet å få noe som lignet på Bibelversjonen.

S: Vi kjenner historien om hans fødsel. Han ble født i Betlehem, det er alt som trengs å vites. Det oppfylte en profeti. På et senere tidspunkt skal han igjen oppfylle en annen profet der det vil bli kjent hvor han kommer fra. Og gjenstand for vantro på grunn av det. Men å si for mye ville være dumt.

Han henviste åpenbart til profetien han hadde nevnt tidligere, om at ingenting godt kom fra Nasaret. Mens jeg fremdeles presset ham for opplysninger, tenkte jeg at han kanskje hadde hørt om jomfrufødselen. Det ville sikkert ikke sette Messias i fare om han fortalte meg om noen uvanlige hendelser i forbindelse med hans fødsel.

S: Han ble født i en hule, hvis det kan anses for uvanlig.

Det hørtes merkelig ut, men det er mange henvisninger i *Lost Books of the Bible* til Jesu fødested som en hule. Den gamle fødselskirken i Betlehem er bygd

over den hellige grotten eller hulen som anses for å være det antatte fødestedet. Huler ble også brukt som staller den gangen.

S: Det er mange historier om hans fødsel. Det vil være mange flere i årene som kommer. Men det er noe som skal bli kjent på et senere tidspunkt. Å vite eksakt hvor han ble født, ville være å si hvem hans foreldre er. Folk kan oppspores. Du kan forfølge dem og hvis du vet nok om dem, vil du finne dem.

Dette ga selvsagt mening. Jeg fisket fremdeles da jeg antok at hvis de hadde kommet til esseerne for å skjule, seg, var de antakelig ikke en gang i landet lenger. Det syntes som om det tryggeste å gjøre, var å forlate landet der han var født. Men han bare etterapte min bemerkning: "Det ville være trygt." Så det var tydelig at jeg ikke kunne få ham til å avsløre noen navn. Kanskje det nest beste ville være å prøve på en beskrivelse av foreldrene.

S: Hans mor var bare et barn. Hun var kanskje seksten, ikke mer. Med slik skjønnhet og ro at det var til å undre seg over. Faren var eldre, en svært gudfryktig mann. Han elsket sin hustru svært høyt, du kunne se det straks. De hadde vært sammen mange ganger i andre liv.

D: Var det noe uvanlig ved barnet?

S: (Stemmen hans var så fylt av tilbedelse.) Hans vakre øyne. Og det at han var det rolig ste barnet. Han så på deg og det var som om han kjente alle hemmelighetene i Universet og bare gledet seg i dem.

D: Han var altså annerledes enn vanlige barn?

S: Hvordan skulle jeg vite om vanlige barn? (Et naturlig svar, Suddi var ungar.) De skriker og pleies og trenger å skifte bleier. Hva kan man si? Det var som om han betraktet alt... for å lære av det, å oppleve alt på en gang.

Jeg antok at hvis Suddi hadde sett ham, ville det ha vært en slik følelsesladet Opplevelse at han ville ha husket hver eneste detalj.

D: Du sa han hadde vakre øyne. Hvilken farge hadde de?

S: De var aldri de samme. Idet ene øyeblikket var de grå, i neste blå, kanskje grønne. Du var aldri sikker.

D: Hvilken farge var det på håret hans, eller hadde han noe?

S: Det han hadde, var av en lys rødnyanse, svært sandrødt.

Dette var et underlig svar som ikke stemmer med det vanlige bildet folk har av Kristusbarnet. De tror alltid han var mørk eller i hvert fall brunhåret. Men denne beskrivelsen stemmer overens med dem som er gitt av Taylor Caldwell i Jess Stearns bok *Search For A Soul* (på gransking etter en sjel o.a.) og i Edgar Cayces' skrifter om Jesus.

Da Messias kom til esseerne for å få beskyttelse, var han bare et lite spedbarn, men Suddi visste at det var hans skjebne å se ham igjen. Dette var en annen Positiv antydning om at vi kunne få mer av hans historie.

Jeg endret taktikk og bestemte meg for å Spørre om døperen Johannes. Kanskje han ikke ville være så beskyttende overfor ham og jeg kunne få Opplysninger ved å gå rundt.

D: Du fortalte meg om profetien om Elias' gjenkomst og at han ble født igjen noen få måneder før Messias. Du sa hans far var kjent for dere fordi han var en av dere. (Suddi nikket.) Jeg har hørt at hans far var en prest, men jeg vet ikke hvilken religion han tilhørte.

S: Det er alltid den romerske religionen, men det sies at romerne tror på det som passer best. Han var en prest av Gud. Det finnes ingen andre religioner enn det. Han var ikke en rabbi. Han tjente ved templet.

Jeg var egentlig ikke klar over at det var en forskjell mellom templet og synagogen. I Bibelen henvises det til begge, men vi har ikke lært at de kunne være forskjellige steder og ha forskjellige oppgaver. Jeg hadde alltid trodd at de henviste til det samme stedet. Dette omhandles i kapittel 5 der Suddi forklarer forskjellen.

D: Kan du fortelle meg hva som hendte med barnet?

S: Barnet og hans mor er hos oss. Han er i fare, for han passer også inn i kategorien Herodes vil drepe. Faren ble drept. Dessverre kom denne kunngjøringen like etter en folketelling, derfor visste de om spedbarna som var født. Og da de kom til hans hus og spurte:

"Hvor er ditt barn?" svarte han dem: "Jeg vet ikke." Og de trodde ham ikke.

D: Var barnet der?

S: Nei. Moren er svært ulykkelig, for hun føler hun skulle ha vært strengere mot ham og forsikret seg om at han hadde kommet. Men han snakket til henne og sa, ne4 han var en gammel mann og ville dø i sin tjeneste for Gud. Det var hans ønske.

D: Visste han hvor hun hadde dradd?

S: Han visste til hvem, han visste ikke hvor.

D: Han ville antakelig ikke ha fortalt det likevel.

S: Nei, han ville dø og gjorde det.

Jeg antok at bekreftelsen eller avkreftelsen av Katies beretninger ligger i Bibelen siden det er den mest komplette opptegnelsen vi har om Kristi liv. Men jeg ble overrasket over å finne mange tomrom og halve historier i de bibelske beretningene. Et godt eksempel er denne om Sakarias. Han er nevnt i Bibelen som Johannes' far, men historien om hans tro står ikke der. Jeg fant ut at historien om drapet på ham er omhyggelig nedskrevet i The Aquarian Gospel of Jesus the Christ (om Vannmannens evangelium om Jesus Kristus o.a.) og i en av de apokryfiske tapte bøkene i Bibelen som kalles The Protevangelion antakelig skrevet av James.

Da jeg leste historiene om at Elisabet hadde tatt barnet og flyktet til bergene, var det som om et klart lys gikk gjennom sinnet mitt. "Selvfølgelig dro hun til bergene," tenkte jeg. "Hvilken kvinne med et barn ville vandre rundt i ørkenen? Hun visste hvor hun skulle dra hele tiden. Hun hadde kursen mot det esseiske samfunnet i bergene der hun visste at hun ville være trygg." Det var ganske forbløffende hvordan historien som kom gjennom Katie i dyp trance, ga så mye mening og knyttet sammen så mange løse ender som dingler i Bibelen.

Så langt hadde ikke Suddi nevnt noen navn bortsett fra at dette barnet var en reinkarnasjon av Elias. Jeg spurte om han visste farens navn. Jeg sa jeg ville vite

det fordi jeg trodde han var en svært modig mann.

S: Tiden er ikke inne til at det heller skal bli kjent. Var det ikke akkurat slik at hans barn også var i fare? Å navngi faren er derfor å navngi sønnen.

Et anstrøk av frykt og hemmelighet syntes alltid å liste seg inn når jeg kom for nær de forbudte emnene. Det var mange ting han var bundet til å beskytte av ære. Jeg måtte finne måter å få ham til å frigi opplysninger på. Beskyttelsen var svært dypt forankret, som vi har opplevd i kapitlene foran. Men nå ble det nesten en besettelse at han måtte beskytte Messias og Johannes fra enhver fare.

D: Men de er ikke spedbarn lenger, er de?

S: De er barn. De har noen år.

D: Du sa at dette barnet (Johannes) er hos deg. Er han annerledes enn andre barn?

S: (smilte) Han er vill som en løve. Han er sterk og lar alle få vite nøyaktig hva han tenker. De behøver ikke å være enige, men de er sikre på å kjenne hans synspunkter.

D: (Jeg lo.) Er han ondskapsfull?

S: Nei, han er en god sønn. Han ligner mye på sin fetter (Jesus). Bare at han kanskje er mer temperamentsfull og mer lik sin far i styrke. Mens hans fetter derimot er roligere og finere.

D: Har han samme hårfarge?

S: Hans er definitivt svært, svært rødt. Det gløder som ild rundt hodet hans.

D: Noen tror at de som lever i ditt land, er mørkhudede med svart hår.

S: De som fortalte deg dette, har kanskje bare møtt dem som er fra sør eller kanskje et annet område. Men de som lever her (i Nasaret), er for det meste lyshudede og lyshårede og med lyse øyne. Det er mye inngifte med folk fra sør. Derfor forsvinner det mer og mer. Det er få barn som er født med rødt eller gult hår. Det er flere som er født med brunt eller svart.

D: Vel, vet du om det finnes andre profetier om hva som vil skje med dette barnet, Messias, i hans liv?

S: Det sies at han skal spre ordet og at han skal ta verdens lidelser på sine skuldre. Og gjennom hans lidelse skal vi bli frelst.

Vi har hørt uttrykket "vi skal bli frelst" hele livet. Men jeg lurte på hva det egentlig betydde, særlig hva det betydde på Suddis tid. Vi skal bli frelst fra hva?

S: Fra oss selv. Slik det nå er slik det står må man alltid gjennom overkommelse av anstrengelser nå det neste trinnet på stigen sa og si. Med guddommelig inngripen derimot og ved å be om hjelp eller velsignelse, kan du lettere ta trinnene opp stigen. Jeg forklarer ikke dette så godt. Min far forklarer mye bedre.

D: Vel, frelst, opp stigen, har det å gjøre med reinkarnasjon, gjenfødelse?

S: Med gjenfødelse. ja. Med å nå sjelens perfeksjon, ja. For det sies at en mann må bli født igjen. Det står i noen av profetiene.

D: For å oppnå perfeksjon?

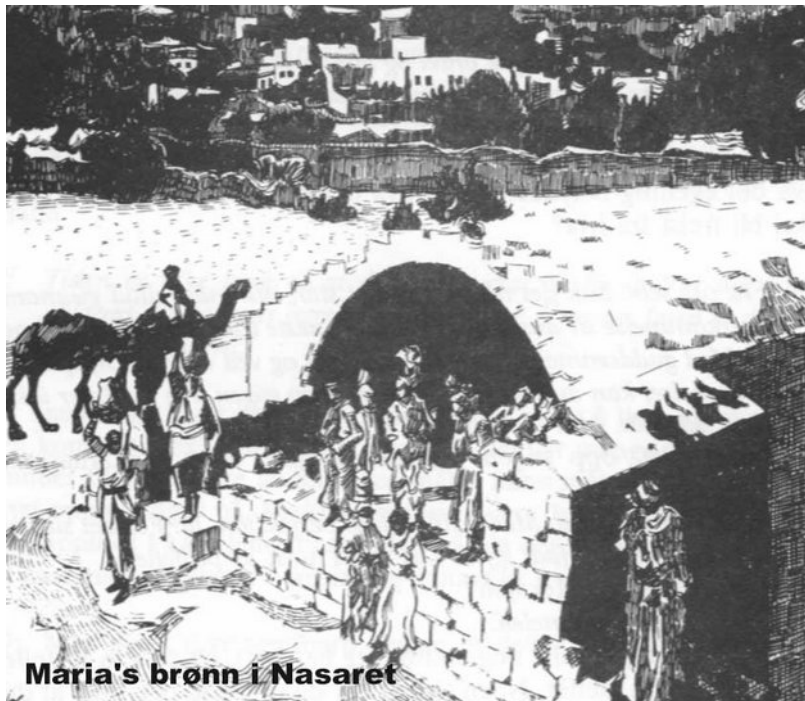
S: For å oppnå himmelen.

D: Vel, la meg fortelle deg en ting jeg har hørt, og du kan fortelle meg hva du mener. Noen sier at når du er frelst, betyr det at du er frelst fra dine synder og du vil ikke havne i Helvete.

S: (Avbrøt) Det finnes ingen annen Helvete enn det du lager selv. Det er bildet som du projiserer, som du forutser. Dette må alltid gjøres kjent. At lidelsen som skjer, for det meste er her. Slik at når du dør, kommer din lidelse av ditt eget behov eller ønske om å lide.' Hvorfor skulle Gud, som skaper alle ting perfekt, skape noe som var så avskyelig for ham? For meg gir det ingen mening.

D: De sier han sender deg til Helvete for å straffe deg.

S: Ingen straffer deg bortsett fra deg selv! Du er din egen dommer. Står det ikke: "Fordøm ikke andre for at du ikke selv skal bli fordømt?" Det står "fordøm ikke andre!"

KAPITTEL 20

Jesus og Johannes: To elever i Qumran

Under en annen sesjon kom jeg over Suddi mens han underviste. Igjen, dette var ikke en uvanlig situasjon, bortsett fra at hans nølende svar varslet meg om at det skjedde noe spesielt. Det var den samme understrømmen av hemmelighet som hadde vært til stede så mange ganger. Spørsmålet var alltid hvordan jeg skulle komme rundt dette innebygde vaktholdet. Han sa bare at han hadde to elever, og ut fra den forsiktige ordleggingen i svarene hans, fornemmet jeg hvem de to elevene kunne være. Jeg måtte gå forsiktig frem for å få svarene. Jeg spurte ham hva han underviste dem i.

S: Jeg underviser i Loven. (Han tok en pause og smilte ømt.) For meg er det svært merkelig. Hvordan kan man lære om Loven til noen som kjenner den bedre enn jeg kjenner den selv? (Han lo blidt.)

D: Snakker du om elevene dine?

S: Jeg snakker om en av dem, ja.

Nå følte jeg meg sikker på hvem han underviste. Men hvordan få ham til å innrømme det?

S: Begge er svært intelligente. Den ene har et mer lidenskapelig temperament, og den andre bare sitter der og ser på deg. Og noen ganger føler du deg så utrolig dum fordi han setter frem et punkt, og det er som om du blir vist det for første gang. Og du ser på det med nytt lys og nye øyne.

Jeg fortalte ham at jeg var overrasket fordi jeg undret meg over hva et barn kunne lære til en lærer.

S: Et barn kan lære mange voksne mange ting. Å elske, å være åpen, å elske andre uten å tenke på hva det kanskje kan oppnå fra den andre personen.

Jeg ba om et eksempel på noe denne eleven hadde vist ham, og Suddi fortalte meg følgende.

S: Han er svært observant. Han ser alt som om han vil lære fra alt. Han sa at når en plante vokser, vet den når den skal skyte nye grener, og den vet når den skal blomstre og når den skal spire. Og den vet når den skal gjøre alle disse tingene tilsynelatende uten veiledning. Det virker som om den vet disse tingene ut av løse lufta, så og si. Så i hjertet av alle ting kan mennesket vite disse tingene ut av løse lufta, på samme måte som plantene gjør når det gjelder de mer grunnleggende tingene. Fordi mennesket er et mer utviklet vesen, kan det vite mer avanserte ting ut av løse lufta og bruke disse tingene som veiledning i sitt liv og sine handlinger. Jeg kan ikke fortelle det slik han gjør det. Han har en vakker måte å uttrykke seg på.

D: Er tingene han forteller deg noe du ikke har tenkt på selv?

S: Ikke nødvendigvis at jeg ikke har tenkt på dem. Men det er som en pust om våren som fjerner støvet og spindelveven slik at du kan se klart. Kanskje for første gang.

D: Flan må være et uvanlig barn. Er elevene dine gamle?

S: De har enda ikke nådd Banzitzvah. De er tolv og et halvt.

Siden jeg ikke kjente til jødiske skikker, trodde jeg de feiret Barmitzvah når guttene var tolv år gamle, men Suddi sa det var når de var tretten. Jeg ville vite litt mer om hva han underviste dem i.

Med Loven, mente han Toraen?

D: Det er en del av Toraen, men Loven er de lovene som ble gitt til oss av Moses. Tingene vi må leve etter hver dag for å kunne anses for hellig og å være på den riktige veien. De er retningslinjer, så og si. Det er bare en del av Toraen. Det

er bare et avsnitt, så og si.

D: Kan du kort nevne noen viktige lover?

S: Det er alle kostreglene. Det er lovene om... selvfølgelig, budene. Det om å elske din far og mor og holde sabbatsdagen hellig og ikke begå utroskap eller synd eller stjele eller begjære. De er en del av Loven. Hvordan du skal behandle dem som arbeider sammen med deg. Hvordan du skal ta deg av... som når en ektemann dør, hvem hustruen da skal bli hustru til. Det er slike lover. Alt om dagliglivet står i Loven. Så er det loven som omhandler... for eksempel hvor lenge du kan ha en slave som en del av din eiendom. Lovene om slaver og frie menn og slike unyttige ting.

D: Hva mener du med unyttige ting?

S: Hvis det ikke finnes slaver, hvorfor er det da lover om dem?

Det var sant. Det fantes ingen slaver i Qumran. Men Suddi sa at selv om det var unyttig, var det tradisjon å lære disse tingene. De kunne selvsagt være viktige å kjenne til for en som levde utenfor murene. Jeg ba ham forklare loven om slaven og den frie mannen.

S: Vel, etter sju år er ikke en hebreer lenger slave. Du er bundet av loven og må sette slaven fri og gjøre ham til en fri mann. Bortsett fra i visse tilfeller. Det finnes unntak, men de er svært få. Det er svært komplisert og svært innviklet, men dette er det grunnleggende.

D: Er de esseiske lovene annerledes enn Toraen?

S: Du betrakter dem ikke som esseiske lover. De er naturlover. Loven om manifestering. Om å ville og så vite at det skal gå i oppfyllelse, og behovet skal bli tilfredsstilt. Disse lovene er de grunnleggende naturlovene. Det blir undervist i dem også, men det er andre som lærer dem det. Hvordan utnytte hver eneste del av seg selv til det som er hensikten med ens liv. Det som er det endelige målet. Målet der man fullbyrder dette livet.

D: Disse esseiske trossetningene finnes ikke i Toraen?

S: Det er ikke det at de ikke er der. Lovene er derfor alle. Det er bare det at de ikke blir viet spesiell oppmerksomhet.

D: Vel, for mange mennesker er det bare ord likevel. De forstår det egentlig ikke.

S: Men dette er ord fra Herren, vår Gud. Jeg mener, de er hellige, de må... det er over min forstand hvordan mennesker, og det er mange, fortsetter sin daglige tilværelse og fornekte at Gud finnes. Jeg føler stor sorg for dem, for de går gjennom livet mer blind enn en som er født uten øyne. For de har lukket øynene til sin sjel.

Jeg tenkte jeg ville forsøke igjen å få navnene til elevene. Han nøyte, men svarte til slutt: "Det er unge Benjosef og så er det Bensakarias." Endelig hadde jeg klart det. Han var ikke klar over at jeg hadde lurt ham. Han kunne ikke fortelle meg navnene til Messias og han som skulle forberede veien, men det var i orden at han røpet navnene til elevene fordi han trodde jeg ikke kunne knytte dem sammen. Han var ikke klar over at navnene var nok til at jeg kunne identifisere dem. "Ben" foran et navn betyr "sønn av", og navnene Josef og Sakarias gjorde det klart for meg at han snakket om Jesus og Johannes. Han kunne ikke vite at jeg

kjente deres fedres navn og kunne legge to og to sammen. Nå hadde jeg navn jeg kunne bruke slik at jeg kunne unngå beskyttelses- hindringen. Han kunne snakke fritt om sine elever uten å vite at han ga noe fra seg.

Han sa det var deres fedres navn. De hadde to navn: "Dette er deres andre navn, slik du sier det, ja." Han nektet fortsatt å gi meg deres første navn. Det var i orden. Han visste ikke at han hadde fortalt meg nok allerede.

D: Har elevene studert lenge hos deg?

S: Siden de kanskje var åtte år gamle, omtrent, ja. Omtrent tre, fire eller fem år.

Jeg visste nå at jeg kunne stille spørsmål om Benjosef og han ville svare uten å være klar over at jeg visste at Benjosef og Messias var én og samme person. Denne metoden viste seg å være svært nyttig.

D: Hvor bodde Benjosef før han kom til dere?

S: En stund oppholdt han seg i Egypt og langt derfra for å lære.

D: Noen sier at barn ikke kan tenke selv og lærer alt når de er så unge.

S: Det er fordi de blir behandlet som om de ikke har intelligens, og de behøver derfor ikke å vise at de har evnen til å tenke og assimilere. Det sies at det er de første sju årene som skaper mennesket. Han er en svært uvanlig elev. Derfor, ja, sier jeg at de underviste ham. Det sies at han reiste sammen med sin slektning for å se mange steder langt borte. Det vet jeg ikke noe om, jeg har ikke spurt ham om det. Jeg føler ikke jeg har rett til det.

D: Vet du hvilken slektning det var?

S: Det er en av hans mors slektninger. Jeg er ikke sikker, jeg tror det er hans slektning. Hans navn er også Josef

Jeg var overrasket over at hans mor tillot ham å reise så langt bort, men Suddi sa at hun også dro sammen med dem på reisene.

D: Bor hans mor sammen med dere nå?

S: Nei, de bor hjemme. De bodde i samfunnet en stund, men de har andre barn de må ta seg av. Og det er mange ting som må gjøres for å kunne leve fra dag til dag. De følte han ville ha nytte av våre kunnskaper og vår undervisning. De kommer ganske ofte hit på besøk Og han drar hjem like ofte. De bor i Nasaret. Det er noen dagers reise. De besøker ham kanskje en gang i måneden, og så besøker han dem. Derfor er ikke kontakten brutt.

D: Er Loven det eneste du underviser guttene i?

S: Ja, men de studerer med alle lærerne her. De lærer matematikk, studiet om stjernene, studiet om profetiene, mysteriene. Alt vi i det hele tatt kan lære dem.

D: Synes du de er flinke elever? S: Ja, det vil jeg si.

Hver gang han snakket om dem, var det hengivenhet i stemmen hans. De var Suddis eneste elever. Han hadde viet sin tid utelukkende til å undervise dem. De eldste i Qumran må ha betraktet deres utdanning som et svært viktig foretagende.

Kapittel 21

Jesus og Johannes: Fullføringen av studiene

Da Jesus og Johannes var i]orten år gamle, kom jeg over Suddi mens han skrev vitnemål til dem. "De må forlate Oss, og det skal stå at jeg har undervist dem og eksaminert dem og funnet at de har nok kunnskaper om Loven til å anses for å være blant de fremste i Loven. Nok til at de selv kan undervise."

På dette punktet tok jeg frem en blokk og en penn og ba ham skrive noe av det han skrev på vitnemålet. Jeg ville spesielt at han skulle skrive navnene til elevene. Men han sa: "Elevene skal skrive inn navnene sine. Det må underskrives av dem." Han åpnet øynene, tok pennen og så nysgjerrig på den. Han tok den med den høyre hånden selv om Katie vanligvis er venstrehendt. Det var åpenbart en merkelig gjenstand for Suddi, og han kjente på spissen for å finne ut hvilken ende han skulle bruke. Så skrev han noe fra høyre mot venstre tvers over papiret, men for meg så det ut som skriblerier. Jeg spurte hva det sto der.

S: Det står hovedsakelig, til hvem som helst det er viktig for" at jeg har funnet disse elevene å være blant de fremste i Loven. Det fortsetter" men dette er en del av det.

D: Har de vært flinke elever?

S: For det meste. Det var noen opphetede diskusjoner iblant. Men for det meste er de svært snille barn.

D: Var disse diskusjonene mellom guttene eller med deg?

S: Mye var mellom de to.

D: De var uenige i undervisningen?

S: Det var ikke det at de var uenige i undervisningen. Kanskje de ikke var enige i hverandres tolkninger (han hadde vanskeligheter med dette ordet) av undervisningen.

D: Hadde du noen gang noen diskusjoner med dem?

S: Ikke det jeg kan huske. (Han smilte.) Benjosef han behøvde aldri å argumentere. Han bare så på deg. Hvis han følte at du kanskje ikke forsto hans måte å se på en bestemt ting på og han hadde forklart det mange ganger, bare så han på deg med disse sjelfulle øynene. Og det var som om han sa: "Selv om jeg vet at du ikke forstår" tilgir jeg deg likevel." Og det var det. Hvem tenkte da på å diskutere?

I løpet av alle disse årene var de Suddis eneste elever. "Klassene er svært små slik at de er sikre på å lære alt de blir undervist i. Å ha flere, ville spre oppmerksomheten." Suddi hadde ikke foretatt så mange reiser til Nasaret fordi arbeidet med dem gikk foran alt annet. Han skulle ikke ha flere elever etter at de hadde dradd.

D: Jeg trodde du måtte undervise hele tiden?

S: Nei, det er tid mellom elevene, ja. Vi blir gitt tid til ytterligere studier, å gjøre andre ting. Det er tid for meg å reise ut for en stund. For å se hva som skjer i verden. Det er tid for en... pause. Jeg må ut og snakke med andre, slik at de skal vite om de store tingene som skjer. Og gi dem håp og forhåpentligvis en forståelse av... kanskje deres liv og måten tingene er på.

D: Vil du gjøre dette ved å dra til folk i hjemmene deres eller på offentlige steder i byene?

S: Noen ganger begge deler. Vi vil være lærere for dem. Hvis det bare er én, underviser du den ene. Hvis det er mange flere som er villige til å lære, underviser du dem... alle som er villige.

Det meste av undervisningen ville foregå muntlig fordi "de fleste ikke kan lese eller skrive noe av denne natur". Det lignet på det Jesus ba sine disipler om å gjøre i Det nye testamentet. Denne praksisen kan høyst sannsynlig ha kommet fra esseerne.

D: Kan kvinner også bli undervist av dere?

S: Selvfølgelig! Dette forstås like mye av kvinner som av menn. Hvorfor ikke?

D: Fordi jeg har hørt at jødene ikke en gang tillater kvinnene å komme inn i synagogen.

S: De har et svært snevert syn på tilværelsen.

D: Drar esseiske kvinner ut for å undervise?

S: Vanligvis underviser de bare i skolen, med mindre de drar til et samfunn der de er like aksepterte som de er her. For det kan være farligere for dem å dra ut der enn det er for meg som for eksempel.

D: Forventer du å møte motstand?

S: Ja. Det finnes mennesker som aldri kommer tilbake. Romerne vil ikke like det jeg har å si. De som sitter med makten, liker ikke alltid profeter. De er ikke så populære. Å gi håp til massene er kanskje å bryte deres andel av kontroll. Og de føler de mister kontrollen og det skremmer dem, og det er en del av problemet.

D: Hvor vil du dra?

S: Det er ikke blitt fortalt meg enda.

Jeg ba om flere Opplysninger om Jesus, eller Benjosef som Suddi kalte ham.

D: Har Benjosef brødre og Søstre?

S: Han har - la meg tenke - seks brødre og jeg tror tre søstre. Han er den eldste.

D: Har han fått opplæring i noe arbeid ved siden av å studere?

S: Han er tømmer" som sin far.

D: Hva slags tømmerarbeid blir utført i ditt samfunn?

S: Det finnes husfolk som reiser husene. Det finnes dem som bygger møblene innenfor. Det finnes dem som hjelper til med å bygge templene Det er forskjellige typer. Det han gjør mest er å bygge møbler" og han lager noen svært vakre ting. Det finnes mange tresorter her. Så er det de tingene som må bringes inn. Det avhenger av hva du skal bruke det til. Det finnes tre til møbler. Det finnes ikke tre til... det bygges ikke templer av tre. Det gjøres med teglsten eller marmor.

D: Hvilke typer personlighet vil du si de to guttene har?

S: De er to svært forskjellige personligheter Bensakarias er svært overstrømmende, han er svært livfull. Han er svært livsglad. Benjosef er... han får like stor glede ut av livet, men kanskje på en rolig måte. Det er som å sammenligne med tigerliljen som er vill og eksotisk og prangende. Og å

sammenligne den med liljen, liljen på marken, som er svært rolig og svært liten. Men på sin egen måte like vakker som tigerliljen er på sin eksotiske måte.

Jeg tror det var betydningsfullt at Suddi brukte denne sammenligningen. Jesus er blitt kalt Liljekonvallen mange ganger. Jeg antar det var den lille liljen på marken som Suddi refererte til.

D: Ser det ut som om Benjosef har en trist natur?

S: Nei, han er et gledetfullt barn. Han gleder seg over alt. Det er som om han ser med øyne som nettopp er åpnet og ser herligheten i alt.

D: Vet du om han kjenner sin skjebne?

S: (sukk) Han har kjennskap. Det er en svært rolig aksept av det. (Et dypere sukk" Men det er... hvordan skal man forklare det? Han vet kanskje hva som skal komme, men hans holdning så langt er "La oss vente og se" og bare ta hver dag som den kommer.

D: Så det bekymrer ham ikke at han vet hva som kan skje i fremtiden?

S: Jeg er ikke hans samvittighet, jeg kan ikke si om det virkelig bekymrer ham.

Dette temaet syntes å besvære Suddi, så jeg forsøkte å få opplysninger om hvor guttene ville dra når de forlot Qumran.

S: Jeg er ikke sikker. De fortsetter sine reiser. Deres veier er bestemt av lærerne. De eldste vet. De har kjennskap til dette, men det er deres veier.

D: Vel, vil de dra til et annet land eller vil de bli i dette området?

S: Det er svært mulig at de vil reise til andre.

D: Tror du deres foreldre vil reise sammen med dem?

S: Det er mulig Benjosefs mor vil reise sammen med oss. Men det er svært tvilsomt. Bensakarias' mor bor sammen med oss. Men han vil reise sammen med sin slektning. De vil sannsynligvis dra sammen med Benjosefs mors slektning igjen.

Dette var den samme personen Jesus hadde reist sammen med på sine første reiser som et lite barn.

D: Vil de være lenge borte?

S: Hvem vet? Det er opp til Jahve å avgjøre.

D: Tror du at du noen gang vil se guttene igjen?

S: (Trist) En av dem vil jeg aldri se igjen. Den andre vil jeg se. Bensakarias, våre veier skal ikke krysse igjen. Det er akkurat gjort kjent for meg. Jeg føler meg litt trist, men han har sin skjebne og jeg har min.

Kanskje mitt spørsmål utløste forutanelen. Jeg hadde alltid håpet at vi skulle kunne følge historien om Jesus videre og ikke miste ham av syne etter at han hadde forlatt skolen. Det viste seg nå at det kunne være mulig fordi Suddi instinktivt visste at han ville se ham igjen.

dammen i betesda

KAPITTEL 22

Jesu reiser og Maria

Den neste gangen jeg oppdaget at Suddi hadde forbindelse med Jesus, var Jesus rundt sytten år gammel og ble igjen undervist i Qumran. Bensakarias hadde ikke kommet tilbake til samfunnet, men var sammen med sine slektninger. Jeg er ikke sikker på hva det betydde, det kunne bety at han bodde sammen med Mana og Josef i Nasaret, for Jesu brødre og søstre var også hans søskenbarn. Jeg hadde trodd at Jesus ikke ville få mer undervisning av esseerne etter at han hadde mottatt vitnemålet og forlatt samfunnet.

S: Det er sant, han må ikke. Det er egentlig ikke så mye undervisning som å diskutere spørsmål og snakke om ting. Han var borte i mange år og var ute på reiser og kom tilbake. Han ønsker undervisning i bestemte spørsmål som han har tatt med til oss. Det er spørsmål om noen av profetiene og hva de betyr. Og om noen av tolkningene. Det finnes mange lover som er svært åpne for tolkninger" og vi ser på disse tingene fra forskjellige synspunkter. Vi ser på det på én måte og

finner ut om det også kan ses på en annen måte. Og hva virkningene derav ville være.

D: Det er bra, du lærer ham å tenke selv.

S: Og å stille spørsmål om ting, ja. Og aldri ta alt bokstavelig... han sa at han på sine reiser hadde lagt merke til at mange lærere snakket på en slik måte at folk ikke forsto. Han er opptatt av dette. Han mener det må finnes en måte å snakke på slik at de forstår hva du snakker om. Ved å sammenligne kunnskapene med ting de kjenner og ser rundt seg i dagliglivet, vil de kanskje forstå budskapet. Han ser på naturen og ser lærdom i de enkleste ting, ting jeg aldri ville ha sett. (Jeg ba om et eksempel) Det finnes en plante som gror og vokser på en underlig måte. Den vokser opp ved at en enkelt plante skyter opp av røttene, og andre planter kan komme opp fra røttene. Og grenene som vokser opp, bøyes over og ut, og når de får kontakt med jorden igjen, setter de nye røtter og starter en ny plante som igjen setter nye skudd.

Han sa at dette var et godt eksempel på et menneskes livssyklus. At planten som starter opp nye planter fra røttene, er som en mann som går gjennom gjenfødslar. Og at grenene som bøyer seg og skaper nye planter er mannens familie og barn som nedstammer fra ham mens han kommer tilbake i nye liv og starter nye familier. Han bruker sirkler i mange av sine eksempler på dette. Han brukte en annen plante som eksempel, en plante som er bygd opp av flere lag (som en løk). Han sa at dette viser de forskjellige eksistensplaner. Han forklarte at i midten av planten er lagene tynne og tett sammen. Hvis man ser på hvert lag som ett plan, kan man se på midten der den er tynneste og mest begrenset, som den fysiske verdenen. Etter hvert som man reiser oppover og utover i planene, utvides forståelses-horisonten for hver gang, og du ser og forstår mer. Et annet eksempel fikk han fra å studere vannet. Han forklarte hvordan en bølge kommer inn fra sjøen og skvulper opp på stranden og tar med seg litt slam. Og når dette slammet blir satt tilbake, er det nesten på det samme stedet som før bare flyttet litt. Og slammet vil gradvis flyttes nedover stranden ved å bli ført ut og inn av bølgene. Han sa at dette er som din livssyklus. Du går gjennom din livssyklus og begynner på et punkt, og når du dør er det som å bli ført ut av bølgen og brakt på land igjen i et nytt liv. Din sjel blir brakt tilbake, og den har kommet litt lenger på veien du er ment å gå.

D: Dette gir mening. Det viser også hvor langsomt det går.

S: Ja, det er en svært langsom prosess. Og man må ha stor tålmodighet og arbeide grundig med det.

Det virket som om Jesus begynte å utvikle sitt lignelsesspråk. Jeg lurer på om noen av dem fremdeles er for kompliserte å forstå for gjennomsnittsmennesket i dag. De står ikke nevnt i Bibelen, mest sannsynlig fordi de refererer til reinkarnasjon som den gamle kirken sterkt avviste. Lignelsene i Bibelen viser at han fortsatte å forenkle sin lære og ofte brukte ting i naturen som eksempler.

D: Holder han seg til Lovens bokstaver, eller er han bredere i sin tolkning?

S: Han er bredere i sin tolkning på den måten at han mener kjærlighet er den eneste loven man må rette seg etter. Og etter det blekner alle andre til ubetydelighet. Vi lærte ham ikke dette. Han kom frem til denne konklusjonen

gjennom indre... hva sier jeg...? diskusjoner med sin sjel og fant ut hva han mener om bestemte ting. Kjærlighet kan ikke undervises i. Det er noe som bare må vokse. Og, igjen, jeg forklarer meg ikke så tydelig. De eneste begrensningene han snakket om, var dem om å skade andre mennesker og andre levende vesener. Å ikke skade andre levende vesener fysisk og forsøke å ikke skade dem mentalt heller. Han kjenner kraften tankene har. Hvis du tenker hardt nok på noe, vil vibrasjonene som blir sendt ut, føre til at det skjer, og han er klar over det. Det er viktig å ikke tenke vondt i ditt hjerte.

D: Hvor dro han på sine reiser?

S: Hvor dro han ikke? Han reiste over det meste av verden slik vi kjenner den. Det sies at Josef (av Arimatea), hans onkel, reiste sammen med ham.

Da jeg tidligere hadde spurt Suddi hvem som fulgte Jesus som barn, hadde han sagt det var hans slektning Josef, selv om han ikke var helt sikker på slektskapet. Dette behøver ikke å være en motsigelse, men en ærlig feil. Suddi var kanskje ikke så sikker på hvordan Josef var beslektet med Jesus, bortsett fra at han visste at han var en slektning av Mana. Han refererte til ham som Jesu onkel fra nå av i historien.

D: Reiste hans mor sammen med ham?

S: På deler av reisen, men så måtte hun være hjemme sammen med hans søstre og brødre. Hans far blir hjemme og driver med sitt arbeid. Han er svært mye av denne verden, Josef Han er en svært god mann, men han er svært praktisk

D: Det synes underlig at det er en slik forskjell mellom moren og faren.

S: Hvorfor er det underlig? Det gir et balansert syn på ting. Du har en som lever svært mye i andre dimensjoner og du har en som lever her og nå. Det gir ham et bilde av begge sider.

D: Er noen av Benjosefs brødre og søstre interessert i de samme tingene som ham?

S: Kanskje ikke så mye som han er. De er fordi de elsker sin bror interessert i de samme tingene som ham. Men han har gått forbi dem. Er ikke alle brødre forskjellig fra hverandre?

I en tidligere sesjon hadde Suddi sagt at før Messias ble født, kjente esseeerne hans mor. Jeg lurte på hvordan de kunne vite hvem hun skulle bli.

S: Hun ble utvalgt av de eldste til å bli informert og til å få vite sin skjebne. Det var kjent fra hennes fødsel av" hvem hun var. Og hennes foreldre var av oss.

Jeg hadde lest i en av Edgar Cayces bøker at Maria var blitt utvalgt blant mange andre unge piker. Så jeg stilte spørsmålet med dette i minnet.

D: Valgte de henne blant andre?

S: Hvordan kan vi velge Messias' mor? Det er ikke opp til oss. Det er opp til Jahve. Men han lot oss vite, slik at vi kunne informere henne og kanskje veilede henne langs veien. De eldste visste, men de valgte ikke. Det sies at det var andre med fødselskart som kunne ha passet, men det ble studert og bestemt at.... jeg tror det var den eneste avgjørelsen som ble tatt. Fødselskartet ble lest og til slutt forsto

man hva det betydde. Jeg forklarer ikke dette så veldig godt.

D: Å, jeg synes du forklarer det utmerket. Hvordan settes fødselskartet opp?

S: Det sies at det har å gjøre med posisjonen stjernene står i når du blir født og veien de tar mens du lever. Men jeg lager ikke disse, så jeg vet svært lite om dem. Mesteren for dette er Bengoliad (fonetisk). Jeg husker at da vi gikk på skolen, forsøkte de å lære meg å følge stjernene. Jeg er ikke så god i dette, det er ikke mitt studie-område.

D: Men det var slik hun ble valgt ut fra fødselskartet?

Han ble frustrert. Vi hadde et kommunikasjonsproblem og forsto ikke helt hva han mente.

S: Du forstår fremdeles ikke! Vi valgte ikke henne. Vi fikk kunnskapene til å finne ut hvem hun var slik at vi kunne hjelpe henne langs veien. (Svært overveid, som om han svarte til et barn.) Det eneste som hadde med avgjørelse å gjøre, var tolkningen av disse fødselskartene. Det var mange piker som var født omtrent på samme tid, og som kunne være mulige. Og derfor skjedde den endelige tolkningen. Det var da det ble oppdaget at hun skulle bli Messias' mor.

Jeg tenkte det var best å la temaet falle,. så jeg gikk tilbake til Benjosef.

D: Vet du hva han vil gjøre med livet sitt?

S: (Trist) Ja. Han er svært spesiell.

D: Kan du dele det med oss?

S: Det er ikke opp til meg å dele. Det vil bli gjort kjent når tiden er inne.

D: Tror du han vil reise igjen?

S: Jeg vet ikke. For han er her nå, han bor sammen med oss. Han sa at reisene åpnet øynene hans for mange ting som han hittil hadde vært blind for. Og at det var svært, svært bra.

D: Hvorfor reiste han til andre land?

S: For å lære om folkene. Det er blitt fortalt at de handlet, hvilket de gjorde. Men de lærte også mye og snakket med folk og lærte om deres syn på ting og på livet.

D: Tror du han dro til de religiøse lederne i landene?

S: Det vet jeg ikke, jeg har ikke spurt ham.

Neste gang Jesus ble nevnt, hadde det gått fem år og jeg snakket med Suddi da han reiste for å besøke sin søster i Betesda før hun døde (se kapittel 12).

D: Har du hørt noe om Benjosef i det siste?

S: Ikke i det siste, nei. Det sies at han reiser. Jeg vet ikke. Hvis han har kommet tilbake, har det ikke vært for lang tid av gangen.

D: Hva med Bensakarias? Har du hørt noe nytt om ham?

S: Det sies at han har dradd ut i verden og samler tilhengere.

D: Og det er antatt at han skal være veiviseren eller den som forbereder, har jeg rett?

Han rynket pannen dypt. Det syntes å besvære ham at jeg visste dette. "~Jeg har ikke snakket om dette med deg!"

D: Vel, noen gjorde. Du tror ikke du har fortalt meg det? Han ble raskt defensiv og svarte kaldt: "Jeg husker ikke."

D: Vel, jeg vet det er ment å være en hemmelighet, men vi skal ikke fortelle det til noen. Jeg antar han ikke er klar enda til å la folket få vite?

S: Nei. Han samler tilhengere og kunnskaper og styrke til å forberede.

KAPITEL 23

Jesu misjons gjerning begynner

Jeg flyttet Suddi fremover igjen til en annen viktig dag i hans liv. Han hadde bodd hos sine slektninger i Nasaret en stund. Han hadde ikke vært i Qumran på mange måneder. Stemmen hans hørtes trett ut: "Jeg er for gammel til å reise noen steder." Han og hans slektninger var i synagogen i Nasaret. Jeg fikk en hyggelig overraskelse da jeg spurte om han hadde hørt noe nytt om Benjosef. "Det er ham vi venter på å høre," kunngjorde Suddi. Jesus hadde vært hjemme etter reisene sine i kanskje seks måneder, men Suddi hadde enda ikke hørt hvor han hadde vært. Siden Suddi bare var et medlem av den store menigheten i synagogen, visste han ikke om han ville være i stand til snakke med ham eller ikke. Jeg ba ham beskrive det som skjedde.

S: Han leser fra Toraen. Og snakker om skriftene for å... (lette etter riktig ord) forklare dem slik at vi kan forstå. Han leser om løftene Gud ga om Frelseren. Han leser også om Esra og løftene som ble gitt om at Israel igjen skulle bli en stor nasjon.

D: Har han gjort dette før?

S: Det har han. Når du har nådd Barmitzvah, kan du tale i synagogen, lese Toraen. Men det er uvanlig. Noen ganger er det store diskusjoner i synagogene. I kveld er det ingen diskusjoner. Folket er svært stille. Han har en vakker stemme som er svært lett å lytte til... han forsøker også å forklare et vanskelig konsept om de forskjellige universene og hvordan alle våre liv er knyttet sammen. Han bruker eksemplet med en bildevev for å forenkle det han snakker om. Bildeveven, du ser på baksiden og den er vevd som et klede. Du ser på forsiden og der er det bilder og en handling som utspiller seg. Baksiden, som er vevd som et klede, er som strukturen i universene. Og forsiden, der du kan se mønsteret, er våre liv i universene. Han forsøk å få dem til å forstå dette, selv om noen gjør og noen ikke.

Jeg lurte på når han begynte å utrette miraklene. Jeg spurte om folket hadde merket noe uvanlig eller annerledes ved denne mannen.

S: De fleste av dem vet bare at han er svært vennlig og rolig. At hvis de trenger noe eller har problemer - at de går til ham og han lytter.

Suddis stemme var svært stille da han beskrev denne scenen. Benjosef var

ikke klar over~ at Suddi var der blant folket. Jeg kunne nesten se den aldrende læreren bakfra eller ved siden i den svakt opplyste synagogen, som lyttet stille sammen med de andre. Og blant alle menneskene der var han kanskje den eneste som visste hvem denne mannen var og hvilken veldig skjebne som lå foran ham - da han begynte sin misjonsgjerning.

Jesus ble beskrevet som en mann med grønne øyne, lys rød-gult hår og et kort skjegg. Han var litt høyere enn gjennomsnittet på den tiden, svært slank, "en fin skikkelse". Han bar en lys blå kappe og bønnekappen, som er et langt klede som jødiske menn bærer, til og med i dag, når de er i synagogen. Det er draperert rundt hodet og skuldrene som et sjal. "Øynene hans er svært gjennomtrengende. De stirrer ut av ansiktet hans som noe levende."

D: Hva synes du om han?

S: (Det var stolthet og ærlighet i stemmen hans) Jeg er svært fornøyd. Jeg synes han er en god mann. Jeg tror han vil gjøre det bra.

D: Synes du han har lært godt det du underviste ham i?

S: Jeg lærte ham intet. Jeg bare åpnet øynene hans for det som var der.

D: Synes du han har forandret seg siden du sist så ham?

S: Han har fått mere fred. Han er som en langsom, flytende elv som er svært dyp. Du vet ikke hva som renner under overflaten.

Jeg tenkte at Suddi nå ville fortelle meg Benjosefs andre navn. Hvis han hadde gått ut i verden, var det ikke lengre nødvendig å beskytte ham så mye.

S: Yeshua, det er hans navn

Jeg fikk ham til å gjenta det mange ganger for å få det riktig. Fonetisk hørtes det ut som "Yes-uah", med en sterk aksent på første stavelse.

D: Vil du snakke med Yeshua før han går i kveld?

S: (mykt) Jeg tror ikke det. Jeg synes det er nok å vite. Jeg vil bare høre ham snakke. Han har vokst bra, og jeg kan føle inni meg at jeg kanskje har hjulpet til.

Etter at jeg hadde skrevet denne boken, kom jeg over en lite kjent bok, TheArchko Volume, av Drs. McIntoch og Twyman, som første gang ble utgitt i 1887. Disse mennene hadde funnet skrevne rapporter i biblioteket i Vatikanet som var sendt til Roma på Kristi tid. De fikk dem oversatt fra originalspråket. En av dem inneholdt en beskrivelse av Jesus som stemmer forbløffende godt overens med alt Suddi hadde fortalt om ham.

"Selv om han bare er en mann, er det noe ved ham som skiller ham fra andre menn. Han er et bilde av sin mor, men han har ikke hennes glatte, runde ansikt. Håret er litt mer gyllent enn hennes, men det kommer like mye av solbrenthet som av noe annet. Han er høy, og skuldrene er litt nedsunkne. Ansiktet er tynt og har en mørk farge, men det kommer av solen. Øynene er store og mykt blå og heller dunkle og tunge. Vippene er lange og øyenbrynene svært store. Nesen er som en jødes. Faktisk minner han meg om en gammeldags jøde i enhver betydning av ordet. Han er ikke en stor taler, med mindre det kommer opp noe om himmelen og guddommelige ting, da glir tungen lett og øynene hans lyser opp med en

eiendommelig klarhet. Selv om denne eiendommeligheten rundt Jesus er der, argumenter han aldri over et spørsmål, han diskuterer aldri. Han kommenterer og konstaterer fakta, og de har en så solid forankring at ingen våger å diskutere med ham. Selv om han har ledende meninger, motbeviser han ikke sine meningsmotstanderes meninger ut fra stolthet, men synes alltid å synes synd på dem. Jeg har sett ham bli angrepet av skriftlærde og doktorer i Loven, og de var som små barn som lærte leksene under en mester."

Da Jesus forlot synagogen etter gudstjenesten, dro han til sine foreldes hus. Siden Suddi ikke hadde planlagt å snakke med ham, ville vi antakelig ikke ha fått vite så mye mer. Så jeg besluttet å flytte Suddi fem år fremover i tid, til en viktig dag i hans liv. Han var i Nasaret og snakket med en venn.

S: Han sier han har hørt om Yeshua og at han har begynt å tale til andre og at ordet blir spredd. Det sies at bare i løpet av de få månedene han har talt, har store mengder kommet for å lytte til det han har å si, i håp om at han vil utføre et mirakel. Det er kjent at kreftene som strømmer gjennom ham, er svært sterke. Det sies at han har helbredet en spedalsk som bare berørte kappen hans. Han sa det er en manns tro som gjør ham hel. Og hvordan skulle en med så stor tro bare være et delvis menneske? Derfor må han bli hel. Det sies også at det var mennesker som ikke kunne se, som kan se. Det sies at det har skjedd mange mirakler. Det eneste jeg er sikker på, er det med den spedalske. En venn av meg så det skje. Han sa at hvis man tror at bare det å berøre kappen vil gjøre en hel, er det troen som gjør det.

D: Var det fordi hans tro på Yeshua var så stor?

S: At hans tro på Gud var så stor.

D: Er det slik du forklarer det som skjedde, eller kan du forklare det?

S: Jeg vet hvordan det gjøres, men å forklare det, er noe annet. Å gi energier for å helbrede... å godta er en del av det... Det må bli godtatt, og det sies også at man må tro på det. Slik gjorde mannens tro det mulig for ham å bli hel.

D: Det skjedde fordi mannen var villig til å godta energien. Så du tror ikke det var noe Yeshua selv gjorde?

S: Han var en kanal. Jeg kan ikke forklare det bedre. Han går ofte inn i en meditasjon sammen med personen som skal helbredes, og mens de er i en meditativ tilstand, overfører han noe av sin energi til den andre. Og noen ganger kunne mennesker som så på, se energien som ble overført.

D: Hvordan så den ut?

S: Det så ut som en glød av lys for eksempel fra hendene hans til den berørte delen i personens kropp. Og auraene deres begynte å lyse klarere, til mennesker som vanligvis ikke så auraer, kunne se auraene deres.

Dette kan forklare glorien rundt Jesus på gamle malerier. På de eldste har han en glorie rundt hele kroppen, på senere en bare rundt hodet. Den må ha kommet fra historiene om menneskene som så auraen bli lysere under energioverføringene da han utførte miraklene.

S: Det er derfor de mediterer først. Personen sier han vil bli helbredet, og de går inn i en meditativ tilstand slik at han kan bli mottakelig for energien. For hvis han motstår den, vil det ikke skje. Jeg kan ikke forklare det bedre.

D: Møter Yeshua motstand?

S: Det sies at det finnes mennesker som er ulykkelige fordi han går rundt og snakker om kjærlighet. Selotene er svært ulykkelige. De vil han skal si: "Jeg er Messias. Følg meg og jeg skal være deres Konge." Og de ville stille opp en hær i løpet av ett minutt, på et øyeblikks varsel. Men han vil aldri si det.

D: Du sier han snakker om kjærlighet. Kjærlighet til hverandre, kjærlighet til Gud?

S: Han snakker i høye toner om kjærlighet mellom naboer, kjærlighet mellom brødre og kjærlighet mot fremmede. Det å elske noen, det å dele dette med noen, er å dele Gud med andre. Gud er kjærlighet. Han er alt som fyller en innvendig tomhet. Det å dele kjærlighet med en annen er det største du kan gjøre, for det er å dele Gud. Du gir fritt av deg selv til andre, uten å tenke på å få noe igjen. Det er en del av budskapet. Folket har godtatt at Gud Herren har en plass i deres hverdagsliv. Og de lærer å dele det med hverandre, å vokse nærmere gjennom dette budskapet.

D: Du sa at folket mente han bare skulle si: "~eg er Messias." Tror du han er Messias?

S: (Ettertrykkelig) Han er!

D: Vet han det?

S: Ja. Han ble fortalt hvem han var og hva som skulle skje da han var svært ung. Men å kunngjøre det, ville være... de kunne erklære ham for gal eller blasfemisk Han forteller dem at han er Menneskesønnen.

D: Hva betyr det?

S: Han er, som vi alle, sønner av mennesket og Gud. Jeg kan ikke forklare dette så godt. Han er Guds sønn på samme måte som jeg er Guds sønn, men hans skjebne er å bringe lys på en større måte enn jeg kan. Han er nærmere sin endelige skjebne enn jeg er. Jeg er så langt borte, men han er nesten ved det punktet vi alle streber etter. Han er den nest nærmeste tingen til perfektjon.

D: Hvis vi alle er sønner av Gud og også sønner av mennesket, hva er annerledes ved ham?

4 S: Han har lært sine lekser og har fulgt sin vei til fullendelse.

D: Så du mener det betyr at han er perfekt?

S: Han skal bli. Det var hans valg å komme enda en gang for å gi lyset til menneskene. Han måtte ikke komme tilbake.

D: Vil han noen gang komme tilbake etter dette livet?

S: Slik er det blitt sagt, men jeg vet ikke av hvilken årsak.

D: Har du noe nytt om Bensakarias?

S: Det sies at han er ved Jordan og at mange mennesker lytter til ham. Og han er, som han sier, en stemme som roper i ørkenen, kanskje for å åpne hjertene og ørene til menneskene for nyhetene om at den store er her. Det er mange, som selotene, som finner ham svært tiltrekkende fordi han er så heftig. Han er som en vill man. Hans vei var annerledes, og jeg har ikke sett ham på mange, mange år.

D: Synes du han har forandret seg?

S: Nei, han har alltid vært svært heftig.

Hun hadde massert den venstre albuen sin en lang stund mens vi snakket, og jeg spurte ham om det. Han sa at leddet smertet. "Jeg er en svært gammel mann," sa han med et sukk. "De sier jeg har svært kort tid igjen." Han sa han led av "hostesyken" og at han bodde fast hos sine slektninger i Nasaret. Jeg ga ham

instruksjoner om at armen ikke skulle plage ham og at han ikke skulle føle fysisk ubehag.

D: Vel, du har sett mange ting i ditt liv. Det var en stor ting å kunne undervise Benjosef og Bensakarias.

S: Ja, det har vært svært godt.

Jeg spurte hvem som var konge på den tiden. Han sa at den første kong Herodes var død og at Herodes Antipas nå var konge, men tingene var ikke noe bedre. "Om mulig, er han svært mye verre." Han likte ikke å snakke om noen av dem. Emnet var ubehagelig for ham.

Referansemateriale refererer til Arkhelaos som Herodes' etterfølger, og Antipas er ikke nevnt. Suddi nevnte Filip som en annen bror, men han nevnte aldri Arkhelaos. Jeg syntes det var motsigende og ble nysgjerrig. Det måtte stå noe om dette i Bibelen. Både Harriet og jeg leste Bibelen mer enn noen gang før og fikk mye mer ut av den etter at denne historien kom frem gjennom Katies erindringer. Men Antipas står ikke nevnt i Bibelen, og Arkhelaos sies å ha vært Herodes' etterfølger. Navnet på kongen ved Kristi fødsel og hans død, var Herodes. På Kristi tid ble kongen bare kalt Herodes, patriarken, ifølge Bibelen. Hvor fikk Katie navnet Antipas fra? Undersøkelser viste igjen at hun hadde rett.

Herodes den store tilhørte den jødiske religionen, men var romersk statsborger av arabisk blod, som kan forklare noe av motviljen folket hadde mot å bli styrt av ham. Som Suddi sa: "Han kan ikke bestemme seg for om han vil være greker eller jøde. Og derfor er han ikke god til noen av dem." Han var også særdeles grusom. Han ble konge i år 36 f.Kr., i en alder av 37, og døde i år 4 e.Kr. Han hadde myrdet noen av sin egen familie, men blant dem som fikk leve, ble tre sønner oppnevnt til å fortsette å regjere. Det var Arkhelaos, Antipas og Filip. Den romerske regjeringen bestemte at landet skulle styres av alle tre. De ble kalt "tetrarkene".

Noen ganger ble en romersk provins delt opp i regioner, og en patriark eller "småkonge" styrte hver region. Arkhelaos, som var den eldste, fikk det største området av Judea og ble utnevnt til stattholder eller guvernør. Antipas og Filip ble tetrarker over resten av kongedømmet. Men R6ma var ikke fornøyd med Arkhelaos, og i år 6 e.Kr. ble han forvist fra landet. Judea ble da en tredjeklasses romersk provins som ble styrt direkte av romerske prokuratorer (embetsmenn som styrte økonomiske anliggender og fungerte som guvernører). Den mest kjente av disse var selvfølgelig Pontius Pilatus. På den tiden styrte Filip over den nordlige delen av Palestina. Siden han ikke skapte bølger, fikk han lov til å fortsette. Da Arkhelaos ble forvist, overtok Antipas hans plass og ble tetrark over den største delen av Judea. Han tok navnet Herodes og var den som hadde makten da Johannes ble halshogd og da Kristus døde. Det virker forbløffende på meg hvordan Katie kunne ha kjent til disse uvanlige navnene som var knyttet til den tiden - med mindre hun var der.

Suddi hørtes så gammel og trett og trist ut under den siste delen av denne sesjonen. Jeg håpet han ville leve gjennom hele Jesu livstid. Jeg ville ha flere opplysninger om Jesu liv. Hvor mange ganger får man en slik sjanse? Men nå virket det som om Suddi kunne dø samtidig som Jesus begynte sin

misjonsgjerning. Jeg håpet å få historien om korsfestelsen. Men hvordan? Suddi var i Nasaret, for syk til å reise, og Jesus ble korsfestet i Jerusalem, ganske langt borte. Selv om Suddi levde, virket det svært tvilsomt om han ville være i stand til å dra dit. Det virket altså som om han ville dø for oss før historien var ferdig. Jeg håpet derfor at det fantes en utvei. Men hvis ikke, måtte vi bare være takknemlige for de opplysningene vi hadde fått.

Jeg hadde tatt Suddi fremover i tid til da han var rundt 50 år gammel. Han satt utenfor i åsene over Nasaret, sannsynligvis ikke så langt fra sine slektingers hus. Stemmen hans hørtes så trett ut.

S: (sukk) Jeg er svært gammel. Jeg er femtien... femtito? Jeg er svært trett. Jeg er en svært gammel mann.

Det var vanskelig for meg å godta den alderen som gammel, men jeg antar at det var det i deres kultur. Jeg fortalte ham at jeg ikke tenkte på ham som en gammel mann.

S: Men jeg er! Mange menn har dødd før de har nådd denne alderen. Jeg er en gammel mann. (sukk)

D: Hva gjør du oppe i åsene?

S: Det er ikke langt vekk Jeg kunne ikke gå langt. Jeg samtaler. Forsøker å bringe meg selv i kontakt med Universet og meditere over mitt liv. Jeg skal dø snart. Det er kjent for meg. Jeg har kanskje et år igjen. Jeg er ikke lenger i stand til å... puste. Brystet mitt gjør vondt... og jeg hoster mye. Derfor vet jeg det, og også fordi jeg bare er svært trett.

D: Plager det deg å tenke på at din tid snart er ute?

S: Hvorfor? Det gir svært liten mening. Det er dumt. Hvorfor ikke gå videre og lære fra denne erfaringen og begynne en annen?

Han hørtes så nedtrykt ut at jeg ville endre tema, men jeg valgte en som også virket nedtrykkende på ham.

D: Han du hørt noe nytt om Bensakarias?

S: Han er død. Han ble fengslet av Herodes... og halshogd. (Han likte ikke å snakke om det.)

D: Hvorfor ble han fengslet?

S: For å preke oppvigleri. (Det var et uvant ord for meg.) Han prekte det de mente var galt og imot profetene. Det er som... forræderi mot staten, bare at det er mot Gud.

Hun begynte å hoste dypt. Jeg forsikret henne om at hun ikke ville føle et virkelig fysisk ubehag.

D: Jeg trodde ikke Herodes var en religiøs mann. Hvorfor var han bekymret over hva Bensakarias prekte?

S: Herodes vet ikke hva han tror på. Det er hans tro og hans prøvelser.

D: Og derfor lot Herodes ham fengsle?

S: Det, og fordi han var redd for ham, for hva han ville gjøre. Han hadde mange følgesvenner.

D: Hva prekte han egentlig?

S: Det han snakket om, var om Messias, om hans komme. At all synd må møtes. At de må tilstå overfor seg selv at de handlet feil. Å gjøre det er halve kampen mot frihet. Det var Herodes som ville ha ham fengslet slik at han kunne snakke med ham, men det sies at det var hans hore som fikk ham halshogd.

D: Hvorfor hadde en kvinne noe å si om noe så viktig?

S: Han prekte sannheten, og sannheten må til slutt nå gjennom til andre. (Se henvisningen til Herodes i kapittel 6.) Det sies at Herodes begynte å tro. Og fordi Bensakarias snakket så mye imot henne og hennes sletthet og mot livet hun levde, ble hun redd for å miste makt. For at Herodes skulle tro på det Bensakarias sa og innse at det han gjorde, var galt. Hvis han innså dette, ville ikke hun også bli satt til side? Og dermed ville hun miste makt.

Katie tok en pause. Det virket som om Suddi følte ubehag. "Det er vanskelig å... puste. Mangel på luft." Jeg besluttet meg for å flytte Katie fremover for å frita henne fra de fysiske symptomene.

Jeg har forresten aldri hatt et tilfelle der gjenopplevelser av slike fysiske reaksjoner har påvirket den bevisste personligheten. Klienten våkner alltid, føler seg bra og husker ingenting om sykdommen som var forbundet med hans død i et annet liv. Alt det forblir i fortiden sammen med den andre personligheten.

KAPITTEL 24

Forberedelser til korsfestelsen

Jeg hadde flyttet Suddi fremover for å frita Katie for de fysiske symptomene som plaget henne. Da jeg hadde telt ferdig, smilte hun, og da hun snakket, hørtes ikke stemmen hans lenger så trett og sliten ut.

S: Jeg er blant venner. Jeg er sammen med min søster.

D: Å? Døde ikke din søster?

S: Du snakker om å dø. Det er ingen død. Det er bare andre eksistensielle former.

D: Hvor er du?

S: Jeg ser på at de klargjør kroppen min.

I begynnelsen da jeg begynte å arbeide med regresjoner og fant ut at jeg kunne snakke med noen etter at de var død, var det ganske overveldende. Men jeg har gjort det så mange ganger at det nå er blitt alminnelig, hvis noe så eiendommelig noen gang kan kalles alminnelig. Jeg har under sesjonene lagt merke til at den hypnotiserte personen ikke blir oppskaket over å finne seg selv død. Det forstyrret vanligvis tilhørerne i rommet mye mer enn klienten. Vitnene forventer en voldsom reaksjon, en protest mot døden eller i det minste en forandring når personen ser sin egen døde kropp. En fredelig, naturlig død medfører ingen trauma i det hele tatt. Men personligheten vil vanligvis bli igjen

lenge nok til å finne ut hva som har skjedd med kroppen. Du blir tross alt knyttet til den tingen. Når de har overvært begravelsen, er de klare til å fortsette til noe annet.

Det er også overraskende for tilhørerne at personligheten forblir intakt etter døden, med små endringer. Jeg er nå blitt ganske vant til å snakke med de døde etter at de har gått over, men det er ofte vanskelig for de andre i rommet å forstå det. Jeg har oppdaget at du kan få mange opplysninger av ånden. Men kvaliteten på opplysningene avhenger av evolusjonen eller utviklingen til ånden. De vil, igjen, bare fortelle deg det de vet på det tidspunktet.

Suddi var rundt femtittre, femtifire år gammel da han døde i Nasaret der han bodde hos sine slektninger. Jeg lurte på hvorfor han hadde valgt å bli der med dem i stedet for å dra tilbake til sitt elskede Qumran.

S: Min plikt var fullført. Det var ikke lenger noen særlig hensikt for meg å bli der. Jeg hadde ingen familie som holdt meg.

Jeg misforsto det han sa. Jeg trodde han mente at det ikke var noen som kunne underholde ham, ta seg av ham. Så humanitære som esseerne var, ville de sikkert ha tatt seg av ham på hans siste dager.

S: Nei, når jeg sier ingen familie som holdt meg, mener jeg at min familie ikke lenger var der. Derfor var båndene nesten brutt.

Det var sant, hans eneste søster var død. Han hadde brukt så mye energi på å undervise Jesus og Johannes at han kanskje ikke hadde noe ønske om å returnere og undervise andre.

S: Jeg reiste en stund. Snakket med mennesker og lyttet til det de hadde å si om profetiene. Jeg lot dem vite at tiden hadde kommet som de hadde forberedt seg til hele livet. Og forhåpentligvis opplyste jeg noen mennesker ved å undervise dem. Jeg etterlot noen frø, forhåpentligvis ga de vekst.

D: Vel, noen ganger er det alt du kan håpe på.

Da jeg tidligere hadde spurt Suddi hvilken sykdom han led av, hadde han sagt "hostesyken". Nå, etter sin død, var han fullstendig klar over hva problemet var.

S: Det var en kreftutvekst i lungene som nesten hadde tært dem opp.

Dette hadde selvfølgelig forårsaket en god del hosting, smerte og pustevanskeligheter, så han hadde forklart det riktig da han brukte datidens uttrykk "hostesyke".

D: Vet du hva som forårsaket det?

S: Hvem vet? Støvet? Det var... det var bestemt i forveien at jeg skulle dø slik Det var for å hjelpe meg i min vekst.

D: Å? Å dø på en viss måte er av viktighet?

S: Ja. Å lære å håndtere det i dagliglivet. Hvordan leve med det så vel som dø med det.

Han hadde hatt mye smerter før han døde, men han hadde vært i stand til å

kontrollere det "ved å bruke sinnet og manipulere energiene".

D: Det er bra, du slapp å lide fordi du visste hvordan du skulle gjøre disse tingene. Mange mennesker vet ikke hvordan de skal bruke disse sinnsprosessene.

S: De fleste mennesker vet det, innerst inne. De har bare lukket seg selv for disse kunnskapene, og det er en stor tragedie. De kan oppnås ved å meditere. Å åpne seg selv opp for kunnskapene som er der. De er der og kan bare gripes tak i, men du må åpne opp deg selv. Du må starte innenfra. Du må bestemme at du skal åpnes, så begynner det å komme og det vokser.

D: Med andre ord, de må ville det selv?

S: Ja, på samme måte som all helbredelse må komme innenfra. Det er tid for å gi videre disse kunnskapene. Hvis folk er klare for frøene, vil de vokse. Det er opp til dem.

Han så på at kroppen ble klargjort. Jeg spurte hva som skulle gjøres med den.

S: Den skal brennes slik jeg ba om. Den skal brennes utenfor veggene i Nasaret, og asken skal bringes til samfunnet. Der skal den spres for de fire vindene.

Jeg var svært skuffet over at Suddi hadde dødd før vår historie var avsluttet. Siden han døde før Jesus, betydde det at vår historie var slutt? Jeg ønsket inderlig å få vite om resten av Kristi liv. Dette hadde vært en enestående anledning, som kom én gang i løpet av livet, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle få flere opplysninger. I det minste kunne jeg spørre hva Suddi visste om ham like før han døde.

D: Hadde du noe nytt om Yeshua før du døde?

S: Han underviste, og han forsøker fremdeles å spre lys til massene. Det er mange som lytter. Han tjener folket. Snakker til dem om ærlighet og håper å bringe forståelse til andre.

D: Hvordan godtar folket dette?

S: Det er alltid dem som tror på hva som helst, uansett hva som blir sagt, bare fordi det blir sagt. Og det er dem som tror fordi de har overveid det. Så er det dem som tviler på hvem han er. Og de sier:

"Hvordan kan det være at denne mannen skulle ha all denne visdommen?" De snakker om hans familie. At han ikke er en prins blant mennesker. At han bare er en fattig mann som ikke har noen eiendeler. De sier: "Hvor er de fine kappene?" Og de har ikke forstått at eiendeler ikke gjør mannen, men mannen eiendeler. En mann kan eie ingenting, men hvis han har godhet og forståelse og medfølelse overfor andre, er han rikere enn mannen som har et land, men som ikke har noen av disse tingene.

D: Men de vet ikke om hans brede utdannelse, gjør de?

S: Nei. Det skal ikke gjøres kjent hvordan han ble undervist. Ikke undervist, men... vist at han var på den riktige veien. Vise ham, gi ham tro på det han gjorde.

D: Hvorfor måtte det holdes hemmelig?

S: (sukk) Vi er av et folk som ville at det forble en hemmelighet på grunn av

problemene med forskjellige religioner og andre ting. Og det at han ble undervist, var ikke viktig. Det som var viktig, var at han visste. Han har kunnskapene, det er det som er viktig.

D: Ble han født med disse kunnskapene, eller var det noe han lærte i sitt liv som Yeshua?

S: Han ble født vis, men han ble ikke født med alle kunnskapene han tilegnet seg i løpet av sin livstid. Han fikk undervisning i mange skoler. Blant annet fra dem som var kjent som esseersamfunnet. Det var mange land og mange lærere han satt foran og lyttet og lærte. Han ble vist mange forskjellige måter og veier. Og til gjengjeld viste han andre det som var riktig på deres vei.

Suddi hadde tidligere sagt at Jesus hadde reist til hele den kjente verden sammen med sin onkel i sin søken etter kunnskaper. Jeg ville vite mer eksakt hvilke land.

S: Det fantes handelsutposter for fønikere, som de dro til i nord. Det var dem i retning Kina og de veiene man reiste på. Han dro til India og snakket med noen av vismennene der. Egypt, til forskjellige land i det området. Han fikk også undervisning på stedene til det som kalles Britannia. Jeg vet ikke om han dro til andre eller ikke. Han reiste til mesteparten av det som er kjent for mennesket.

Jesu onkel, Josef av Arimatea, var en handelsmann, hovedsaklig innenfor tinn og andre metaller. Gruppen reiste under denne forkledningen, men de visste at Jesus reiste sammen med dem av andre årsaker. "For å få forståelse for andre, og også for å gi forståelse til andre." Han ble noen ganger ledsaget av sin mor på reisene. Suddi sa hun het noe som lignet på "Mana" i de dager. Hans far, Josef, hadde vært mye eldre enn henne, og han døde da Yeshua var i tjueårene. "Han hadde sett sin sønn bli voksen, og det var hans oppgave."

Venner hadde bedt meg spørre om Josefs død. De lurte på om det kanskje var dette som hadde forsinket Jesu misjonsgjerning. At han kanskje måtte overta ansvaret og hjelpe Mana med å ta hånd om den store familien.

S: Var ikke hans yngre brødre og søstre der? De var ikke så mye yngre. På den tiden hjalp Josef (onkelen) og andre til. Det var mange hjelpere som var tømrere, og som holdt familieforretningen i gang slik at de hadde en inntekt. Og fra tid til annen kom Yeshua tilbake og hjalp til.

D: Vet du om hans yngre brødre og søstre noen gang ergret seg over at han ikke var der hele tiden?

S: Under oppveksten fikk de vite at han hadde mye å gjøre og ikke hadde så mye tid til å fullføre det. Hvordan kan barn som er oppdradd' av slike forståelsesfulle foreldre, misforstå? De godtok Det var mye kjærlighet der. Man kunne ikke kjenne Yeshua og ikke elske ham. Det var ikke mulig.

D: Da Yeshua reiste til alle de andre landene, hvorfor kom han tilbake til sitt eget land og startet sin misjonsgjerning der?

S: Fordi det, på den tiden, var et møtested halvveis mellom Øst og vest. Slik kunne kunnskapene bli spredd til mange fra dette sentrale punktet. Og dette var kjent.

D: Hadde han tilhengere i de andre landene?

S: Det sies at veldig mange lyttet til hans visdom.

D: Visste han ikke at når kom tilbake, var han i fare?

S: Jo. Han har visst hvordan han skal dø siden han var svært ung. Det er det vanskeligste å godta. Å vite at han selv med sin forhåndskjennskap, elsker menneskene så mye at han vil gi seg selv opp for dem.

D: Ja, det er én ting å ikke vite hva som vil skje med deg. Du har ikke noe kontroll over det da. Men han vet og er likevel villig til å gjøre det. Det må være svært vanskelig. Du vet, det fortelles at han har utført mirakler. Er disse historiene sanne?

S: Ja, mirakler er betegnelsen du bruker. Det er ting du kaller mirakler. På en måte er de ikke mirakuløse. For alle har denne evnen, den er iboende og medfødt. Man kan utvikle denne evnen hvis man har disiplin og tid. Å meditere og ha den mentale disiplinen som er nødvendig for å kunne utføre lignende ting. Han var i harmoni med seg selv og med de åndelige planene, samtidig som han hadde store evner. Og denne kombinasjonen gjorde at han kunne utføre det som kalles "mirakler". Det er å bruke lovene i naturen og Universet. Med sin kjennskap til disse lovene var han i stand til å utføre ting som andre så på som mirakuløse, men som alle mennesker har kraft til å gjøre. Men du må åpne deg selv som kanal for kraften slik at de kan utføres. Du må bare ha kunnskapene og viljen til å bruke dem. Han var bare en svært klar kanal.

D: Ble han undervist i hvordan han skulle gjøre disse tingene?

S: Ja, han ble. Det var en del av undervisningen da han vokste opp. Og siden han skulle bli det store forbildet, var han i stand til å utvikle disse evnene til de ble svært finstemte. Hans lærere kunne gjøre ting, som å få gjenstander til å heve seg eller forvandle bly til gull. Men han kunne gjøre bedre ting, som å puste liv tilbake i en som var død, og forvandle vann til vin og den slags. Og han kunne, ved å bruke sine evner på dem som var syke, balansere energiene deres slik at de ble friske igjen.

D: Jeg lurer på hvordan han gjorde det for å forvandle vann til vin? S: Det er vanskelig å forklare. Det er som en kombinasjon av flere evner til sammen. Alt han gjorde, fulgte naturlovene i Universet. Det er bare det at han brukte noen som vanligvis brukes på det åndelige planet, på det jordiske planet. De kan brukes på det jordiske planet, men trenger et medium, for eksempel et menneske, til å kanalisere den, ja.

D: Har du hørt om noen av disse såkalte miraklene han utførte? S: Han utførte så mange hver dag at jeg ikke kan nevne alle. Men generelt gjorde han ting som å helbrede døde, lamme, blinde og slike ting. Du må bare ha kunnskapene og viljen til å bruke dem. Han var bare en svært klar kanal. Han har dradd tilbake mennesker fra denne siden, tilbake til eksistensen, bare ved å kalle på dem. Alle ting er mulige med tro. Man må bare tro at man kan gjøre det.

D: Men når noen har forlatt kroppen, begynner ikke kroppen å gå i oppløsning?

S: Etter en viss tid. Du gjør ikke dette med noen som har vært... død i seks måneder. Men i de tilfellene jeg har hørt om, hadde de akkurat gått over, og kanskje gått over ved en feiltagelse. Det er ikke ukjent at kroppen kanskje slutter å fungere på et tidspunkt da den ikke skulle gjøre det. Han gjorde ikke dette for å forsøke å skape ubalanse i deres livssyklus. Bare i de tilfellene der deres liv ble forkortet på grunn av en hendelse, og han kunne se at de ikke hadde utlignet sin

gjeld. Og det var bedre at de utlignet sin gjeld da. Han pustet liv tilbake i dem slik at de kunne komme tilbake og utligne den delen av sin gjeld. Har du ikke hørt om mennesker som døde og så sto opp igjen fra graven fordi deres tid ikke hadde kommet? Han var bare der og veiledet dem tilbake.

Det hørtes ut som NDO (nær-døden-opplevelser) som det rapporteres om i stadig økende grad. Det er tilfeller der mennesker er erklært offisielt (medisinsk) død og overlever mirakuløst. Dette er ofte tilfelle på grunn av vår avanserte medisinske omsorg.

D: Jeg trodde det var et ufeilbarlig system. At du dør når du skal og at det aldri kan skje feil.

S: Det er alltid en mulighet for at ting kan gå skjevt. Det skjer ikke ofte. Noen ganger er det også en lærdom som må læres. Derfor slippes de fri på den andre siden for å vekke seg selv til kunnskapene som er der.

Suddi sa 'at Yeshua hadde kalt mennesker tilbake noen ganger, og jeg spurte om spesifikke tilfeller.

D: Var det mennesker han kjente eller fremmede?

S: Noen ganger kjente ham dem og noen ganger var de fremmede. Centurionens datter kjente han ikke. Den romerske kommandørens datter var svært syk. Han hørte at det fantes en profet som kunne hjelpe henne, så han sendte en tjener til Yeshua. Og det var to dagers reise. Og tjeneren sa: "Vær så snill og kom, vær så snill og skynd deg, hun er svært syk" Og Yeshua sa: "Vent et øyeblikk, jeg må avslutte det jeg gjør her først" Og det tok sin tid for Yeshua å komme til den romerske kommandørens hus. Da han kom dit, var det for sent og datteren var død. Og Yeshua så at hennes liv ikke var avsluttet og at hun hadde mer gjeld å utligne. Så han pustet liv tilbake i kroppen hennes og sa til den romerske kommandøren:

"Ikke bekymre deg, hun sover nå." Så gikk han. Hun sov normalt og da hun våknet Opp, var hun frisk Så var det en som var hans slektning, Lasarus Han var den eneste sønnen av sin mor, som var enke. Han ble kalt tilbake. Men det var ikke hans tur til å dø, han hadde mye å gjøre og Yeshua visste dette.

D: Jeg trodde at når han først var lagt i graven, kunne han ikke... S: (Avbrøt) Han var ikke seglet. Seglet var ikke plassert. All forberedelse de gjør i dette landet, er å salve kroppen med oljer. Noen brenner dem på likbål. Men for det meste blir de bare salvet med oljer og svøpt inn i lin og plassert i graven.

D: Hvor lang tid kan det gå og de likevel være i stand til å komme tilbake i kroppen?

S: Noen dager. Kanskje høyst to. Etter det kreves det fornyelse av mye mer enn bare ånden, for å komme tilbake.

D: Et av miraklene vi har hørt om - jeg vet ikke om du kjenner det - er der han mettet en mengde mennesker.

S: Der man mettet dem med bare noen få fisker og brød? Ja, det gjøres; igjen, ved hjelp av de naturlige lovene om gavmildhet. Hvis du trenger noe og tror det vil komme, vil det komme.

Det hørtes visselig ikke ut som en naturlov for meg å kunne dele noen få ting blant mange mennesker. Suddi var tålmodig med meg da han forsøkte å forklare.

S: Men du må tro at det skal skje, og det skjer. Han trodde han kunne dele det og alle trodde på ham. Jeg vet ikke om det var en virkelig fisk eller om de trodde på det og ble mett.

Dette bringer opp en interessant tanke. Hvis folket trodde sterkt nok på det Jesus gjorde, spilte det ikke noen rolle om maten var fast, tredimensjonal, fysisk føde. Det kan ha vært en illusjon. Hovedsaken er at de trodde de ble mett, og slik ble deres sult stilt. Det var hensikten, selv om det ble oppnådd med psykologiske virkemidler.

Det var mange spørsmål om Jesu liv som folk hadde spurt om, og dette syntes å være en fin anledning til å få svar på dem. Jeg sa:

"Noen sier han hadde en svært uvanlig fødsel. Vet du noe om det?"

S: Bare at han ble født i en grotte, og det var en stjerne som var samlet over grotten. Det var det eneste uvanlige ved hans fødsel.

Den bibelske versjonen nevner bare at Kristus ble plassert i en krybbe etter fødselen, den sier ikke hvor krybben var plassert. Selv i dag blir grottene rundt Betlehem brukt som staller for dyr. Suddi hadde ikke nevnt én viktig side ved fødselen, og jeg håpet han ville fortelle det uten at jeg spurte. Siden han ikke sa noe, bestemte jeg meg for å si det rett ut.

D: Noen sier at hans mor var jomfru. Vet du hva det betyr?

S: Det høres svært kjent ut, men det er ikke sant. Hans mor var en kvinne som alle andre, på samme måte som hans far var en mann.

D: Vel, vår historie sier at moren var jomfru og at faren ikke var et menneske, faren var Gud.

S: Vi er alle barn av Gud. Han var åpnere enn andre, og det var tid for å ta frem kunnskapene.

D: Hvorfor tror du folk forteller en slik historie hvis den ikke er sann?

S: Hvorfor sier folk noe som helst, annet enn å gi mer oppmerksomhet til visse sider?

Jeg tenkte jeg kanskje kunne finne ut noe om hans disipler.

D: Har han bestemte tilhengere med seg?

S: Antallet varierer. Det var opprinnelig rundt tretti i den sentrale gruppen, og flere som bare er tilhengere. Han er deres lærer i håp om at de lærer av ham. Men mange av dem har mye tvil, de er bare mennesker. Hans disipler kan også utføre mirakler, for de lærer av ham. Det er en del av undervisningen, lære forskjellige meditasjonsøvelser som hjelper en med å bli mottakelig for disse tingene, og utvikle disse evnene. De tilbringer mye tid alene oppe i åsene der de studerer disse tingene. Det er både mannlige og kvinnelige tilhengere, selv' om det noen ganger er noen flere kvinner enn menn, fordi kvinner utvikles lettere. De er mer mottakelige for ting av denne natur enn menn.

Det trengs ikke mye fantasi for å forstå hvorfor ingen kvinnelige disipler er nevnt i kirkehistorien. Den tidlige kirken var strengt mansorientert og -dominert.

D: Går tilhengerne med ham overalt?

S: Har han ikke sendt dem ut for å undervise andre det han underviste dem? Og de må følge disse veiene.

D: Hva skjedde med de kvinnelige disiplene?

S: De er svært aktive. Da Yeshua delte Opp sine disipler, var det i par på to. Og de kvinnelige disiplene ble også delt opp. De er sendt til hele den kjente verden for å spre hans lære og for å få egne disipler som kan hjelpe dem med å spre evnene de har lært.

D: Er det ikke farlig for kvinner å reise slik og ha disse kreftene?

S: Måten han deler dem opp på, er vanligvis i par bestående av en mann og en kvinne.

D: Å. Fordi du vet hvordan den mannsdominerte verden er, de godtar ikke kvinner som gjør disse tingene.

S: Ja, han visste om det, og han ville beskytte kvinnene fra dem som ikke forsto. Og derfor ble disiplene sendt utparvis. Vanligvis deles de opp i samsvar med fødselskartene. Han har tolv som følger ham de fleste steder. Men han vil at disiplene skal kunne bryte løs og utvikle seg på egen hånd og bli sterkere selv, ellers vil de fortsatt være avhengige av ham. Det var bedre for disiplene, for å kunne utvikle sin fulle styrke.

D: Kjenner du noen av navnene til disse menneskene?

S: Jeg kjenner noen... det er Simeon, som blir kalt Peter. Eh... og det er Bensebedeus, hans to sønner. Det er Bartolomeus og Mattias og Judas. Det er flere andre, jeg kan ikke... jeg kjenner dem ikke så godt. Vi lærer her hva de skal gjøre. Vi blir vist noe.

Bensebedeus er nevnt i Bibelen som Sebedeus⁵ far til Jakob og Johannes. Men Bibelen sier at Jakob og Johannes forlot deres far i fiskebåten og ble disipler. Sebedeus blir ikke nevnt etter det. Det er interessant at Suddi nevnte faren ved navn og ikke de mer kjente sønnene. Bartolomeus er en av de minst kjente disiplene. Og Mattias er ikke en gang nevnt i Bibelen før etter Kristi død. Peter er velkjent, men Suddi kalte ham ved et navn som ble uttalt annerledes:

"Simeon" i stedet for Simon. Jeg synes det er betydningsfullt at han nevnte disse mindre kjente disiplene, det gir Suddis beretning gyldighet.

D: Tror du alle tilhengerne vil gjøre det han lærte dem?

S: (trist) Nei. Det er noen som vil dra ut og tale. (sukk) Og det er noen som tror at fordi de har kjent ham, er de rettferdige og vil leve sine liv i den tro at de har funnet sin vei. Det er veldig trist, for det var ikke det han lærte dem... Og så er det selvfølgelig Iskariot... Han har en tendens til å være svært humørsyk og er ikke populær blant de andre disiplene.

Her igjen er det interessant at han kalte ham Iskariot i stedet for Judas. Han hadde allerede nevnt Judas som en av disiplene, men det var to Judas'er. Han skilte dem fra hverandre ved å kalle den ene Iskariot. Noen ganger hørtes uttalelsen av

navnet ut som "Iskarot".

S: Han er kjent som forræderen. For det er hans skjebne å være et verktøy for andre i utførelsen av denne udåden.

D: Hvem vil han forråde?

Jeg måtte alltid late som om jeg ikke visste noe om historien, som om jeg var fullstendig uvitende om hendelsene. På den måten mente jeg Suddi ville fortelle historien på sin egen måte uten å bli unødvendig påvirket. Selv om Katie også kjenner historien (slik alle gjør), er det bemerkelsesverdige forskjeller. Og det er forskjeller man ikke ville gjøre bevisst.

S: Han vil forråde Yeshua. Han håper å tvinge ham til å la andre få vite hvem han er. For selv om de (tilhengerne) tror at han er den utvalgte, Messias, har han aldri sagt det. Andre sier det om ham. Og det er Iskariots ønske at han erklærer det selv, noe han ikke vil. Han vil overlate til andre å bedømme om han var en god mann og utvalgt av Gud til å lede andre på veien slik at de også skal bli ett med Gud. Iskariot tror virkelig at han tror på at Yeshua virkelig er en gud. Og fordi han er en gud sier: "Befal disse dødelige å stoppe," og de må stoppe.

Det kan hende at Iskariot var en av selotene som Suddi hadde snakket om. Det var i hvert fall deres måte å tenke på.

D: Tror du Iskariot vil forsøke å forsere situasjonen?

S: Det er hans natur. Han tror at det ikke vil skje. At Yeshua må erklære det selv. Men det vil ikke bli slik.

D: Vil dette forræderiet være galt av Iskariot?

S: Det er noe som må skje. Det' er noe som vil skje. Men det verste, av det er at det han mener vil skje, vil ikke skje. Og når han innser det, vil ha ta sitt eget liv. Det er kjent med stor tristhet, for det er svært galt.

Selvmordet var åpenbart en mye verre udåd enn forræderiet av Kristus.

D: Hvorfor tror du han vil ta sitt eget liv?

S: Fordi han vil vite at han har vært med på å ta livet av en mann uten synd, og kan ikke bære det. Men vi dømmer ikke. Det er hans egen dom.

D: Vet du hvordan han vil forråde ham?

S: Nei, jeg vet ikke. Men dagen rinner fort mot slutten. Yeshua vil snart være her sammen med oss (i etter-død-tilstanden). Vi vet det, hvordan kan vi unngå å vite det? (sukk) Selv om det er forutbestemt, er det vanskelig å sitte og se på at det skjer. Det fører med seg mye sorg å vite at det må skje for å kunne frelse. For å vise andre at veien er mulig. At den er åpen for dem... Jeg tenker på hva som vil skje og veier mitt liv i balansen. Jeg samler min styrke slik at jeg... kan være der. (Trist og med vanskeligheter...) Også jeg må lære av det, slik vi alle må. Det vil bli veldig vanskelig, men jeg håper å lære av det... Hvis jeg bare har styrke.

Jeg trakk et lettelsens sukk og sa fort en stille takk. Jeg hadde trodd at hvis Suddi døde før Kristus ble korsfestet, ville vi ikke få resten av historien. Nå så det

ut som om det var mulig, hvis han var i stand til å se på fra den andre siden. Dette var en uventet, men velkommen utvikling.

D: Vil andre fra din ånde verden se på?

S: Jeg tror det er mange som vil. Det er stor lærdom her. Lærdommen om uselvishet, for det var hans valg. Vi vet det. Å gjøre det samme er å søke etter veien.

D: Jeg trodde at siden du hadde fulgt ham så tett gjennom livet, ønsket du å være der i hans prøvelser.

S: Det er ikke hans prøvelse,; det er våre!

D: Du snakker som om du vet hva som vil skje.

S: Han vil dø på korset.

D: Var ikke korset ment å bli brukt til kriminelle, forbrytere?

S: Han vil bli behandlet som om han er en forbryter. Og i deres øyne er han det, for han tør å stille dem spørsmål. Han tør å få dem til å se inn i seg selv, og for dem er det en stor forbiytelse. For hvor mange mennesker kan se inn i sine sjeler og se i øynene det som er der? Det er også mange som tror han er den andre sier han er. At han er Kristus og Messias. De tror på det, men de tviler fordi han snakker om kjærlighet. Han lærer at vi ikke må hate. Og at krig ikke er måten å vinne kongedømmet på. Men de forstår ikke det. De håper at hvis han blir presset hardt nok, skal han stå frem og si: "Jeg er Guds Sønn og derfor kan dere ikke gjøre dette." Men de ser ikke at det er blitt fortalt og gjenfortalt for alltid at dette er hans skjebne. De kan ikke forstå det.

Dette var en svært følelsesfull tale med stort ettertrykk på ordene. Jeg syntes korset var en fryktelig avslutning for en så mild person.

S: Mange mennesker avslutter sine liv på fryktelige måter, og folk tenker ikke på det. Fordi det ikke er en som betyr noe, det er ikke en de kjenner, det er ikke dem selv. Å være en som er uten synd, som er uten sjalusi og hat, som bare er fylt av kjærlighet, det skal gjøre det klart for dem at det følger med mange.

D: Kan han trekke seg? Har han et valg?

S: Han har alltid visst at dette var hans skjebne. Det skjedde ikke nå, det skjedde før (før han ble født). Da beslutningen var tatt, var det ingen vei tilbake. Han kan be om hjelp til å få styrke til å gå gjennom det... helt, og det skal bli gitt.

D: Hva betyr det når folk kaller ham Kristus?

S: Det betyr Frelseren, legemliggjøringen av den levende Gud som lever.

D: Men er vi ikke alle legemliggjøringer av den levende Gud?

S: Men er vi alle klar over det? Hvor mange av oss er i kontakt med den dypeste sjelen som er oss selv, som er vårt virkelige selv, mens vi bebor den legemlige kroppen? Hvor mange av oss kan leve i dagliglivet med de fristelsene som blir kastet mot ham, og leve med alt han har? Han kunne ha sagt: "Stopp, nei jeg nekter å gå gjennom dette!" Men han gjorde det ikke. Derfor er han annerledes enn oss. Jeg ville ikke hatt det motet. Han er det vi alle kan være. Det vi alle må strebe mot. Det er mulig. Han sa at han er Veien. Hvis vi bare åpner våre øyne og hjerter, vil vi se det. (Pause, så et dypt sukk.) Men det vil bli vanskelig å se på. Å vite at noen uten synd, uten pletter, vil oppgi seg selv for oss andre for å vise oss hvilken vei vi skal ta. Er ikke det alltid vanskelig å se på? Å vite at noen, selv om

de ikke kjenner deg, selv om de aldri har sett deg før, ofrer seg selv bare fordi de elsker hele menneskeheten? Og vite for seg selv at du ikke er verdig. Er ikke det vanskelig å godta? Menneskeheten har begått de samme feilene i evigheter. Fortsatt fra tid til tid, men aldri virkelig forandret seg. Og han viser oss at det er mulig å vokse. At for å komme unna og oppnå friheten og kunnskapen om kjærlighet, må du vokse. Han viser oss det, og derfor er det opp til ham å gjøre dette, som det er opp til oss å gjøre andre ting.

D: Jeg er redd det er mange som aldri vil forstå årsakene.

S: De forstår ikke totaliteten av Yeshua. Hans totalitet er for mye for dem å begripe, så de forsøker å begrense ham. Men folk vil forstå. Kanskje ikke i jordiske inkarnasjoner, de forstår kanskje ikke i den formen. Men her vet vi og vi lærer.

Det virket som om vi kunne få historien om korsfestelsen, sett fra Suddis synspunkt fra den siden. Men jeg mente historien var altfor viktig til å fremskyndes. Jeg ville bruke en hel sesjon på den. Jeg ville heller ikke risikere å slippe opp for bånd eller tid. Jeg ville bruke så mye tid som mulig og gå inn i så mange detaljer som mulig. Jeg følte dette var et stort gjennombrudd, at vi kanskje hadde en ørliten mulighet til å få en øyenvitneberetning om kanskje den mest minneverdige og kontroversielle hendelsen i menneskehetens historie. Ville hans versjon stemme overens med versjonen som er overlevert oss? Vi har allerede sett i tidligere kapitler at Suddis historie avviker fra den vi kjenner.

KAPITEL 25

Korsfestelsen og oppstandelsen

Den følgende uken hadde jeg blandede følelser da vi startet sesjonen. Jeg håpet vi ville få historien om korsfestelsen, det ville være kronjuvelen i dette eksperimentet. Det ville også være svært viktig for mange mennesker. Men jeg fryktet for at vi ikke ville få den. Det underbevisste har en svært effektiv beskyttelsesmekanisme. Den lar ikke klienten få oppleve noe den tror kan være skadelig. Det er et velkjent faktum i hypnose at hvis noen ser eller husker noe de ikke vil, vekker de seg selv med det samme, selv om de er i en dyp trance.

Jeg har opplevd dette. Jeg hadde ingen anelse om hvordan det underbevisste ville håndtere noe så traumatisk som å se en kjær venn dø på en slik forferdelig måte. Jeg visste at jeg ikke kunne overstyre dette beskyttelsessystemet, og jeg ville ikke prøve på det heller. Jeg måtte stole på vår lange forbindelse og den gradvis oppbygde tilliten som hadde vokst mellom oss, for å kunne overbevise det underbevisste om at alt var trygt. Det viktigste for meg er klientens velvære, og deres beskyttelse er alltid av ytterste viktighet.

Katie merket ikke noe av dette og var spent på hva som ville skje. Så jeg sa nøkkelordet og så at hun gled uanstrengt inn i tilstanden hun var blitt så vant til... og vi begynte.

Jeg tok henne bakover i tid til livet som Suddi, og tok ham tilbake til det

åndelige planet like etter sin død. Og vi fortsatte der vi hadde avsluttet uken før.

D: Jeg teller til tre og flytter deg fremover til det tidspunktet alt dette skal skje. Hvis du er i stand til det, vil jeg at du forteller meg hva som skjer. Hvis det er mulig, vil jeg at du ser på det. Jeg vil at du deler disse kunnskapene med oss. Jeg tror vi kan lære mye av denne opplevelsen, hvis du har styrke til å se på og dele den med oss. 1, 2, 3, det er tidspunktet da alt dette skal skje. Kan du fortelle meg hva som skjer?

Jeg var ikke sikker på om Suddi var i stand til å oppleve hendelsene. Han sa han ville hvis han hadde styrke, så han visste hvor vanskelig det ville være. Ville han være i stand til å gå gjennom det, eller ville han trekke seg? Da jeg hadde telt ferdig, var det ingen nøling, det virket som om han bare gikk rett inn i hendelsen.

S: Det er fremsatt et tilbud, det er en tradisjon blant Romerne å frigi en fange ved hver høytid. Og Pontius Pilatus tror ikke at Yeshua er det vonde mennesket de sier han er. Han vet i sin sjel at dette er galt, svært galt. Derfor har han gitt dem valget mellom ham og Barabbas. De visste hvor mange mennesker Barabbas hadde tatt livet av og ville selvfølgelig sette Yeshua fri i stedet for.

Jeg følte at han følte at om han ikke bare falt rett inn i hendelsen, kunne han miste motet og ikke være i stand til å fortelle om det.

D: Barabbas var en morder?

S: Ja.

D: Du snakker som om Yeshua er i fengsel.

S: Ja, han ble fengslet. Av sanhedrin (uttak "san-had-rin"). Og etter at de hadde forhørt ham og funnet ham, i deres øyne, skyldig i blasfemi, avgjorde de at det var opp til Roma. For de kunne ikke ta livet av en som andre sa var Messias. For da ville de få folkets vrede over seg. De ville gi ham til romerne og si at han forsøkte å starte en revolusjon. Si at han hadde egget sine tilhengere til å gjøre ting mot Roma.

Dette var åpenbart tidens politikk. Jesus utgjorde ingen trussel før han begynte å samle tilhengere. Før det kunne han avvises som en radikaler eller en gal man.

D: Hvem var det som gjorde det?

S: Sanhedrin. (Det var vanskelig å forstå hvorfor han uttalte det ordet så underlig.) Sanhedrin. Israels lovgivere. (Israel ble også uttaft annerledes.)

D: De hadde myndighet til å gjøre det?

S: Ja. Det var en av tingene romersk lov fremdeles tillot dem å gjøre.

D: Du sa tidligere at Iskariot ville forråde ham. Vet du om det skjedde?

S: Han gikk til prestene og fortalte dem hvor Yeshua var. Og... solgte ham.

D: Fikk han noe for å gjøre det?

S: De sier en pung med sølv. Jeg vet ikke.

D: Men nå vil de tilby Yeshua og Barabbas til folket slik at de kan velge hvem som skal gå fri?

S: (Dette var svært følelsesfullt for ham.) Ja. Men sanhedrin har mange folk i mengden, som er betalt for å si Barabbas' navn.

D: Jeg forstår. De skal forsøke å få folket fra å velge Yeshua?

S: Det er intet valg. De kan ikke, for det... er hans slgebne.

D: Disse menneskene, sanhedrin, er redd ham?

S: De er redd han er den andre sier han er.

D: De kan ikke la ham gå fri? Er det dét du mener?

S: Nei, de kan ikke.

D: Er det derfor de har betalt folk for å være i mengden, for å egge mengden?

S: For å si navnet. Det sies at navnet som sies høyest, er navnet på den som skal gå fri.

Det var tydelig at Suddi følte dette dypt. Det var mye følelse i stemmen han. Jeg håpet han ville være i stand til å fortsette.

D: OK, la oss flytte oss fremover og finne ut hva som skjer. Jeg vil svært gjerne at du forteller oss. Mange mennesker kan få mye ut av det. Hvis det plager deg for mye, kan du se på det som en objektiv observatør.

Jeg kunne se at det allerede plaget ham å se på det som skjedde med ~n han elsket så høyt. Jeg var redd det ville bli enda mer traumatisk for ham å se på selve korsfestelsen. Jeg kunne bare håpe på at hans ønske om å dele disse opplysningene med andre, ville utligne de eventuelle svingningene han ville føle. Jeg fortsatte å gi beroligende instruksjoner til Katie.

D: Jeg teller til tre og vi vil flytte oss fremover. 1, 2, 3, hva skjer nå?

S: Det er bestemt... at i kveld skal han og to andre bli naglet... til korset for å dø der. Den vanlige romerske måten å drepe forbytere og mordere og tyver på. (Det var vanskelig, men han fortsatte.)

D: Det virker som om han ikke tilhører den kategorien, ikke sant? S: (En hvisking) Nei. Han har aldri gjort noe galt mot andre. Men det sies at han skal blø for hele verden.

D: Er det flere som ser på sammen med deg? S: Det er mange her.

I Bibelen står det at gravene åpnet seg og at mange kunne se de dodes ånder. Kunne de ha sett åndene som var der sammen med ham og så på fra den andre siden? En hendelse av en slik følelsesmessig betydning kunne ha forhøyd den psykiske oppfattelsesevnen til folket.

S: Og det er mange, hundrevis, på det jordiske planet, som ser på i...redsel. For de elsker ham. De kan ikke tro at dette blir gjort. At det fikk lov til å skje.

Stemmen hans var nesten overveldet av følelser. Han gråt nesten. Han følte hver eneste detalj av det, til tross for mine instruksjoner om at han kunne være objektiv hvis han ville. Jeg måtte være objektiv slik at jeg kunne observere alle bevegelsene nøye. Hvis det var noe som helst tegn på at det ble for mye, ville jeg øyeblikkelig ha brakt Katie ut av trancen. Historien er aldri viktigere enn klientens

velvære.

Jeg er vanligvis så opptatt med å overvåke klienten at den fulle følelsesmessige betydningen av sesjonen ikke går opp for meg før jeg spiller av båndet etterpå. Da føler også jeg den overveldende betydningen av det som ble sagt.

D: Vet du hvordan han føler seg nå?

S: Han er svært rolig. Han har avsondret seg fra mye av smerten. Det hjelper litt å vite at... det ikke er total lidelse.

D: Det er bra han har denne evnen. Har han noen følelser overfor dem som gjør dette mot ham?

S: Han føler stor kjærlighet, for han vet at de ikke kan vite hva de gjør. Og han vet at mange vil vite, etter dette.

Han var gråteferdig. Det fantes ikke tvil i min sjel om at han opplevde dette.

D: Vil du flytte deg fremover og fortelle oss hva som skjer? (Jeg forsøkte å være mild mot ham, jeg visste at det var vanskelig.)

Hvis det er noe som er vanskelig å snakke om, kan du hoppe over det. Som jeg sa, det er en svært viktig hendelse, og hele verden burde vite om det. Er du ikke enig? (Han svarte med et svært følelsesladet "Ja".) Jeg mener all tid burde vite om det som skjedde.

S: Han bærer korset gjennom gatene. Og det er svært tungt og han faller. (Dette ble sagt langsomt, som om han så det steg for steg.) Mange av dem som står langs siden, hjelper ham opp. Soldatene sier til en av dem at han må hjelpe ham med å bære det på grunn av vekten.

D: En av soldatene eller en av folket?

S: En i mengden blir tatt ut til å gjøre det.

D: Hvordan reagerer den personen på det?

S: Han ville ha gjort hva som helst for å lette byrden. Han føler stor glede over å ha hjulpet til.

D: Hvordan reagerer mengden på dette?

S: De gråter. Noen spotter ham og sier: "Hvorfor ikke redde deg selv?" Men de fleste vet at uansett hva andre sier om ham, er han en mann som er... svært skjønn. (Han pustet dypt.) Uten menneskelige svakheter. Han er hevet over de dagligdagse problemene som plager oss... De har lagt ned korset, og han blir lagt oppå det med armene bundet. Og benene. Og spikrene... går... inn i kroppen. (Flere dype åndedrag.) Det virker som om verden selv blir revet i stykker. For himmelen som var klar, er svært mørk. Og mørket vokser. (Dype åndedrag.) Korset blir reist, sammen med de to andre. Det er i midten. Fra dette punktet kan mesteparten av byen se det. Det er på en høyde utenfor byen, slik at alle kan se.

D: Hvorfor har skyene kommet og det blir mørkt? Er det gjort fra deres side?

S: Det er som om verden skriker ut... At dette ikke må skje! (Dype, dype åndedrag.) Han ba om at... vår Far tilgir ham.

D: Hvorfor? Han har ikke gjort noe.

S: (En lang pause, så en hvissing) Jeg vet ikke. Så ber han Abba om å tilgi de andre for denne udåden. For de vet ikke. (En lang pause mens han pustet dypt.)

D: De to på de andre korsene, er de virkelige forbrytere?

S: Ja. Men en av dem snakket til ham. Jeg vet ikke helt hva han sa, men den andre irettesatte ham. Spurte ham om han ikke kjente igjen en virkelig god mann. Og Yeshua så på ham og sa at han skulle være med ham i dag... inn i hans kongedømme.

D: Hva betyr det?

S: Han skal være her. Jeg mener, det er ikke alltid slik, men han -jeg tror det har noe å gjøre med... selv om dette er de siste øyeblikkene av hans liv, har han oppnådd forståelse av det som er.

D: Er det noe annerledes med kroppen når det er på korset? Har han noe på seg, eller er det noe på korset?

Jeg husket alle bildene og statuene jeg hadde sett av Jesus.

S: Det er en grusom plakate over ham der det står: "Dette er Jødenes konge." På de andre står deres navn og deres forbrytelse.

D: Kan du se hva det var?

S: (Pause, det virket som om han leste.) Jeg er ikke sikker på navnene. På det til høyre står det... at han var skyldig i tyveri, i å stjele en annen manns eiendeler. Jeg er ikke sikker på hva. Jeg tror fra huset eller noe. Men den andre er skyldig i mord.

D: Hvem av dem skal bli med ham?

S: Det er tyven.

D: Hva med Yeshuas kropp? Er det noe annerledes ved den?

S: Det var - før han ble naglet til korset, hadde han en kappe kastet rundt skuldrene... og noen flettede torner rundt hodet. Men de ble fjernet før han ble lagt på korset.

D: Han har ikke tornekronen på hodet mens han henger på korset? (Den er alltid der på bilder.)

S: Nei... Og soldatene står under korset. De spiller, de kaster lodd. En del av skikken er at det spilles om forbryterens eiendeler på denne måten. Den som vinner, får tøyet og lignende. Det er... himmelen er nesten bekmørk selv om det er tidlig på dagen. Men han selv... styrken i hans sjel lyser fremdeles ut. Det er som det eneste lysglimt rundt. En av soldatene vet at det er sabbat... han kaster et spyd inn i en av tyvene for å være sikker på at han er død.

D: Hva mener du med at han vet at det er sabbat?

S: Kroppene til forbryterne blir alltid tatt ned før sabbaten, uansett når de ble hengt opp. Å bli korsfestet betyr å dø på korset, noe som vanligvis tar dager. Og de må være sikre på at de er døde før de får lov til å ta dem ned.

D: De dreper dem?

S: Fordi himmelen mørkner, og sabbaten begynner i skumringen.

Det var egentlig ikke sabbat enda, fordi himmelen mørknet tidligere enn vanlig.

D: Jeg forstår. De måtte drepe dem. Kroppene kan ikke bli hengende under sabbaten? Er det riktig?

S: Ja. (Plutselig) Han er død! Han har forlatt kroppen!

D: Hva? Måtte soldatene drepe ham også?

S: Nei. Hodet falt forover i det øyeblikket, i det øyeblikket han forlot

kroppen. De er nysgjerrige nå fordi de ikke tror man kan dø så fort. Så de har kastet en spyd også gjennom siden hans, og blodet renner sakte nedover.

D: De vil forsikre seg om at han virkelig er død?

S: Ja.

D: Forblir ånden hans nær den fysiske kroppen?

S: Han står sammen med sin mor idet hun går sin vei. Hun merker ham.

D: Føler hun hans nærvær, eller kan hun se ham?

S: Jeg vet ikke, men hun merker ham.

D: Vil han forbli på ditt plan?

S: En stund, ikke lenge. Det er ting som må gjøres, og så vil han dra videre.

D: Hva skjer med kroppen?

S: Den henger der enda... Det sies at Jorden skjelver, men jeg vet ikke. Jeg vet det er mennesker som flykter i frykt, for de vet at noe fryktelig har skjedd. Og de sier at Jorden ryster.

D: Du kan ikke føle det, kan du? (Han ristet på hodet.) OK, flytt fremover og fortell meg hva som skjer med kroppen. Kan du se noe?

S: Josef har bedt Herodes om tillatelse til å ta med kroppen. Og Herodes sendte ham til Pilatus som ga sin tillatelse.

D: Hvorfor ga ikke Herodes tillatelse?

S: Han sa til Josef at han ikke kunne gi det. Fordi han ble drept av Romerne, var det de som måtte gi det.

D: Det er Josef, hans onkel?

S: Ja, og Pilatus gir ham tillatelse til å gjøre det. Og de tar ned kroppen og legger den i graven.

D: Hvilken grav blir den lagt i?

S: Det er Josefs. Han forberedte den.

D: Til seg selv?

S: Nei, til Yeshua.

D: Han visste altså at dette ville skje? Tror du Yeshua noen gang fortalte ham?

S: Han behøvde ikke å fortelle det, for alle visste.

D: Hva gjør de med kroppen?

S: De salver den med oljer og brenner røkelse, og den blir svøpt inn i lin og lagt ned. Og steinen rulles foran inngangen.

D: Ble graven seglet?

S: Ja.

Den voldsomme sinnsbevegelsen var borte. Det virket som om den hardeste delen var å se sin elskede venn bli såret, ydmyket og drept. Nå var stemmen normal igjen.

D: Skjer det noe annet?

S: I løpet av de neste tre dagene skal den ikke være mer. For den trengs ikke. Den skal bli borte.

D: Kroppen skal bli borte, mener du?

S: Ja... jeg vet det finnes måter å gjøre det på, men jeg nevner ikke metodene.

D: Hva mener du eksakt? Jeg trodde du mente at kroppen var død.

S: Kroppen er død, men siden den ikke trengs lenger, blir den... Det finnes metoder for å gjøre den som om den aldri hadde vært. Jeg kjenner ikke metoden.

Jeg kan ikke forklare noe bedre.

D: Å? Det er noe du ikke forstår selv?

S: Bare mestrene kan det.

D: Du mener med andre ord at kroppen forsvinner?

S: Ja, den gjøres som om... Den blir laget til støvet den var, og den er ikke mer.

D: Er det mestrene på din side som gjør dette, eller mestrene på den jordiske siden?

S: Det er mestrene på min side.

D: Hvorfor gjør de det? Hvorfor må kroppen forsvinne?

S: Fordi det var forutsagt i profetiene at han skulle stå opp den tredje dag. Og for å stå opp, må de vise at stedet der han ble lagt, er tomt. Og han kan ikke fjernes på vanlige måter. Kroppen kan ikke bli... de (hans venner) kan ikke komme til den og gjøre noe med den. Derfor må det bli gjort fra denne siden.

D: Yeshua gjorde det ikke selv? Når kroppen ikke er mer, hvor er han?

S: Han er der sammen med dem og hjelper dem med det.

D: Hans krefter sammen med kreftene til de andre mestrene?

S: Ja, sammen med de andre mestrene.

D: Det må være svært vanskelig. Du må være svært avansert for å kunne gjøre det.

S: Det gjøres også med hjelp fra de andre. Jeg kjenner ikke den metoden. Jeg er ikke på det planet.

D: Og de lar bare kroppen forsvinne. Er det et dekkende ord? (Jeg forsøkte å forstå.)

S: Å ikke være mer, ja.

D: Ikke mer. Vel, tok Pilatus eller andre noen forholdsregler for å være sikker på...

S: (Avbrøt) Ja, det ble satt ut vakter; for de visste om denne profetien.

Og de visste at andre snakket om ham som om han var Messias, og derfor var det vakter der.

Dette er noe som åpenbart er blitt mistolket opp gjennom tidene. Jeg tror de forsøkte å vise at også den fysiske kroppen kan over-skride tid og rom. Graven ble seglet og vakter satt ut, slik at det ikke var noen muligheter for at kroppen skulle bli stjålet og fjernet på vanlig måte. De måtte vise at bare unormale, overnaturlige krefter kunne fjerne kroppen. Dette må være en del av lærdommen med den tomme graven, å bevise at de høyere kreftene eksisterer og at han var en av dem.

D: Du sa at profetiene var at han skulle stå opp igjen. Vil det skje?

S: Ja! Hvorfor skulle han ikke kunne det! Han er som før. Er ikke dét å stå opp? For han har steget opp fra kroppen som er laget av støv og leire, og han er som han var.

D: Jeg tror folk tror det betyr at selve kroppen vil stå opp. Du vet, som Lasarus, da du snakket om ham.

S: Men Lasarus ble igjen et menneske og bodde i en menneskelig kropp. Mens Messias, som han blir kalt, skal vise at det er fortsettelse etterpå. Ikke bare vise at vi kan gå tilbake i kroppen, for det er vist før. Men vi må vise at det er fortsettelse. At det finnes eksistens etter at den menneskelige kroppen opphører å

eksistere.

D: Jeg tror det er dette folk tror profetien betyr, at kroppen skal stå opp fysisk igjen.

S: Det er derfor den må ødelegges! Slik at de må forstå på andre måter.

D: Hva skjer så? Vil folket finne ut at kroppen er borte?

S: Du forstår, skikken er at kroppen må salves igjen etter noen dager. Og hans mor og hennes slektning kom for å gjøre det. Og den (graven) ble igjen åpnet, med vaktene til stede. Og de så at den var tom.

D: Men hans mor var den som kom sammen med en annen kvinne?

Bibelen forteller ikke at Jesu mor var en av kvinnene som kom til graven. Den forteller om Maria Magdalena, Maria, moren til Jakob og den "andre" Maria, ifølge versjonen du leste i de forskjellige kapitlene.

D: Det må være hardt, tror jeg, å se kroppen etter at den har ligget der i flere dager. Det er en kjærlighetshandling, ikke sant?

S: Og hvem mertil å utføre denne kjærlighetshandlingen enn en mor?

D: Men hvem åpnet seglet?

S: Soldatene hjalp til med å åpne seglet.

D: Hva tenkte de da kroppen var borte?

S: De sa selvfølgelig at noen hadde gått forbi dem og stjålet kroppen. Men hva kunne de si? Linet var fremdeles der, med blod på. Og alt var som da de hadde forlatt graven.

D: Og seglet var ikke brutt, var det?

S: Nei.

D: Hva følte moren da hun så at kroppen var borte?

S: Hun visste at han hadde dradd og ble forberedt til å dra videre.

D: Dro Yeshua videre, eller ble han rundt der?

S: Han ble en stund, for han måtte dra til dem som tror på ham og si til dem: "Bli ikke forferdet. Vit at alt som skjer, har jeg snakket om." Han måtte la dem vite at han sa sannheten. Og for å gjøre det, måtte han vise at han eksisterer... for dem.

D: Du høres ut som om han snakket med dem. Kunne de se og høre ham?

S: Ja, for de har denne evnen. Alle som åpner seg selv, har denne evnen og kunne ha sett ham. Mange så ham.

D: Tror du de så ham som en fysisk person?

S: Ja, men som en som er... annerledes. Som er mer lik et lysvesen enn en som har en jordisk kropp. Det er ikke en du kunne ha rakt en hånd mot og berørt, for hånden ville ha gått rett gjennom.

D: Men de kunne se den?

S: Ja. For å vite at det var sant.

D: Har han fremdeles merker på den åndelige kroppen? (Jeg tenkte på der de hadde presset naglene gjennom.)

S: Ja, for en stund skal den gjenspeile det som ble gjort. For dette var en måte å gi dem bevis på. Tvilen på at han var den han sa han var.

D: Var det noen som tvilte?

S: Hvordan kan mennesket være uten noe tvil? Det er dets natur.

D: Derfor bar han fremdeles bildet, så å si, av merkene. For bevise hvem han

var?

S: Ja.

D: Og andre så ham også? Vi har hørt mange historier. Noen av dem forteller at han viste seg i den fysiske kroppen og at han vandret på Jorden.

S: Det er ham slik han virkelig er, i stedet for slik de kjente ham.

D: Og den fysiske kroppen ble bare fullstendig fjernet, så og si.

S: Gjort om til støv og jord igjen, ja.

D: Det gir mer mening, gjort om til jord.

Det virker som om historien med engelen og steinen som ble rullet vekk, kan ha vært en dekkhistorie som ble funnet på av soldaten senere for å redde sitt eget skinn. I historiene som har vært i omløp opp gjennom årene, virker det som om det virkelige miraklet med oppstandelsen er fordreid. Etter min mening var miraklet oppløsningen av den fysiske kroppen og tilsynekomsten av den åndelige kroppen. Fordi den ble sett av så mange mennesker, håpet han bevise fortsettelsen av livet etter døden, fordi hans fysiske kropp ikke var mer. Hovedpoenget synes å ha blitt fordunklet og forvirret i de religiøse dogmene som har vokst opp rundt dette opp gjennom årene. Suddi hadde rett, hundrevis av mennesker har kommet tilbake til sin fysiske kropp etter å ha blitt erklært død. Dette fenomenet ikke så enestående som kirken har påstått. Mestrene forsøk åpenbart også å vise den fysiske kroppens uviktighet.

D: Du nevnte lysvesenene. Hva betyr det? Er det en persons nat når de forlater den fysiske kroppen?

S: Det er dem, noen av oss, som ikke behøver å komme tilbake jorden. Som er ett steg fra å bli ett med Gud igjen. Det er de som kommer og hjelper og veileder oss på mange måter, ved å vise vår vei.

D: Hva skjedde med Yeshua?

S: Han dro til slutt tilbake for å være sammen med de andre. For å være sammen med mestrene og vår Gud, slik vi kjenner ham.

D: Var det noen som så at dette skjedde?

S: Det sies at hans mor var der. Og de så et lysglimt, og så var ikke mer.

D: Da han dro til det andre planet. Kan man si det slik?

S: Ja.

D: Hvor er Yeshua nå? Er han på det samme planet som deg'.

S: Han er sammen med mestrene. Han er ikke her. Jeg er ikke en gang i nærheten av det planet.

D: Vet du hvilket plan han er på?

S: Det niende, minst. Svært nær det tiende.

D: Hvor mange plan er det til sammen?

S: Ti er perfektjon.

D: Hvis han er på det planet, kan ikke du se ham nå. Er det riktig?

S: Med mindre han kom til oss, nei.

D: Jeg forstår... Vi har hørt historier om mennesker som sier at de har sett ham.

S: Det tviler jeg ikke på.

S: Jeg mener mange år etter at han hadde dradd, forlatt Jorden.

S: Men for oss er det bare et øyeblikk, hvorfor skulle ikke det være mulig?

D: Ville han tillate at mennesker på Jorden så ham?

S: Hvis han ville. Kanskje hvis det var noe denne personen måtte gjøre og fremdeles hadde tvil. Ville han ikke vise seg selv for ham? La ham få vite at de trodde på sannheten.

D: I henhold til deres trossystem, ville det hjelpe dem?

S: (Han ble frustrert da han forsøkte å få oss til å forstå.) Jeg synes dette er vanskelig. Hvis denne personen hadde en stor oppgave, for eksempel å spre budskapet om at han levde og la andre få vite om det, ville han ikke vise seg selv for dem? Slik at de skulle vite at det de trodde, er rett.

D: Jeg tenkte han kanskje hadde det travelt på det andre planet. Han ville aldri komme ned til Jorden for slike ting.

S: Hvis han ikke hadde brydd seg om menneskene, ville han ikke ha kommet i det hele tatt.

D: Kan du fortelle oss grunnene til at han døde ved korsfestelse? I vår tid, eller der vi ser det fra, sies det at han døde for våre synder. Det er noe uenighet om det. Er vi ikke ansvarlige for våre egne handlinger?

S: (sukk) Det er et svært viktig spørsmål.

D: Jeg antar det har mange svar.

S: Det er mange ting som påvirker svarene. Han måtte korsfestes for å bli spottet av andre. For å vise at når han igjen levde, var han i stand til å heve seg over det, og at vi også er i stand til å heve oss over det. Det er noe han måtte gå gjennom på grunn av sin egen læring så vel som av de andre grunnene. At han ikke var så perfekt, ikke er så perfekt som andre kanskje vil tro. At han var villig til å gjøre bot og vise at heller ikke vi skal være redd for det. Og ved å bøte for det vi har gjort, kan vi heve oss over det. Det er en årsak bak det. Å vise at det kan gjøres av menneskene - mennesket kan gjøre slike ting.

D: Så når de sier at han døde for syndene til alle menneskene i hele verden, gir det mening?

S: Hvordan kan han dø for noen andres synder? Dere må alltid stå for deres egne.... Om ikke denne gangen, så kanskje neste eller ... igjen. Men til slutt må dere gjennomgå det andre har gjennomgått på grunn av dere.

D: Så hans liv, hans død visker ikke ut andre menneskers synder...

S: Det finnes en lov om nåde. Men det er ikke fordi han betalte for deres synder, men fordi dere godtar ham som verdig og som en utsending fra Gud. Og loven om nåde handler om kjærlighet til dere, ikke fordi han døde for syndene.

D: Vel, da mistolker folk dette, ikke sant?

S: Det er meget mulig. Mennesker mistolker mange ting.

D: Vi bør forsøke å være som ham Men det betyr ikke nød vis at vi må følge ham på en slik måte at vi tilber ham. Han viste oss veien vi må følge Er det riktig?

S: Det er riktig. Han er på det punktet at han nesten kan tilbes –at han klarte det. Og han viste at **vi kan klare det**. Derfor kan vi forundre oss over ham, men ikke tilbe ham. Ikke gjøre ham til Gud- fordi vi alle er en del av Gud.

D: Tror du han ønsker å bli tilbedt?

S: Han ønsker å bli husket, men kanskje ikke på den måten man vil huske ham på. Meningen var å være en veileder, en veileder som skulle vise veien til en større virkelighet. Hjelp dem ved å vise menneskene å oppnå en større kraft. Hjelp dem til å bli mer åndelig i sitt oppfang Han så hovedsaklig på seg

selv som en hjelper, en veileder, som en god venn som gir av seg selv.

D: Det er mange som ser på ham som Gud selv. Det er vanskelig å se på ham som et vanlig menneske.

S: Vi er alle en del av Gud. Noen av oss er det mer bevisst en andre. Jeg vil si han er en av dem. Men å gjøre ham til en gud i seg selv og atskilt, det er galt.

D: Det er det jeg er redd menneskene i fremtiden vil gjøre ham til en gud, og også gjøre hans mor til en gud, fordi hun jo var moren.

S: Hvis det betyr at de ved å gjøre, også vil leve som dem, er det bra. Men hvis det betyr at de i stedet vil gjøre dem til guder og sier: "Fordi de er så vise, vil de tilgi meg alt jeg gjør." Og videre bare gjøre det likevel, så er det svært galt. Han var bare bevisst, og hun var også bevisst på mange måter om hva som er mulig for oss alle. Det må bare stor kamp til for å oppnå det.

D: Er han en person som oppmuntrer mennesker til å tenke selv, eller følge blindt?

S: Aldri følge blindt! Alltid stille spørsmål. Å tenke tingene ut for seg selv er å gjøre beslutningen større. Fordi den ble tatt, ikke gitt. Hvis man ikke stiller spørsmål har man ikke tro. For du kan ikke tenke på noe hvis du ikke stiller spørsmål om det og ser på det fra alle sider. Og når man har gjort det, hvis man tror, hvis man finner det godt, da er det verdt å tro på det.

D: Noen sier at når man stiller spørsmål, er det Djevelens verk... hvis du har en Djevel i ditt samfunn.

S: (sukk) Det finnes ingen Djevel! (Vennlig, men fast, som om han snakket til et gjenstridig barn." Inne i en er det to sider. Det er en spørrende side, som man kan få til å gjøre det som er galt. Men det er også en svært god side, for den får deg til å tenke på ting og får deg til å tenke på mennesker. For alle mennesker er ikke gode. Ville du godta et menneske slik det er, hvis det smilte til deg, men stakk en kniv i ryggen din? Du må stille spørsmål om ting, men du må også ha tro. Det er blitt vist at det er sant. Du kan tro på ting. Det høres ut som et paradoks; men er det ikke... egentlig.

Han var frustrert. Han følte så sterkt for dette og forsøkte så hardt å få oss til å forstå.

D: Jeg forstår. Du gjør en fantastisk jobb... Men hvordan kan vi, når vi får nye kunnskaper, vite at det er sannheten?

S: (sukk) Sannhet... det kan gjøre deg trist. Men et sted dypt inne i deg, vet du at det er sannhet. Hvis du bare kan åpne deg selv, vet du når ting er sanne og når de ikke er det. For det er tilgjengelig for deg.

D: Noen ganger når vi oppdager nye kunnskaper, sier folk at det ikke er bra.

S: Sårer det noen på noen måte? Er det skadelig? Det er ikke det samme som å si at det ikke gjør deg trist. Men hvis det sårer noen, kan det ikke være virkelig godt. Hvis det ikke fører noen skade med seg, ta imot det og se på det. Og finn sannheten. Finn ut hva som er godt ved det.

D: Er det ikke sant at i løpet av din livstid var det mange i synagogene og i de forskjellige religionene som sa: "Ikke spør, bare godta?"

S: De fleste av dem sa det, ja. Det var bestemt.

D: Ditt folk var annerledes, var de ikke? Esseerne likte å stille spørsmål.

S: Ja.

D: Kan du fortelle oss om Kristus vil komme tilbake til Jorden en gang i fremtiden?

S: Ja, han skal komme tilbake.

D: Vil menneskene vite om hans komme på forhånd, slik dere visste det nå, eller vil han komme plutselig?

S: Det vil være dem som vet.

Denne sesjonen virket svært vanskelig for Katie. Hun var svært anspent og følelsesfull da han så på korsfestelsen, som om det var ytterst smertefullt. Da hun ble tatt fremover i tid igjen og våknet, husket hun selvsagt ikke noe av det hun hadde sett, og hadde det bra.

Jeg innser at denne sesjonen åpner opp for mange kontroverser. Men jeg tror det bør ses på og granskes for hva det er, et annet syn på noen av de viktigste hendelsene i vår kultur.

Det som forbløffer meg i denne beretningen, er ikke unøyaktigheten, men nøyaktigheten. At versjonen vi har i vår Bibel, kunne overleveres gjennom to tusen år og være så intakt som det er, er virkelig bemerkelsesverdig. At den kunne passere den mørke tidsalderen da så enorme mengder av uerstattelige kunnskaper gikk tapt, og overleve til tross for forskjellige skribenter og oversettere og overlagte utelukkelse og tilføyelser, er virkelig et mirakel. Intet rasjonelt, tenkende menneske forventer at den inneholder bokstavelig sannhet ord for ord, når våre egne, nye historiebøker inneholder mange uoverensstemmelser. Selv moderne nyheter varierer med reporterens synspunkter. Vi bør ikke henge oss opp i forskjeller, men være takknemlige for at vi har historien. Det faktum at Bibelen har overlevd i det hele tatt, er virkelig en gave fra Gud.

KAPITEL 26

Hensikten med korsfestelsen og oppstandelsen

Jeg er klar over at det er Skrevet flere bind om dette emnet, og at mange flere skal skrives i fremtiden. Jeg ønsker å se hvilken tolkning jeg kan komme frem til ut fra opplysningene som fremkom om Jesus i disse regresjonene. For å kunne gjøre det, må jeg viske ut all kirke- og dogmeundervisning jeg har vært utsatt for siden barndommen. Jeg må se på ham med nye øyne, se og høre hans historie for første gang. Dette er svært vanskelig. "Hjernevaskingen" begynner svært tidlig og er dypt rotfestet. Jeg håper å gjøre et forsøk på å finne ut hva Jesus hadde å si til menneskeheten.

Hva forsøkte han egentlig å fortelle verden gjennom sin korsfestelse? Hva var det egentlige budskapet bak oppstandelsen? Dette er dype og viktige spørsmål, og jeg er ingen filosof. Men jeg vil legge frem det jeg fikk ut av historien, og det jeg lærte. En person ser kanskje mye mer enn jeg gjør, og en annen ser kanskje noe helt annet. Alle har sine egne synspunkter, som er farget av deres livserfaringer, og folk vil aldri kunne bli enige om noe så dypt og personlig som religion. Men min tolkning kan kanskje hjelpe noen som famler i forvirrelsens mørke.

Vi ble alle skapt i det samme øyeblikket og er alle barn av Gud i så

henseende. Da vi kom til Jorden for å erfare liv, ble vi fanget i det fysiske. Vi glemte hvor vi kom fra. I det minste glemte vi på det bevisste planet. Dypt inne var det en gnist som fremdeles husket og lengtet etter å reise "hjem" igjen, til vår elskede Far som hadde skapt oss. Han ventet tålmodig, for han kjenner ikke slike ting som tid der han venter på at hans barn skal gjenoppdage deres virkelige potensial og skjebne. Men menneskene nøt livet, ble oppslukt av verdens veier og gjorde feil etter feil og forskanset seg ytterligere gjennom karmaloven. Fantet det en vei ut? Jo flere liv menneskene levde, desto mer karma laget de for seg selv. Vi kan ikke returnere

til Gud før vi igjen er perfekte og har bøtt for alt det uriktige vi har gjort mot våre medmennesker.

Det synes håpløst. For hvert feiltrinn vi gjengjeldte, laget vi to nye. Vi befinner oss på et hjul som går rundt og rundt, men som ikke kommer noen steder fordi vi ikke forstår hva vi skal gjøre for å komme av. Hvordan kan menneskeheten klatre oppover hvis den hele tiden går rundt i sirkler? Dette var det Jesus kom for å "frelse" menneskene fra. Menneskeheten trengte et eksempel, noen som kunne vise dem "Veien". Menneskeheten hadde kommet inn i dette uføret gjennom bruk av den frie viljen. Gud straffet ikke, til det han elsket sine barn for høyt. Han tillot dem å gjøre sine egne feilgrep og forhåpentligvis lære av dem og se "lyset" og finne veien som skal føre dem "hjem". Siden Gud ikke griper inn (han kan bare hjelpe og veilede), besluttet han å sende noen som kunne være et eksempel.

Jeg tror at Jesus, eller Yeshua, var en mester på det tiende planet. Det betyr at han, etter utallige liv med menneskelige svakheter, til slutt hadde oppnådd perfektion og returnert til Guds side der han en gang kom fra. Bare en slik personlighet kunne unngå å bli dradd ned i den menneskelige tilværelsens mørke og hengemyr. Selv for en mester var dette risikabelt, for kjødets tillokkelse er fristende, og han kunne glemme hvorfor han hadde kommet.

Det var viktig at han kom, slik vi alle må komme i menneskelige, i fysiske kroppor og bli utsatt for alle prøvelsene vi blir stilt overfor. Han måtte vise at han kunne heve seg over det. Hvis han klarte det, kunne menneskeheten også klare det. Han måtte lære alt om verden, slik at han kunne forstå tiden han levde i. Han måtte lære å bruke sinnet fullstendig for å kunne vise dets fantastiske muligheter. For å kunne vise at mennesket ikke bare var en dyrisk kropp, men en høytstående, åndelig skapning.

Han påsto aldri at han utførte mirakler, men fortalte folk at de også kunne gjøre disse tingene, til og med enda mer fantastiske ting. Han måtte lære å meditere slik at han kunne være nær kilden han kom fra. Slik mistet han aldri målet av syne. Målet hans var å vise menneskeheten hvordan den skulle leve gjennom hans eksempel. At den største lærdommen var å elske sine medskapninger på Jorden. Hvis kjærligheten var til stede, kunne ingen negativ karma bli skapt. Hvis kjærligheten var til stede, ville det ikke være flere kriger og lidelser. Menneskeheten kunne komme seg av karmahjulet og begynne å bevege seg oppover stigen igjen. Jesus var det perfekte eksemplet på hva alle mennesker hadde i seg, og hva de var i stand til å oppnå. Men enda forsto de ikke. Hans perfektion skremte og forvirret dem. De fryktet ham fordi han var annerledes, og deres eneste løsning var å drepe ham.

Jeg tror hensikten med korsfestelsen var gjennom levende kontrast å vise hva

menneskeheten var blitt til, hvor dypt den hadde sunket. Jeg tror Gud ga menneskene et valg: Fortsett deres nåværende kurs og bli som disse nedrige og forringede skapningene uten samvittighet, som bare tror på sin verdslige, jordiske eksistens, eller forsøk å forme deres liv etter hans vakre eksempel, og dere kan heve dere over kaoset i verden og oppnå perfeksjon.

Han hadde oppnådd forståelsen om sinnet og behøvde derfor ikke å lide totalt på korset. Han kunne forlate kroppen ved hjelp av viljen og døde fortere enn det som var vanlig. Lang, forlenget lidelse var ikke poenget, eksemplet og kontrasten var. På den måten døde han virkelig for hele menneskeheten. Hvis han ikke hadde levd, ville Mennesket fremdeles famle rundt i mørket uten det skinnende eksemplet som hans liv var.

Jeg tror hensikten med oppstandelsen også har gått tapt og blitt forvirret av menneskenes tenkemåte. Gud mente å vise at den fysiske verden ikke er alt, at mennesket var noe mer. En evig sjel, en ånd som ikke kunne dø. At ånden fortsatte og kunne eksisterte etter at kroppen opphørte å fungere. Å komme inn i kroppen igjen ville ikke ha bevist poenget mestrene forsøkte å vise. Det ville bare vise at det var mulig å fortsette i det fysiske. Derfor måtte Jesu jordiske kropp forsvinne fullstendig.

Kroppen var forseglet i graven. Både romerske og jødiske vakter var postert utenfor graven. Ingen av dem stolte på den andre, og de ville være sikre på at ingen kunne komme forbi dem og stjele kroppen. Med graven forseglet og bevoktet skred mestrene til verket, med Jesu hjelp, for å oppløse kroppen, bryte den ned til atomene og gjøre den om til støv igjen. Det var som om den naturlige oppløsningsprosessen ble fremskyndet til å skje nesten øyeblikkelig. Linkledet ble liggende igjen for å vise at kroppen ikke var flyttet fysisk. Da vaktene selv åpnet graven og så at kroppen var borte, var det tydelig at det ikke var noen måte den kunne ha blitt fjernet på. Det kunne bare ha skjedd fra den andre siden, den åndelige siden.

Senere, da Kristus-skikkelsen ble sett av så mange mennesker, måtte de vite at dette var den delen av mennesket som overlevde alt og var evig. At ånden var menneskets sanne natur, og at det var noe bak den jordiske eksistensen som mennesket klynget seg så voldsomt til. De måtte tro dette, for kroppen kunne ikke komme tilbake, den var fullstendig tilintetgjort.

Men på en eller annen måte opp gjennom tidene er alt dette blitt sammenblandet og forvirret Soldatene ble under trussel om død beordret til å vokte graven Sanhedrin og romerne kjente til forutsigelsene om at oppstandelsen ville finne sted. De måtte ikke la noe skje med den kroppen. Da de åpnet graven og så at kroppen var borte, fryktet soldatene for sine liv. Jeg kan tenke meg at for å redde skinnet, fant de på historien om engelen som rullet bort steinen og Kristus spaserte ut.

Det er en kjensgjerning at sanhedrin senere betalte jødiske soldater for at de skulle si at noen slapp forbi dem om natten og stjal kroppen. Disse historiene er godtatt og overlevert gjennom århundrene, fordi de var lettere å forstå. Den egentlige hensikten bak oppstandelsen var åpenbart for komplisert og uklar for deres sinn. Det kan også ha vært andre grunner til å fornekte den sanne historien. Frykt gjør merkelige ting med mennesker.

Hvis du gransker bibelske beretninger, finner du mange henvisninger til Jesus

som viste seg og forsvant.

Disse historiene er mer representative for ånden enn for den fysiske kroppen.

The story of Jesus' life is so beautiful in itself as an example of perfect love that he left with us. I cannot understand the need for the supernatural trappings that have been heaped upon it. Why the story that he was born of a virgin? Larson says in his book, *The Essene Heritage*, that this comes from the ancient Egyptian beliefs that a god must always have unnatural beginnings. There are many learned theologians that do not believe in the concept of the virgin birth. Why was it necessary? He was transformed into a god by people who did not understand the reasons behind his coming. He did not want to be a god, he never intended to be worshipped.

The Purpose of the Crucifixion and Resurrection 269

That was Man's doing. What better way to honour and remember him than by trying to live like him?

Of course, this is only my own interpretation and opinion. But what a terrible thing if he had lived and died and the real meaning of it all was to be lost in obscurity.

No explanation will suffice to account for a normal young girl living in the Twentieth Century being able to bring forth enough information about a lost civilisation to fill this entire book. One thing for certain, it was done by paranormal means. There will undoubtedly be countless arguments over this phenomenon, whether it is reincarnation, spirit possession or many other explanations.

I, personally, prefer the reincarnation theory. But to me it no longer matters. During the three months I worked with him, Suddi Benzahmare emerged as a very real person. No one can ever convince me he did not live.

By itself, there is nothing truly remarkable or exciting about the life of Suddi. He was a quiet, peaceful man filled with innate goodness and understanding, who devoted his life to the preservation and teaching of knowledge. During his infrequent journeys into the outside world he seemed to be disappointed by the human condition. The uniqueness of his life came from the people he dwelled among and the fact that he was able to become so closely acquainted with perhaps the greatest human that ever lived. This seemed to bring him joy, to have lived in the time of the fulfilling of the prophecies and to have been some help in the teaching (or opening-up) of the Messiah.

This crossing of their paths at Qumran is important for it describes an unknown area in Jesus' life. It allowed us to see the very human side of a man whose deification has blown his image all out of proportion. After this experience, he is no longer a face in a picture, a cold statue or a limp figure hanging from a crucifix. He lives, he loves, and cares for all mankind. Suddi's association with him illuminated me in a way I never thought possible.

The story of Suddi's life is also valuable because of the wonderful knowledge he has passed down to us through two thousand years. For this sharing, we shall be eternally grateful. He has shown us a side of the ancient mind we never knew existed.

To Suddi I can only say, "I'm glad you lived. I'm glad you chose to speak to us. I thank you from the depths of my being for

sharing this information. I shall never forget you."

Bibliography

- Allegro, John, *The Treasure of the Copper Scroll*, Doubleday Pub., New York, 1960. Revised edition, Anchor Books, Garden City, N.J., 1982.
- Allegro, John, *Dead Sea Scrolls*, Penguin Books, Middlesex, 1956.
- Allegro, John, *Dead Sea Scrolls: A Reappraisal*, Penguin Books, Middlesex, 1964.
- Allegro, John, *Dead Sea Scrolls: The Mystery of the Dead Sea Scrolls Revealed*, Gramercy Pub., New York, 1981.
- Allegro, John, *Dead Sea Scrolls and the Christian Myth*, Prometheus Books, Buffalo, N.Y., 1984.
- Dupont-Sommer, A., *The Jewish Sect of Qumran and the Essenes*, Macmillan Co., New York, 1956.
- Fritsch, Charles T., *The Qumran Community: Its History and Scrolls*, Macmillan Co., New York, 1956.
- Ginsburg, Christian D., *The Essenes: Their History and Doctrines*, Routledge & Kegan Paul Ltd, London, 1964.
- Heline, Theodore, *The Dead Sea Scrolls*, New Age Bible and Philosophy Center, Santa Barbara, 1957. (An interesting Theosophical approach)
- Howlett, Duncan, *The Essenes and Christianity*, Harper & Brothers, New York, 1957.
- Larson, Martin A., *The Essene Heritage*, Philosophical Library, New York, 1967.
- Szekely, Edmond Bordeaux, *The Gospel of Peace of Jesus Christ*, C.W. Daniel, Saffron Walden, 1937. (A classic)
- Szekely, Edmond Bordeaux, *Guide to the Essene Way of Biogenic Living*, International Biogenic Society, Box 205, Matsqui, B.C. VOX 205, Canada, 1977.
- Szekely, Edmond Bordeaux, *The Gospel of the Essenes*, C.W. Daniel, Saffron Walden, 1978.
- Szekely, Edmond Bordeaux, *The Teachings of the Essenes from Enoch to the Dead Sea Scrolls*, C.W. Daniel, Saffron Walden, 1978.
- Tushingham, A. Douglas, 'The Men Who Hid the Dead Sea Scrolls', *National Geographic*, pp. 785-808, December 1958.

There are many others that I read while doing my research, but many of these repeated each other and did not offer anything new. Also there were many references in magazines and encyclopedias. I highly recommend John Allegro's work because he was banned from the committee for revealing too much information too soon. Another fresh approach is Martin Larson's *The Essene Heritage*. He was not bound by any religious organization in his reports. I have not used Szekely's books. His sources are quite controversial. I have included his titles mostly because they are well regarded in England. Many of the other authors adhered strictly to religious dogma, and were afraid to deviate in their thinking. However, they do offer interesting historical insights.